

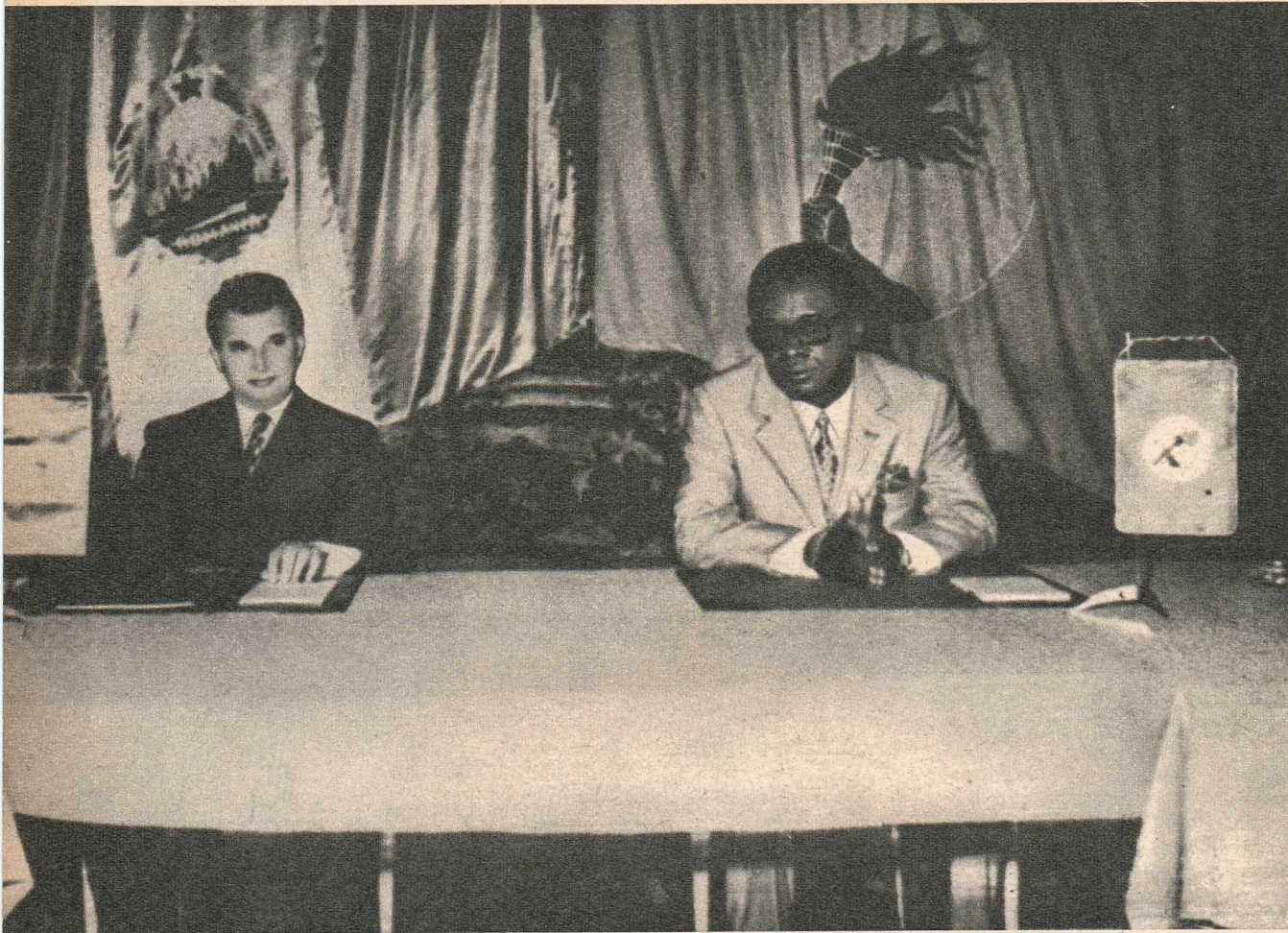
14
72

FLACĂRA

ANUL XXI
NR. 878
1 APRILIE 1972

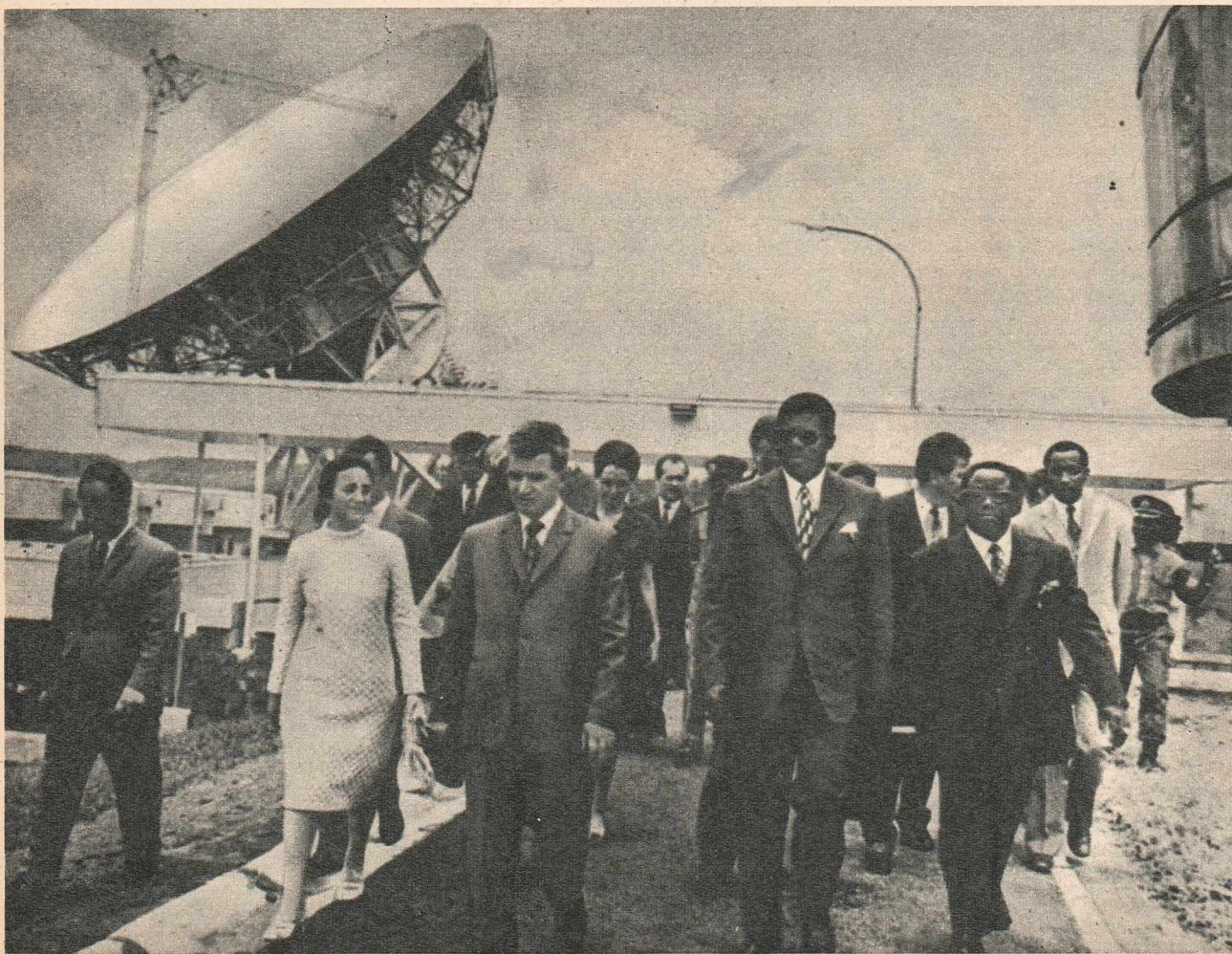

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN ȚĂRI ALE AFRICII

◀ Moment din timpul convorbirilor între președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceaușescu, și președintele Republicii Zair, general de corp de armată Mobutu Sese Seko.

Continuăm să publicăm, în paginile de față, imagini din călătoria întreprinsă de secretarul general al P.C.R., președintele Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în țări ale continentului african. Ca și în cele trei etape anterioare ale acestei vizite, tovarășul Nicolae Ceaușescu s-a bucurat de o primire deosebit de călduroasă, plină de ospitalitate și cordialitate din partea conducătorilor, oficialităților și populației în Republica Zambia și în Republica Unită Tanzania. Aceste vizite — expresie a prieteniei și solidarității dintre poporul român și popoarele țărilor africane al căror ilustru oaspete a fost tovarășul Nicolae Ceaușescu — au relevat totodată evoluția pozitivă a raporturilor bilaterale dintre România și aceste state. Convorbirile — purtate într-o atmosferă de sinceritate și cordialitate între președintele Ceaușescu și conducătorii țărilor vizitate — s-au dovedit fructuoase, aducând o contribuție importantă la dezvoltarea în continuare a colaborării pe multiple planuri a României cu aceste țări. Colaborare întemeiată pe principiile deplinei egalități în drepturi, respectul independenței și suveranității naționale, neamestecul în treburile interne, avantajul reciproc. «După aprecierile noastre — remarca tovarășul Nicolae Ceaușescu la recepția oferită de președintele Republicii Unite Tanzania, Julius K. Nyerere — aceste principii se afirmă cu tot mai mare putere în lume; ele sînt, astăzi, recunoscute de tot mai multe popoare, care văd în aceste principii singura cale pentru statornicirea unei colaborări trainice în lume, unui climat de pace în care fiecare națiune să se poată dezvolta corespunzător dorinței sale».

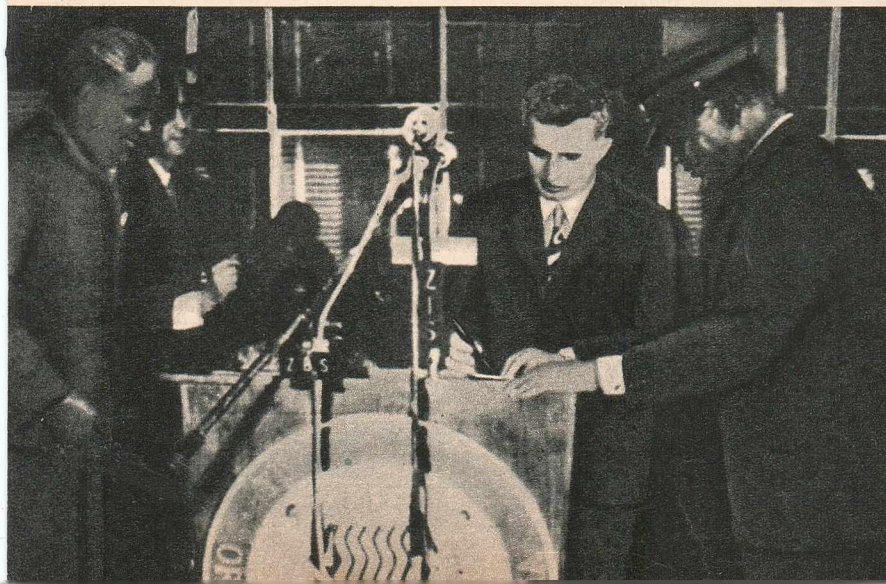

◀ Înalții oaspeți români în vizită la Centrul de telecomunicații spațiale situat la N'Sele, în apropierea capitalei zaireze — Kinshasa.

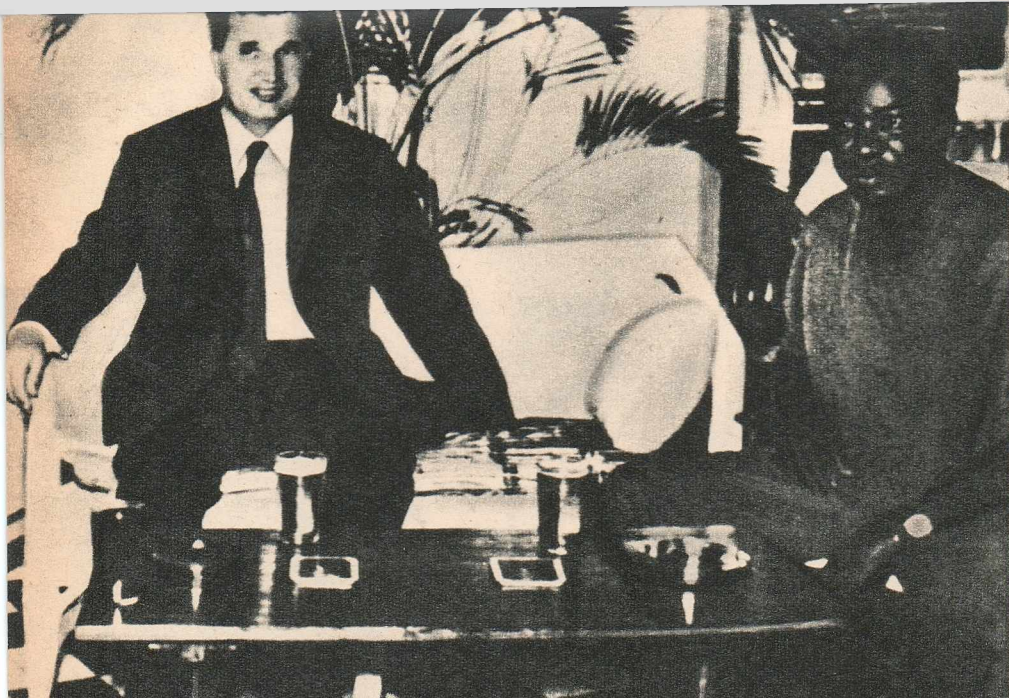

▲
Tovarășul Nicolae Ceaușescu
răspunde aclamațiilor entuziaste ale mulțimii
care — la Lusaka (în fotografie)
ca și în celelalte locuri din Zambia
și din toate țările africane vizitate
— și-a exprimat sentimentele
de profundă stimă și prețuire
pentru conducătorul partidului
și statului român.

La primăria din Lusaka
— unde tovarășului
Nicolae Ceaușescu
i s-a conferit
titlul de Cetățean liber
al capitalei zambiene.

▲
Manifestare
de caldă prietenie
a populației zambiene
pentru conducătorul statului român.

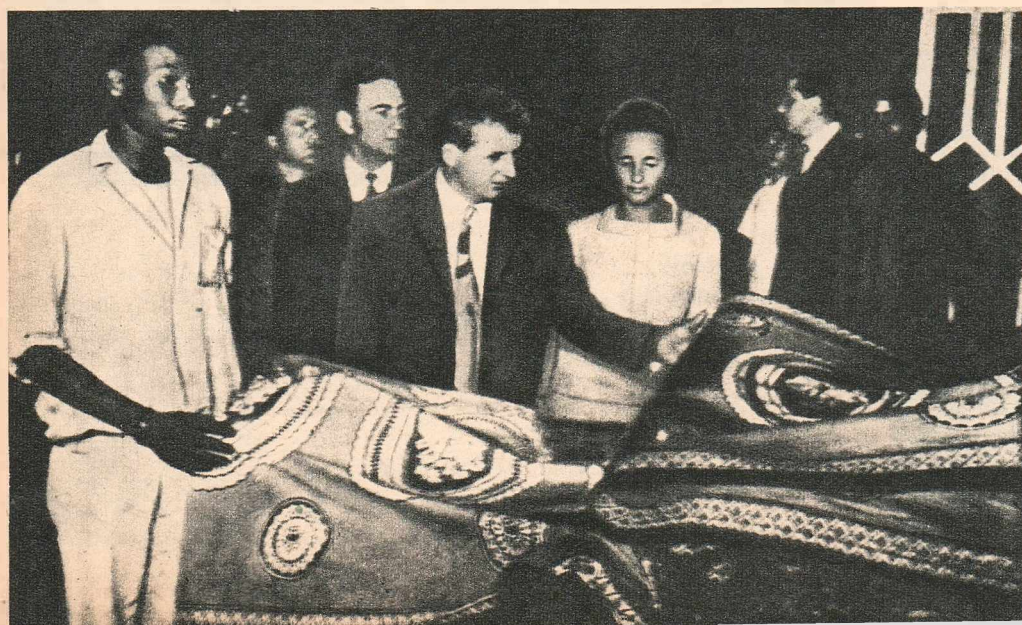

VIZITA TOVARĂȘULUI NICOLAE CEAUȘESCU ÎN ȚĂRI ALE AFRICII

▲
Convorbirile dintre președintele Nicolae Ceaușescu și președintele Republicii Unite Tanzania, Julius K. Nyerere, s-au desfășurat într-o atmosferă caldă, prietenească.

Oaspeții români primesc explicații privind produsele uzinei textile «Prietenia» din Dar Es Salaam.

▲
La sosirea pe aeroportul internațional Kilimandjaro din Dar Es Salaam.

În șapte zile

...Așadar, a venit primăvara. În ciuda prevederilor meteorologului că la munte va ninge, că într-o parte sau alta a țării temperatura va cunoaște o ușoară scădere, primăvara a venit. Ne-a pus la butonieră primele flori de zarzăr și în brațe ramuri de armin-deni.

La vremea asta bitu Gheorghe o scotea pe dada Floarea din casă și o ducea cu căruța pînă la pămînturi. Acolo o lua în brațe, o așeza pe pămînt și aștepta răsucindu-și o țigară. După o vreme se uita întrebător la dada Floarea: «Cum îi?» Baba își mai sucea fundul pe pămînt, după care, într-un țrziu, cînd mucul țigării îi ardea degetele bitului, zicea: «De, Gheorghel! Parcă nu mai simțesc». Adică răceala pămîntului nu mai era așa grozavă încît ea să sufere, ceea ce pentru bitu Gheorghe însemna: «poți să te-nhami». Și simțea o furnicătură prin tot trupul trăgînd adînc pe nări mirosul de primăvară al pămîntului.

Bitu Gheorghe a murit de mult. Și mai de mult dada Floarea.

Acum, în comuna Mănăstirea, un nepot de-al lor umbă printre pămînturi cu un termometru sub braț. Se oprește din loc în loc și îl înfige în pămînt pînă la o adîncime de el știută, așteaptă, timp suficient să-și bală țigara de pachet, s-o aprindă și s-o fumeze, după care scoate termometrul, notează ceva într-un carnețel și pleacă mai departe. La țecare oprire își poartă privirea peste întinderi și nările i se dilată înfiordîndu-se de mirosul cu iz de primăvară al pămîntului.

Începea campania de primăvară și atunci de demult și acum, prin același fior de bucurie.

În pînă desfășurare campania agricolă. Îmi povestea cineva, întors de curînd din teren: «Nu-mi aduc aminte să fi văzut vreodată pămîntul alt de bine lucrat. Numai de-ar ploua». Din județele țării, radioul transmite de cîteva ori pe zi știri cu mersul lucrărilor agricole. Ziarele de dimineață consacra spații mari eforturilor depuse, rezultatelor obținute. Apar și întirzieri. Provocate unele din delăsare, altele de o proastă organizare. Nu pentru toți obiceiul dădei Floarea a fost înmormîntat o dată cu ea. Sînt încă multe C.A.P.-uri rămase în urmă cu arăturile, cu grăpatul; fertilizarea solului ar trebui să fie terminată la ora cînd iese de sub tipar acest număr de revistă. Neputul lui bitu Gheorghe, inginerul agronom, are o agendă încărcată. El îi spune plan. Așezat pe zile, pe tarlate, cu lucrări, număr de oameni și mașini. L-aș fi vrut coplesit de atîtea treburi. Scrii mai ușor parcă despre un om frămîntat, chinuit să ajungă la mal. El e senin. Totul este organizat, pus la punct. Pentru fiecare acțiune s-a discutat cu oamenii, știu ce au de făcut. «N-am probleme». Dacă îl cunoști bine-bine, observi însă din cînd în cînd în privirea lui un fulger de îngrijorare. Nu spune nimic. Dar nu scapă nici un buletin meteorologic. Rîde, glumește, prînzul îl ia în cîmp cu tractoriștii, la operativele de masă ascultă calm rapoartele, stabilește planul pentru a doua zi. Noaptea, studiază probele de umiditate, calculează, face planuri. «E ceva în neregulă?» «Nu, ce să fie, totul e normal». «Atunci?» «Măsuri preventive pentru păstrarea umidității în sol».

Luni, 27 martie, teledurata de seară. Crainicul anunță laconic că toate cele 15 întreprinderi industriale care au lansat întrecerea socialistă pe acest an și-au îndeplinit sarcinile pe primul trimestru. Din vocea crainicului aș fi vrut să simt mai multă participare, să răzbată bucuria unui triumf. Aș fi vrut-o mai puțin laconică. Dar poate că așa este bine. La urma urmei ce fapt deosebit s-a întîmplat? Niște mari colective de oameni și-au respectat cuvîntul dat. Nu ne putem emoționa pentru fiecare om care-și respectă cuvîntul, nu-l putem bate pe umăr spunîndu-i «bravo». L-am jignit. Pentru că ce este mai firesc, mai omenesc, mai propriu demnității umane ca respectarea cuvîntului dat! Și cu toate astea... Parcă tot aș fi vrut un pic de emoție, un pic de mai multă bucurie în vocea crainicului. Ar fi prea simplu să spunem «și-au respectat cuvîntul», pentru că a fost totuși ceva mai mult. Să ne reamintim: planul pe acest an nu este ușor, iar la el s-au adăugat angajamente de mare substanțialitate. Realizările lor au cerut eforturi suplimentare — fizice, intelectuale — pentru o mai bună organizare a muncii și producției. Și ele sînt rezultatul acestor eforturi. Dar nu numai al lor. Le-aș numi și un act de conștiință, de înaltă conștiință socialistă. De aceea, reamintind aceste rezultate nu o pot face decît cu emoție.

Petru ISPAS

stafeta frunțașilor

La ora cînd încredințăm tiparului aceste rînduri, ne mai despart doar cîteva zile de încheierea primului trimestru al anului. Cu toate acestea, numeroase colective de oameni ai muncii au raportat încă de acum realizarea exemplară și la toți indicatorii a sarcinilor de plan rezervate pentru această perioadă.

O corespondență sosită din nordul Moldovei ne înștiințează că minierii de aici și-au îndeplinit cu mult înainte de termen sarcinile de plan pentru primul trimestru al anului. Referindu-se la căile care au condus la obținerea acestui succes, inginerul Petre Zamirca, director general al Combinatului minier «Suceava», ne-a precizat: «În toate exploatarea s-a acționat pentru îndeplinirea întocmai a măsurilor stabilite, pe baza propunerilor făcute în cadrul adunărilor generale. A crescut astfel linia de front activă, iar aprovizionarea locurilor de muncă a fost mult mai bine coordonată». Calculele efectuate, bazate pe rezultatele de pînă acum, arată că pînă la sfîrșitul lunii martie se va realiza, peste prevederi, o producție valorică de aproximativ 8 milioane lei.

Prin succese deosebite, concretizate în îndeplinirea exemplară a sarcinilor de producție și în reducerea consumului specific la materia primă, se recomandă și activitatea colectivului rafinării «Crișana» din Suplacu de Barcău. Aici, realizarea înainte de termen a prevederilor planului de producție pe primul trimestru și la toți indicatorii va avea drept rezultat obținerea unui spor de producție mai mare cu 10 la sută față de cel planificat.

Printr-o altă corespondență, primită de data asta din județul Brașov, sîntem înștiințați că la Bod colectivul Fabricii de zahăr a îndeplinit planul înainte de termen, creîndu-și condiții pentru a obține, pînă la finele trimestrului, o producție peste prevederile planului în valoare de 4,7 milioane lei. Cheia acestor succese stă în folosirea intensivă a spațiilor de producție și a materiei prime, prelungirii duratei de funcționare a unor instalații și agregate între reparații, în extinderea acțiunii de organizare științifică a producției și a muncii.

Raidul nostru ancheta a cuprins și marea platformă industrială de la Tirgoviste. Aici, constructorii uzinei

săptămîna în imagini

de strunguri și ai celei de oțeluri înalt-aliate ne-au informat de asemenea despre îndeplinirea înainte de termen a planului pe primul trimestru al anului. Acest succes confirmă hotărîrea constructorilor țirgovîșteni de a preda cu 60 de zile înainte de termen secțiile de sculărie și forjă și cu 15 zile secția de fabricație-montaj, angajament consemnat la chemarea la întrecere socialistă adresată tuturor colecti-

velor de pe șantierele de construcții, pentru îndeplinirea și depășirea planului pe anul 1972.

Îndeplinirea remarcabilă, avangardă a succeselor în cel de-al doilea an al cincinalului, dovezi ferme asupra modului în care se realizează sarcinile curente și de perspectivă, pe linia modernizării continue a producției, a ridicării eficienței economice, pe măsura sarcinilor mereu sporite ale economiei noastre naționale.

popas la „dîmbovița”

La acest sfîrșit de trimestru ne-am interesat și de rezultatele obținute la Fabrica de pielărie și încălțăminte-«Dîmbovița». În ciuda unor dificultăți privind aprovizionarea, cifrele referitoare la producția globală pe primele două luni (102,9%) și la marfa vîndută și încasată (104,3%) dovedesc că activitatea depusă s-a soldat cu importante succese, mai ales că producția realizată în această perioadă este cu 2,5% mai mare decît în perioada corespunzătoare a anului trecut.

Specific pentru activitatea în această ramură este imperativul de a înnoi în fiecare an sortimentele. La fabrica «Dîmbovița», anul acesta, 70% din modele sînt noi și adaptate fiecărui sezon în parte, într-o gamă largită de culori și combinații coloristice. Aceste noi modele sînt pregătite acum pentru examenul contractărilor (vezi fotografia), care va avea loc în curînd.

Printr-o mai bună organizare s-au obținut depășiri de 1 tonă la piei tari și de 6 600 mp la piei moi (pentru fețe), din care se pot confecționa un număr suplimentar de 41 000 perechi pantofi. Prin folosirea mai rațională a suprafeței materialelor s-au obținut următoarele economii: 1 498 mp fețe, 815 m căptușeli, 6 958 kg talpă și înlocuitori. Totalul economiilor obținute în această perioadă se ridică la 256 000 lei.

Aceste eforturi susținute pentru o mai bună organizare a producției, pentru folosirea rațională a materialelor și a capacităților de producție au determinat, în afară de ridicarea indicilor de calitate, ridicarea productivității muncii pe salariat cu 1,3% și o reducere, cu 1% față de plan, a indicatorului referitor la cheltuielile la mia de lei.

Acad. Gr. C. MOISIL:

„a gândi matematic nu înseamnă a gândi doar cu numere și cantități“

— Tovarășe profesor, am aflat că ați fost de curând ales vicepreședinte al Diviziunii internaționale de Logică, Metodologie și Filozofia Științelor, de asemenea știm că sînteți delegatul Academiei noastre în consiliul Institutului «Ștefan Banach» din Varșovia. Aceste multiple ocupații vă mai dau răgaz și pentru alte preocupări?

— Bineînțeles că munca la Diviziunea internațională este deosebit de interesantă, preocupările de matematică pură și aplicată sau de filozofie legate de ea fiind ocupația mea în ultimii 39 de ani. În legătură cu Institutul «Ștefan Banach», ducem o muncă de cercetare științifică în vederea unei sesiuni de comunicări ce va avea loc în primul semestru al anului 1973.

În afară de cele de mai sus, sînt pe punctul de a da bunul de tipar pentru un volum în limba franceză: «Essais sur les logiques nonchyspiennes», volum care conține lucrările mele în acest domeniu din ultimii 35 de ani.

Pe de altă parte, sînt foarte interesat și de cursurile pe care le încep la facultățile umanistice în semestrul acesta, în care vom studia logica gândirii nuanțate. Mă bucură mult faptul că studenții mediciști m-au invitat, împreună cu academicianul Șt. Milcu, să lucrez cu ei în domeniul aplicării matematicilor și calculatoarelor în studiul biologiei umane și medicinei. Vreau să menționez și faptul că, încă de astă-iarnă, la Institutul de arte plastice tînărul meu asistent Cristian Bruteanu ține

lecții despre calculatoare pentru pictori, sculptori și graficieni. Precum se vede, învățătura despre calculatoare și munca cu acestea începe să se răspîndească.

Calculatoarele introduc matematica și felul matematic de a raționa în viața noastră cea de toate zilele, în felul de a gândi, în felul de a pune problemele. Iarna aceasta am avut multe întîlniri cu elevi de liceu, cu pionieri, cu uteciști și cu studenți. Mi-a plăcut faptul că toți aceștia simt nevoia introducerii în gîndirea obișnuită a unui fel mai riguros de a gândi. Este ceea ce noi numim «a gândi matematic». *Însă a gândi matematic nu înseamnă a gândi doar cu numere sau cu cantități, ci a gândi riguros și a ști ce întrebări atunci cînd pui sau nu pui o întrebare.*

Pagini realizate de:

Liviu TIMBUS,

Petre ANGHEL,

Eugen IAROVICI

„cutezători“ pe șantier

Un nou șantier al tineretului, deschis recent în Capitală, în apropiere de lacul Floreasca.

Cu ajutorul miilor de tineri prezenți aici în tot cursul anului, constructorii vor ridica un impozant complex cultural sportiv denumit «Cutezători» și destinat pionierilor și școlărilor din Municipiul București.

un zeu își caută identitatea

În cadrul lucrărilor de extindere a Combinatului de îngrășăminte azotoase (Azomureș) din Tg. Mureș, unul din buldozerele șantierului a scos, recent, la iveală o statuie de marmură albă, înaltă de 80 cm, a unei zeități deocamdată neidentificate. Relicva statuară (fotografia alăturată), învăluită deocamdată de o pojghiță de marnă, își va recăpăta înfățișarea originală (și, sperăm, identitatea!) mulțumită lucrărilor întreprinse de către restauratorii Muzeului județean de istorie. Deocamdată cercetătorii au ajuns la concluzia că așezarea romană Cristești, identificată în-

că în deceniul al 3-lea al secolului nostru la numai 1 km distanță de locul actualelor săpături, a avut proporții cu mult mai mari decît cele presupuse inițial.

În această săptămîină atenția tuturor iubitorilor de sport și mai ales a celor îndrăgostiți de hochei s-a îndreptat spre meciurile disputate în cadrul Campionatului mondial de hochei (Grupa B). Consemnăm cu multă satisfacție succesele remarcabile obținute de reprezentativa noastră, care, practicînd un joc dinamic, bărbătesc, curajos și plin de inițiativă, a reușit să-și cîștige simpatia și aprecierile unanime ale celor prezenți pe patinoar sau în fața micului ecran. Noi sperăm că și de acum înainte sportivii noștri vor onora încrederea ce li s-a acordat, spre satisfacția maselor largi de iubitori ai hocheiului, care în aceste zile sînt alături de ei. Reamintim că la aceste campionate revista «Flacăra» oferă o cupă «fair play».

matineu literar-artistic

Sala «Dalles» a găzduit de curînd un reușit matineu literar-artistic organizat de Ce-

naclul literar «Titu Maiorescu» al Asociației Juriștilor din Republica Socialistă România. După un cuvînt introductiv rostit de Adrian Dimitriu, secretar general al Asociației Juriștilor din R.S. România, mai mulți actori ai scenei bucureștene (în fotografie, actrița Aimée Iacobescu) au recitat versurile poezilor-juriști Titus Andrei, Gabriel Iosif Chiuzebaian, Mihail Crama, Tudor Crăciun, C. Erena, Axente Frăsincaru, Jean Gheorghiu ș.a. La realizarea programului muzical-coregrafic și-au mai dat concursul soprana Cornelia Gavrilescu, artistă emerită, pianistul Cristea Zalu, violonista Maria Mușeanu, pianista Marietta Leonte, precum și balerina Maria Mitrache, ludita Dragutin și Valeriu Tarna. Incasările au fost destinate fondului de solidaritate internațională — contul 45.

COPERTA NOASTRĂ

**Zimbet egiptean — lin-
gă Alexandria, pe șan-
tierul Combinatului chi-
mic construit de români.**

Foto: Mihai MÎRZA

Prezentarea artistică:
V. OLAC

FLACĂRA. Redacția: București,
Piața Școlii 1, Sectorul 1
Căsuța poștală 4112. Of. 33
Telefon 17.60.10—int. 1744
TIPARUL executat la Combi-
natul poligrafic «Casa Școlii»

pregătiri olimpice

Peste 145 de zile, pe aleile de la Oberwiesfeld, prin dumbrava în care cresc acum și doi brazi românești (din specia *Abies alba Mill.*), dăruiti de Comitetul Olimpic Român, ultimul schimb al unei lungi ștafete, presărată în timp pe o rută de 5 700 km (care trece și prin țara noastră), un tînăr semifondist anonim va purta torța olimpică spre cupa care domină stadionul central al Jocurilor Olimpice de la München.

În vederea momentului solemn al inaugurării, dar mai ales în așteptarea competițiilor capabile să fascineze concomitent o imensă masă de aproape un miliard de telespectatori, candidații olimpici români se pregătesc cu asiduitatea celor ce consideră obținerea dreptului la participare olimpică o onoare sportivă și nu un premiu turistic.

Încrederea și simpatia întregii opinii publice românești îi înconjoară astăzi și în toate zilele pînă la terminarea Jocurilor Olimpice.

imagini

— Și totuși, unele cadre didactice acuză lipsa acestor monografii, lipsă ce se datorează, probabil, tirajului insuficient...

— În adevăr, cele circa 3 500 de exemplare s-au dovedit a fi insuficiente. Sperăm ca revista specială de orientare profesională, editată ca supliment trimestrial al «Revistei de pedagogie», al cărei prim număr va apărea la sfîrșitul trimestrului, să remedieze și această lacună. Tot unei bune orientări slujesc și laboratoarele de orientare școlară și profesională.

— Numărul locurilor fiind totuși redus, ne așteptăm deci și la... nereușiri ce puteau să se îndrepte de la început spre o profesiune practică...

— Cu toate măsurile educative întreprinse în ultimii ani, n-am reușit să schimbăm substanțial mentalitatea elevilor și mai ales a părinților. Familia exercită în

continuuare principala influență în privința opțiunii școlare și profesionale a elevilor. Această stare de lucruri poate fi schimbată în viitor prin intensificarea muncii educative în școala generală și îmbunătățirea muncii de orientare profesională (activitățile tehnico-productive avînd un rol foarte important). Este necesară, în special, popularizarea școlilor profesionale și tehnice și a profesiunilor productive, prin mijloace de informare adecvate (monografiile profesionale, ghiduri școlare, filme și diafilme etc.). Ministerul Educației și Învățămîntului depune eforturi deosebite în această direcție. Problema aceasta nu poate fi însă rezolvată fără participarea directă a ministerelor economice care sînt beneficiarii muncii de orientare profesională din școală. Și, bineînțeles, părinții trebuie să fie totdeauna alături de noi.

INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

„n-am reușit
să schimbăm
încă
substanțial
mentalitatea
elevilor
și a părinților“

de vorbă cu tov. direc-
tor general Marieta
SAVA, din Ministerul
Educației și Învățămîn-
tului

O anchetă întreprinsă de revista noastră printre elevii unor școli din București și Ploiești (anchetă publicată în nr. 13 al revistei «Flacăra») ne-a dovedit o mare și aproape nejustificată afinență a absolvenților spre liceele teoretice și, respectiv, spre institutele de învățămînt superior. În acest sens tovarăsa Marieta Sava, director general în Ministerul Educației și Învățămîntului, ne-a relatat următoarele:

— Vreau să precizez că în acțiunea de orientare a elevilor am pornit de la convingerea că e nevoie să avem mai întii cadre didactice specializate, bine informate și cu sarcini precise în această direcție. De aceea, împreună cu inspectoratele școlare județene, ministerul a selecționat și a numit 80 de profesori care să se ocupe special de orientarea școlară și profesională. În vederea pregătirii lor, în luna iunie a anului trecut s-a organizat la Brașov un curs de perfecționare și s-au elaborat programele necesare pentru anul în curs. Pentru a putea cunoaște cît mai bine elevii au fost elaborate și experimentate mai multe variante de fișe psihopedagogice. În prezent se definește o variantă de sinteză care — după ce va fi aprobată de conducerea ministerului — va fi tipărită și difuzată în școli. De fapt, pînă acum au și fost tipărite 10 volume de monografii profesionale, și ele difuzate în librării...

un tenor, șef de orchestră

Ascultat deseori în concerte, recitaluri de lieduri, opere, organizate de Filarmonica de stat «George Enescu», A.R.I.A., Studioul de operă al Conservatorului «Ciprian Porumbescu» ori la posturile de radio și televiziune, profesorul Ion Fălculete împletește în mod fericit activitatea artistică cu cea didactică.

După editarea discului de canțonete de către «Electre-cord», Ion Fălculete trece la alcătuirea unei orchestre de cameră pe corzi «Napolitana», înfățișîndu-se publicului în tripla ipostază de dirijor, solist și compozitor.

Semnalăm cu plăcere apariția acestei formații artistice românești, care și-a propus popularizarea unei muzici accesibile, valoroase sub aspect educativ și estetic, și care va putea fi ascultată în luna aprilie în Sala Dalles.

corbul poliglot...

Ce nu poți face cu 15 lei dacă ești dotat cu intuiție și iubești păsările! Gheorghe Demeter din Zalău, de exemplu, a cumpărat cu ani în urmă un corb. Surpriza a intervenit abia peste cîțiva ani, cînd pasărea, pe care v-o prezentăm în fotografie, l-a întîmpinat cu binețe, spunîndu-i «bună ziua». La fel seara, și la fel a doua zi, dînd dovadă de atunci și pînă în prezent de o remarcabilă bună creștere. Încet-încet, corbul Carol a învățat să ceară ciocolată sau alte delicatose, și nu numai în românește, ci și în limba maghiară. Lexicul corbului numără acum cîteva zeci de cuvinte, dar cîte nu poate învăța... o asemenea pasăre care, afirmă specialiștii, poate trăi pînă la 200 de ani?!

o tînără gazdă sătmăreană

Recent, la Satu Mare
a fost dat în exploatare hotelul «Aurora».
Noul edificiu pune la dispoziția vizitatorilor
108 camere cu 204 paturi,
un restaurant cu 100 locuri și un bar de zi.

teze și paranteze

de Aurel BARANGA

seline și pan

Cele două cuvinte de mai sus constituie titlul unei antologii alcătuite de prodigiosul, aș fi ispitit să scriu ilustrul poet, Ion Caraion, pe baza vastei sale activități literare de aproape treizeci de ani. Lectura volumului, una dintre cele mai intense bucurii ale spiritului, relevă cîteva caracteristici, demne de interesul competențelor critice: unitatea de ton a unei poezii fidele sieși, deci nedezmîntită în urmărirea citorva confesiuni de o sfișietoare sinceritate, universul în permanentă mișcare, aprofundare, confruntare a i-potezelor lirice, scrutate de poet timp de trei decenii cu răbdarea alchimistului și rigoarea geometriului — îmbogățirea neconținută a modalităților de expresie, forța crescîndă a impactului afectiv pe care îl provoacă o poezie de un ceremonial frust, sever, cu alternări surprinzătoare de registre: între confidență și tonul profetic, ultimativ.

Dincolo de aceste caracteristici fundamentale, mi se pare demnă de semnalat starea de sentiment general pe care o comunică cartea, stare pe care unele spirite grăbite, de un facil exercițiu intelectual, o pot confunda cu tristețea. Nu mă simt obligat să reamintesc faptul că toate marile cărți ale lumii sînt scrieri triste. Elaborată pe linia de frontieră dintre două lumi, una agonică, alta — a Renașterii — plină de fagăduințe, dar abia născîndă, *Divina Comedie* e o mare carte, tristă, a umanității. Sîntem însă obligați la disociații: există o melancolie inferioară, izmenită și nădușită, de cele mai multe ori simulată, a trubadurilor sentimentali și există marea tristețe a poetului tribun și profet, născută din sentimentul răspunderii față de soarta omului etern și de pretutindeni.

Cei treizeci de ani de poezie ai lui Ion Caraion sînt un testimoniu de o bărbătească și profundă consecvență, de o asemenea fidelitate în serviciul condiției umane, încît ceea ce numim cu un termen insuficient, lipsit de elocvență, *tristețe*, se convertește într-o îndărătnică, nedezmîntită, *speranță*. Iar în poezie marea nădejde în cauza OMULUI nu face apel la declarații patetice, ci își caută sunetul pur și umil în rezonanța murmurată a psalmilor de taină.

Solitar dar solidar cu destinul întregii omeniri, iată ce mi se pare a constitui legea de fier a poeziei lui Ion Caraion, lirică amplă, de vaste orizonturi chinuite, fulger pedepsitor, dar și ploaie binefăcătoare peste marile cîmpii ale lumii.

De la EL ISCANDARIYA la SADD AL ALI

imagini dintr-o călătorie

de Mihai MİRZA

De mai bine de trei ore străbăteam văzduhul cu 650 km pe oră la bordul unei nave Tarom când, deodată, glasul ușor emoționat al unui călător ne avertiză: pământ! Ne-am grăbit cu toții spre hublourile din dreapta spre a vedea cum arată pământul african pe care în curând mulți dintre noi aveau să pășească pentru prima dată.

Pământ?! Pînă departe spre linia alburie și inaccesibilă a orizontului, întinderea uscatului ni se înfățișa stearpă: nisip, nisip și iar nisip. O mare imensă, de un galben muștar, încinsă de soare, a cărei oglindă era pătată aici, colo de hematamele calcarului țșnit la suprafață din arterele fierbinți ale Terrei în ere imemorabile.

Abia acum începeam să pricepem de ce Egiptului i se spunea Țara Marelui Hapi, adică a marelui Nil.

THA THA THEN? «Cine ești tu?» Întrebarea, în vechea limbă egipteană, era adresată de Osiris egipteanului ajuns la el. La care acesta răspundea: «Privește-mi fața și mă vei cunoaște». Cu acest îndemn, memorat dintr-o veche lectură, am pășit în Al Qahira, Cairo, capitala Republicii Arabe Egipt.

Situat la 25 km sud de capul deltei, la limita septentrională a Egiptului de mijloc, între Nil și versantul estic al văii sale. Cairo este nu numai cel mai mare oraș al Africii, dar și cel mai important centru economic, muzeistic și cultural. Aici a fost construită în anul 971 moscheea Al-Azhar care a fost completată în 978 de universitatea cu același nume. Tot în Cairo se află Muzeul de artă arabă și Muzeul copt. Toată istoria artei egiptene este reprezentată în Muzeul egiptean de antichități — aflat în plin centru al orașului, pe partea dreaptă a Nilului, într-o clădire special construită în 1902. Chiar dacă nu se află imediat un ghid la îndemână, nu-i dificil să identifice capodoperele celebre ale artei egiptene: pe care le-am văzut în albume sau le știm încă din cărțile de școală. Dar văzute în original impresia e covârșitoare. Pentru a admira cum trebuie tezaurul lui Tutankhamon, ai nevoie nu de ore, ci de zile întregi. Statuia în cedru a lui Sesostris I, bazaltul lui Tutmes al II-lea, bustul lui Mentuemhet din granit negru sau Cezarul din porfir sînt numai cîteva dintre miile și miile de exponate care pot fi văzute numai aici. Și tot aici, intrînd în sala mumiiilor, aflî cu mirare că vechii egipteni erau blonzi: dovada o aduce și mumia marelui Ramses ale cărui șuvițe de păr de culoarea finului s-au păstrat intacte.

Și totuși Cairo nu înseamnă numai muzeele, moscheea de alabastru din citadela lui Mohammed Ali, după cum nu înseamnă numai hotelurile somptuoase cu nume englezești ca Hilton, Sheppard's, Sharaton ori barurile cu whisky și dansuri orientale à la Sahara City sau Auberge des Pyramides.

AL AHARAM înseamnă piramidele, dar în același timp este numele celui mai răspîdit cotidian egiptean al cărui sediu este o clădire modernă, de peste 10 etaje, aflată în inima capitalei. Presa, radioul, televiziunea, prin dezvoltarea lor, exprimă intensă activitate politică ce se desfășoară în acest centru al lumii arabe, participarea și interesul maselor față de problemele complexe pe care starea lor socială le reclamă a fi rezolvate. Dezvoltarea economică alertă impusă de situația moștenită din perioada exploatarei coloniale are ca urmare întărirea puternică a rîndurilor clasei muncitoare, a numărului muncitorilor industriali. Din ce în ce mai mult, clasa muncitoare se afirmă ca forță politică. De altfel, președintele Anwar El Sadat în mesajul său adresat națiunii arăta: «Există în marea noastră patrie forțe constructive, capabile și puternice, forțe creatoare imense la care fac apel. Eu fac apel la muncitorii noștri, la țărani noștri, la intelectualitatea noastră, la femeile noastre și la tineretul nostru... la toate forțele muncitoare ale poporului».

Am văzut aceste forțe muncitoare, am întîlnit rezultatele activităților lor constructiv-creatoare.

SADD AL ALI — Assuanul — este un exemplu. 200 000 de oameni au muncit timp de opt ani de zile să ridice unul dintre cele mai mari baraje din lume. Nu au lucrat, cum știm noi, cu excavatoare, cu buldozere, cu autobasculante din

belșug: au trudit cu dalta, cu tîrnăcopul, au cărat piatra și pămîntul cu rudimentare coșuri purtate în spinare sub un soare torid care încingea atmosfera la peste 40 grade. Au dislocat pămînt și piatră cît volumul a 18 piramide dar au reușit. Nilul curge acum liniștit pe la cataracte, iar turistul neavizat privește de la fereastra camerei sale peisajul de o frumusețe de basm fără să bănuiască cîtă muncă epuizantă sălășluiește acum în liniștea apelor pornite să fertilizeze solul bîntuit încă de nisipuri.

MEHALLA EL KUBRA, cea mai mare filatură și țesătorie de bumbac a Egiptului, a fost fondată în 1927. La început avea 2 000 de muncitori. În 1958, cînd încă nu era naționalizată, avea 20 000 de salariați și făcea parte din grupul «Misr», unul dintre cele mai puternice grupuri financiare din Egipt. Întreprinderea a fost naționalizată de aproape 10 ani, fapt ce i-a permis să se dezvolte rapid. Azi are aproape 35 000 muncitori care lucrează în 6 filaturi, 8 țesătorii cu 4 400 războaie, în afară de secțiile de finisaj și noile țesătorii de lînă. Muncitorii de astăzi au alte condiții de viață; dacă ar fi să amintim numai de cele 1 630 apartamente, cantina nouă, terenurile sportive, școala profesională cu 1 080 de elevi. Muncitorii participă astăzi, ca membri de drept, în comitetul de conducere avînd un cuvînt greu de spus în ce privește bunul mers al întreprinderii.

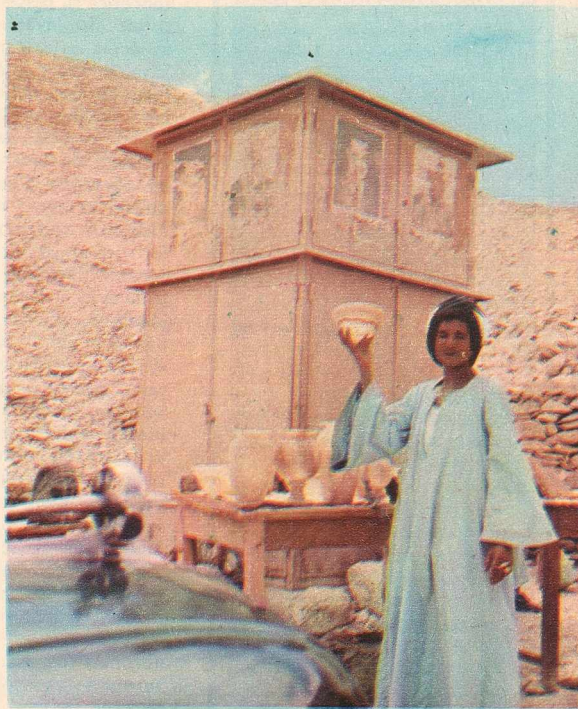
TAHIRUL DE NORD face parte din ultimele ținuturi în care activitatea umană s-a dovedit superioară rezistenței naturii... Fermele de aici, care parcelează terenul agricol obținut prin irigarea pămînturilor sterpe, dau de cîțiva ani recolte bogate de struguri, portocale, porumb, grîu și legume. Tot aici se înmulțește șeptelul hibrid, rezistent la clima secetoasă, șeptel productiv în lapte și carne, de care are atîta nevoie populația. Totul organizat pe baze științifice, totul nou și proaspăt se afișează optimist și prosper de la prima vedere. Viitorul agriculturii nu mai apare ca un obiectiv îndepărtat, ci ca o realitate palpabilă.

EL ISCANDARIYA sau Alexandria — cunoscută ctitorie a lui Alexandru cel Mare din anii 332—331 î.e.n. Mediterana are aici transparență de cleștar. Pe fronturi largi de zeci de metri valurile înspumate se sparg de țărnișurile portului ce se întinde de-a lungul a mai mult de 40 de km. Într-o margine a orașului se construiește un mare combinat chimic. Hussein Abdel Aziz ne întîmpină cu un surîzător: «Bi-ne a-ți ve-ni-t», rostit în românește, care ne surprinde. Este directorul general tehnic al combinatului. A fost în România pentru studii și a învățat să vorbească limba română. De altfel, nu este singurul egiptean care știe românește, iar noi nu sîntem singurii români de pe șantier. Aici se găsesc și specialiști de-ai noștri veniți să construiască acest nou și mare combinat. Hussein Abdel Aziz ne vorbește cu satisfacție de colaborarea cu România și ne împărtășește bucuria cu care este așteptată aici vizita președintelui Consiliului de Stat al României. «Vizita aceasta — ne spune el — este cu adevărat o vizită de prieteni la prieteni; am convingerea că ea va deschide și mai larg porțile prieteniei și colaborării dintre Egipt și România».

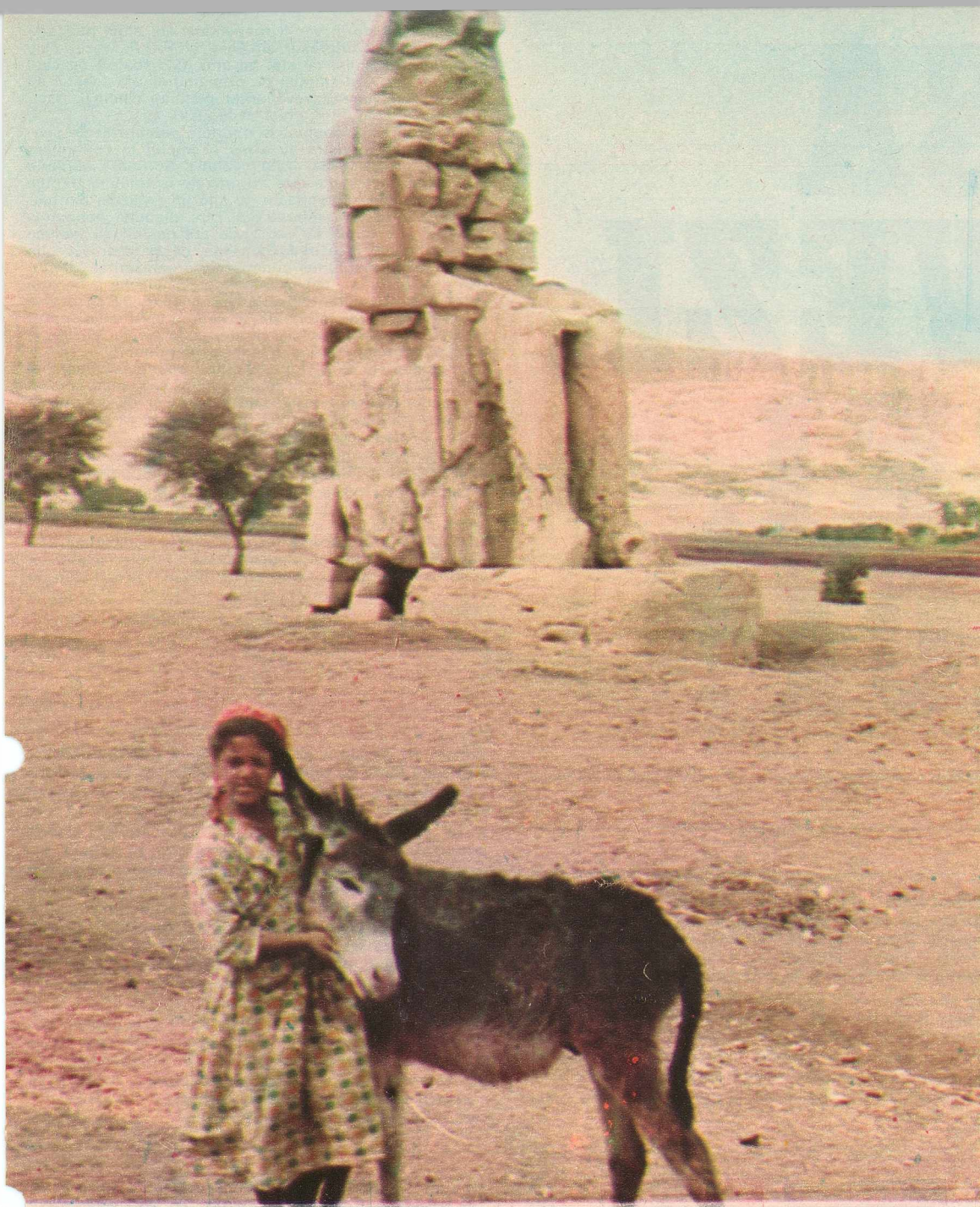
De altfel, apropiata sosire a tovarășului Nicolae Ceaușescu ne-a prilejuit constatarea multor păreri asemănătoare. Astfel, ing. Issa Chabrane, secretarul general

Contraste milenare.

La intrarea în Valea Regilor vi se oferă minunate vase din alabastru.

al Uniunii Socialiste Arabe din Alexandria, și-a exprimat nu numai mulțumirea față de apropiata vizită dar a ținut să sublinieze succesele deosebite pe care le-a obținut țara noastră datorită politicii Partidului Comunist Român, politică promovată de secretarul general al partidului, tovarășul Nicolae Ceaușescu.

Am reținut printre multe impresii o întâlnire pe care am avut-o în seara din ajunul plecării.

Pe Samir Mohamet l-am întâlnit întâmplător căutând drumul spre hotel. Când a aflat că sînt român s-a ostenit să mă conducă, necontenind să-mi repete cît de bucuros este că a cunoscut un român. Mi-a dat adresa și o fotografie. Și m-a rugat să-i fac bucuria de a-i scrie. M-au impresionat spontaneitatea și prietenia deschisă pe care o are acest tînăr egiptean față de România.

La străvechea întrebare «Tha tha then?» pot spune — după ce am privit fața lui Samir Mohamet, ca și a multor oameni de bună-credință pe care i-am întâlnit în această scurtă călătorie — că am cunoscut Egiptul.

Un prieten al românilor: Hussein Abdel Aziz, directorul general tehnic al șantierului combinatului chimic de lângă Alexandria.

▲ Bazarul își menține bunele sale tradiții.

◀ În decursul istoriei, anonimii felahi s-au afirmat ca pricepuți constructori.

**„NICI O MAȘINĂ
ȘI NICI UN UTILAJ
SUB RANDAMENTUL
PLANIFICAT,
NICI UN MINUT
NELUCRAT”**

**SĂ
VEZI,**

**SĂ VREI,
SĂ FACI!**

obiectiv obligatorii) vor fi respectate. De altfel, perioada scursă de la Congresul al X-lea al P.C.R., rezultatele îndeplinirii planului de stat pe anul 1971, datele de care dispunem privind situația pe primele luni ale acestui an dovedesc realismul prevederilor planului cincinal, posibilitatea îndeplinirii și chiar a depășirii lor.

Dar progresele cantitative obținute sau prevăzute pentru economia noastră au atras și impun în continuare serioase progrese de ordin calitativ. Sporurile obținute pe seama unei înalte rate repartizate acumulării trebuie în mod necesar completate cu sporuri realizate din neputabilele rezerve interne de care dispune economia noastră. Din rîndul lor fac parte atât posibilități tehnice și tehnologice încă nedescoperite, cât și rezerve ce țin de domeniul mai bune cunoașteri, organizări și valorificări a structurilor, atât de justificarea maximă a fiecărei salariat și a fiecărei capacități productive, cât și rezerve ce țin de o viziune îmbunătățită asupra producției și problemelor ei, o viziune mai modernă, la nivelul științei și tehnicii contemporane și al experienței dobândite.

Documentele de partid, cuvîntările secretarului general al P.C.R. au relevat în repetate rînduri și în mod detaliat la recenta Constătuire pe țară a cadrelor de conducere din întreprinderi și centrale industriale și de construcții în ce constau aceste rezerve.

Există încă largi posibilități de folosire mai completă a tuturor capacităților de producție, prin atingerea la timp a parametrilor proiectați, prin funcționarea neîntreruptă de defecțiuni imputabile mașinilor și agregatelor, prin întărirea disciplinei în muncă, prin generalizarea schimbului doi și introducerea tot mai largă a schimbului trei, îmbunătățirea radicală a aprovizionării tehnico-materiale, încadrarea fermă a raporturilor dintre întreprinderi în

(Continuare în pag.12)

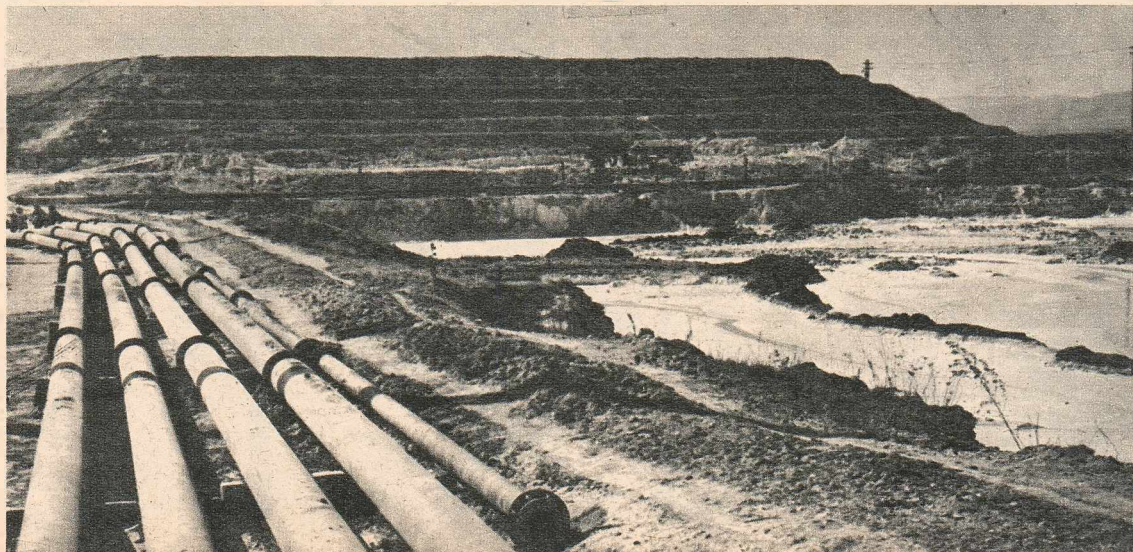
de Sergiu ANDON

Nu este un secret pentru nimeni că indicatorii planului cincinal, fondurile prevăzute pentru investiții în perioada actuală și viitoare, împreună cu rezultatele economice preconizate alcătuiesc tabloul unei viziuni economice deosebit de îndrăznețe, menite să transforme rapid și radical fața țării, puterea ei economică, locul ei în lumea contemporană, să îmbogățească substanțial și sigur zestrea fiilor săi. Cutezanța prevederilor nu este rezultatul unei opțiuni oarecare, ci reprezintă concluzia fundamentală ce a rezultat din analiza științifică a fenomenelor și tendințelor contemporane, este însăși expresia directă și obligatorie a voinței poporului nostru de a viețui demn, liber, bogat, stăpîn pe el și pe destinele țării lui, de a-și aduce contribuția de care este capabil la progresul general al umanității, asigurînd în același timp viitorul urmașilor. Curajul cu care abordăm problemele perspectivei apropiate sau mai îndepărtate derivă altă din buna cunoaștere a posibilităților materiale și spirituale de care dispunem, cât și din verificarea potențialului creator al poporului român în anii istoriei contemporane. Capacitatea și competența de a-și orîndui cu claritate destinele constituie și ele o garanție că ritmurile cu adevărat revoluționare ce s-au prevăzut (ritmuri, după cum spuneam,

Macaralele și podurile rulante construite la uzina cu acest profil din Bocșa reprezintă de multă vreme utilaje cu calitate garantată de însăși marca fabricii. De nu mai puțină încredere se bucură aparatajele electrice fabricate la diferite unități din București, Craiova, Timișoara, chiar Reșița vecină. Și totuși importăm aparatajul electric pentru macarale și poduri rulante. Reprofilarea uneia din uzinele industriei electrotehnice ar rezolva nu numai o problemă de reducere a importului, ci și o mai ritmică aprovizionare a uzinei din Bocșa.

În spatele unei întreprinderi din Uioara se produce un fenomen nedorit, în proporții, fără exagerare, geologice. Uzina de produse sodice din Ocna Mureș fabrică de 75 de ani sodă caustică și degajă prin acest fapt cantități uriașe de reziduuri, în special carbonat de calciu. Depozitarea lor necesită suprafețe enorme de teren. Stratul actual al reziduurilor deține forma unei piramide în trepte cu înălțimea de 12 m și baza de... o sută de hectare! La ritmul actual al producției, în fiecare an alte două hectare sînt năpădite de «marea albă». Dar carbonatul de calciu, incomod la Uioara, este căutat în alte ramuri economice, procurat și prelucrat cu cheltuieli mai mari sau mai mici. El este sau ar putea fi utilizat pentru neutralizarea apelor reziduale acide, la fabricarea cauciucului și maselor plastice, la prepararea asfaltului, ca amendamente la terenurile agricole sărurate, în furajarea animalelor ș.a.m.d. Numai că nimeni dintre cei interesați nu s-a gîndit să ia carbonatul de la Uioara, de unde substanța n-ar trebui să fie decît spălată și transportată.

▲ O noutate care a început să se învechească este introducerea în tehnologiile siderurgice a oxigenului. După calculele specialiștilor, folosirea jetului de oxigen la cuptoarele electrice ar atrage reducerea cu 15% a consumului de energie și cu 25% a celui de electrozi. Numai că metoda nu se aplică la nici unul din cuptoarele electrice mari din țară.

dialog cu cititorii

de H. DŌNA

O lungă și foarte frumoasă scrisoare am primit recent din partea cititorului Gh. Ionescu din Galați, care mărturisește că ne urmărește fără întrerupere de la apariție (adică din 1952), dar care ne scrie acum pentru prima dată. Față de un cititor atât de vechi nu putem avea nici un fel de secrete. Tov. Gh. Ionescu știe totul despre revista noastră și puține slăbiciuni apărute de-a lungul anilor i-au rămas nesesezate. Dar fiindcă spiritul critic nu exclude simpatia, cititorul gălățean nu ne condamnă la moarte pentru ceea ce am greșit ba, mai mult, are și suficient «fair play» pentru a recunoaște că destule lucruri s-au îndreptat pe parcurs. Pentru toate cuvintele bune, ca și pentru fotografia reprezentând un turn impresionant construit din toate numerele din «Flacăra» apărute în ultimii cincisprezece ani, îi mulțumim din suflet tov. Gh. Ionescu. Observația dumisale, după care dintre toate sectoarele industriale cel mai vitregit în «Flacăra» pare să fie cel al tipografilor, ni se pare pe deplin întemeiată. Cu o completare: nici despre industria hirtiei nu ne-am ocupat cine știe ce. Redactorii și reporterii noștri au scormonit țara întreagă, s-au interesat de tot ce este activitate productivă, dar pentru prietenii și colegii noștri tipografi — care lucrează la câțiva pași de noi — n-a prea fost loc în revistă. Urită treabă, deși omenească. Sperăm că la o viitoare scrisoare (nu peste alți 20 de ani) cititorul nostru nu va mai avea motive să ne critice (cel puțin în această privință).

Un alt cititor vechi, Gh. Strete din Tîrgu Mureș, ne comunică două observații critice, de data asta nu la adresa «Flacării», ci cu privire la comerțul cu băuturi alcoolice. Prima supărare i-a fost provocată de faptul că sticla de «Rom Litoral» care costă 34 lei este vîndută într-un ambalaj (cutie) de carton pentru care trebuie să mai dai încă 7,30 lei. După cît se pare, tov. Strete n-a meditat mai mult asupra filozofiei ambalajului; ar fi constat cu acest prilej că foarte adesea în viață (și nu numai în ce privește băuturile sau alimentele, ci și ideile, sentimentele și alte noțiuni nobile) plătim în primul rînd ambalajul (uneori cu mult mai mult decît conținutul). Dar, revenind la chestiuni mai practice, trebuie să spunem că mai supărătoare decît existența unor ambalaje costisitoare pentru băuturi scumpe ni se pare absența oricărui fel de ambalaj civilizat la produsele care ar avea nevoie de așa ceva. A doua supărare a tov. Strete a fost provocată de existența unor sticle de vin cu eticheta «Murfațlar de Alba Iulia» (probabil imbuteliat la Alba Iulia). Existența unor asemenea titlatură este în același timp ridicolă și înfrîntătoare, în măsura în care ea ne vorbește despre dezinvoltura cu care este tratată o importantă bogăție națională. Noua lege a vinului va pune însă ordine — sîntem convinși — și în această privință. Se vor găsi, probabil, mai puține sticle cu eticheta «Cotnari», dar cei care vor avea șansa să guste dintr-o sticlă avînd o asemenea titlatură vor înțelege — pentru unii va fi probabil o revelație — ce înseamnă Cotnari și de ce l-au elogiât Țantemir, Eminescu sau Sadoveanu.

În urmă cu cîteva decenii era la modă — poate sub influența lui Cocteau — termenul de «copii teribili». Ne-am adus amînte de el citind scrisoarea pe care ne-o adresează un elev de prin părțile de mijloc ale Olteniei și al cărui nume ne ferim să-l deconspirăm. Ce ne-a entuziasmat în această scrisoare? Multe. Să enumerăm cîteva motive:

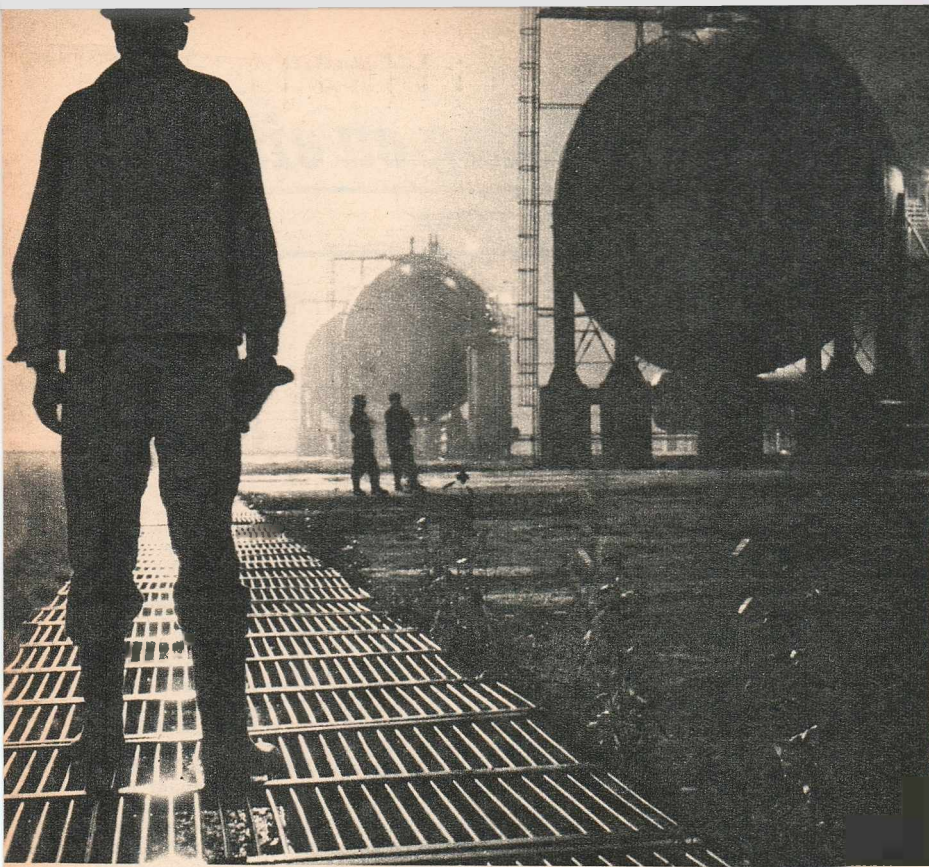
1) Găsindu-și numele la rubrica «Cititori către cititori», junele, animat de o sănătoasă vigilență și bănuind că are de-a face cu o ceată de escroci, cumpără mai multe numere din «Flacăra» pentru a vedea dacă nu cumva numele i-a apărut într-un singur exemplar și lipsește din celelalte. Ideea că am putea tipări un număr din «Flacăra» special pentru d-sa (cost peste 100 000 lei) nu i s-a părut deloc absurdă. O fi ea modestia podoaba cea mai etc., dar e bine să știm și cît valorăm!

2) Deși ne informează că scrisorile d-sale ajung pînă în S.U.A. și în Brazilia, tot e nemulțumit. Ar vrea să scrie și mai mult: «cred că trimit insuficiente scrisori». Așa e cu oamenii care au de transmis mesaje de valoare universală!

3) Generos și văzîndu-ne cam neajutorați, elevul transcontinental ne învață cu răbdare cum se manipulează un plic: «Adresa s-o puneți întocmai pe plicul pe care cred c-o să-l lipiți ceva mai bine etc.». Omul cît trăiește învață și în momentul de față întreaga redacție a «Flacării» conspectează prețioasele indicații.

4) Autorul care este pertu cu cele mai mari glorii ale contemporaneității («...adresa lui Răducanu, alias Ricardo de la Ricăcea (autentic! — n.n.), de acasă, nu de la club...») ne face și nouă onoarea de a ne invita la intimitate: «Să folosiți formula de adresare «Dragă Gicule» și să-l lăsați pe Dvs. la o parte. Acum ne cunoaștem». Așa este; acum ne cunoaștem.

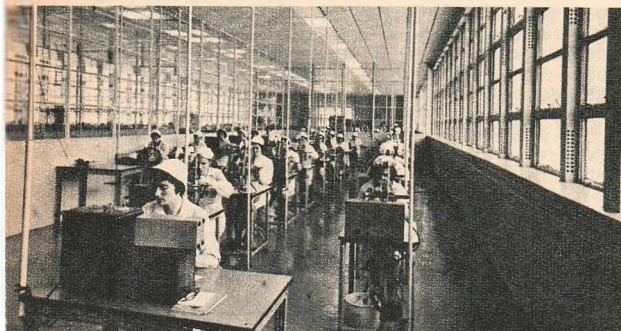
Toate acestea sînt, bineînțeles, fleacuri. E reconfortant, totuși, să știi că la apriga luptă pentru existență din jungla pămîntească se pregătesc să participe și asemenea tinere elemente, deosebit de bine pregătite. Tinerii lupi să se ascundă.

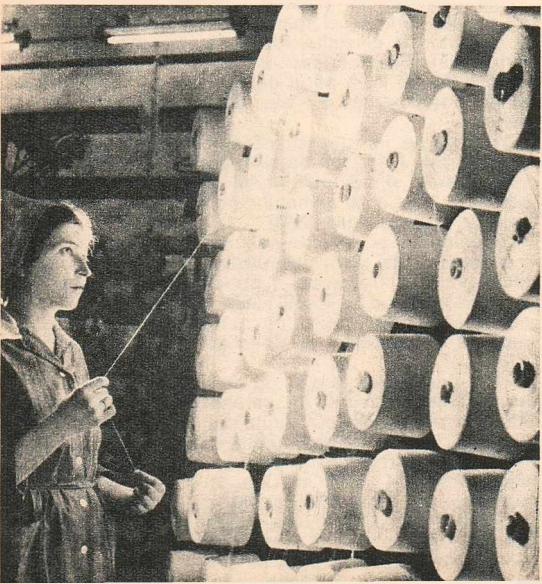
(Urmare din pag. 10)

limitele legii, diminuarea valorilor indisponibilizate în stocuri supranormative, asigurarea ritmică a pieselor de schimb, împreună cu dezvoltarea bazei proprii de materii prime și de creștere a dotărilor obținute prin efortul propriu, folosirea tuturor capacităților de prelucrare mecanică însumează o altă gamă practic inepuizabilă de posibilități pozitive. Organizarea științifică a producției și a muncii, înlocuirea la timp a tehnologiilor învechite, receptivitatea la progresul tehnic, îmbinată cu chibzuință în consumul de materii prime și combustibili, reconsiderarea valorificării deșeurilor sînt altele care concurează la creșterea productivității muncii, la ridicarea calității produselor, la reducerea prețului de cost, în final — la progres calitativ în economie.

Rezervele sînt, într-adevăr, inepuizabile. Descoperirea și folosirea lor depind de abordarea cu convingere a problemei, de încrederea fiecărui colectiv de muncă în capacitatea și competența lui de a o rezolva operativ, fără dădăceală din afară. Cheia substanțialelor îmbunătățiri calita-

La uzina «Electronica» și aferentele ei, problema forței de muncă fluctuante este privită din alt punct de vedere, în corelație cu multitudinea specialităților care se întrunesc în uzină. S-a făcut propunerea degrevării întreprinderii de fabricarea unor subproduse cu grad redus de tehnicitate. Într-adevăr, butoanele, ornamentele, multe piese ștanțate ar putea fi produse cu egal succes în mici întreprinderi din orașele sau comune.

◀ O importantă cale de reducere a prețului de cost, de eficiență funcțională, de asigurarea prezenței specialiștilor pe locul de muncă, rămîne în continuare simplificarea aparatului neproductiv. Posibilitățile în acest sens nu sînt nici pe departe epuizate. Iată cîteva argumente de la Grupul industrial al petrochimiei din Pitești: personalul tehnico-administrativ ocupă un procent de 33% din numărul muncitorilor; față de 9 secții productive există 49 de servicii; între un lucrător și directorul general se interpun 9 trepte ierarhice.

SĂ VEZI.

**SĂ VREI.
SĂ FACI!**

tive ale producției stă în buzunarul fiecărei echipe, al fiecărui muncitor, tehnician, inginer.

Trebuie doar să ascuți pe ceilalți, să vezi tu însuși, să vrem și să facem cu toții.

Cu titlu exemplificativ am *fotoconspectat* cîteva dintre rezervele evidențiate de înșiși proprietarii și producătorii bunurilor materiale, cu prilejul adunărilor generale ale salariaților și al amintitei conferințe pe țară. În numerele viitoare ale revistei ne vom opri, pe rînd, la cîteva dintre problemele evocate mai sus.

Colectivul Uzinei «Rulmentul»-Brașov s-a angajat într-o amplă acțiune pentru economii, respectarea tehnologiilor, utilizarea eficientă a timpului de muncă, sub lozincă concludentă «Micronul, gramul, secunda». Inițiativa a fost preluată și de celelalte întreprinderi constructoare de mașini din Brașov. Bunele rezultate sînt însă anulate în parte de pierdere de timp și metal cauzate de primirea de la furnizori a unor laminate necorespunzătoare. Numai la uzina de tractoare s-au pierdut în anul 1971 aproximativ 1334 tone metal din cauza nerespectării specificațiilor și staturilor profilurilor fabricate la Combinatul siderurgic-Galați, Uzinele «Republica»-București și Combinatul siderurgic-Hunedoara.

◀ Orice calcul al eficienței nu poate să piardă din vedere elementul om, condițiile de muncă și de viață ale acestuia, pregătirea cadrelor, stabilitatea lor etc. La Uzinele textile «Moldova» din Botoșani s-a făcut un studiu sociologic pe un eșantion de 1000 de salariați. Printre alte constatări se înscrie și observația că 80% dintre persoanele ce părăsesc întreprinderea sînt salariate tinere din mediul rural (18-22 de ani). Concluzia trasă de înșiși membrii colectivului uzinei urmează să fie transpusă în practică: amenajarea unui cămin pentru nefamiliaști, în cadrul preocupării mai ample de asigurare a condițiilor de trai.

crampon

angelo niculescu și fobia provinciei

de Adrian PĂUNESCU

Începe să se audă respirația arbitrilor care se pregătesc să sufle în fluierul său începutul partidei Ungaria-România, de pe Neptadion. Arbitrul respectiv are plămîni buni, respirația lor e relativ regulată, bărbatul stă tare pe picioare, fluierul e din argint veritabil și capabil să cînte mai multe melodii. Iubită și stimată respirație de arbitru incoruptibil, fluieră în favoarea norocului nostru!

Arbitrul face flotări, arbitrul face exerciții de auzire, arbitrul dă ocol camerei sale de lucru tot pentru a se antrena. Dar ce facem noi pentru meciul respectiv?

Pe ce temeii refuză Angelo Niculescu să ia în seamă echipele U.T.A., Steagul roșu, F.C.-Argeș, S.C. Bacău etc. în construirea naționalei?

Nu înțeleg: se pedepsește cumva ocuparea unui loc fruntaș în clasamentul divizionar? De ce nu sînt chemați la națională *Domide, Kun, Both, Broșovschi*, de ce sînt evitați *Pescaru, Györfi*, de ce n-are Angelo Niculescu ochi de văzut ce e pe la Pitești, de ce i se pare celebrului antrenor că *Rugubei* nu e bun și că *Neagu* e bun? De ce — dacă locul în clasament nu e un criteriu — nu vrea torășul federal să se uite și-n curtea Jiului, precum și-n a Universității-Craiova?

«*Pină cînd, în sfîrșit, vei abuza de răbdarea noastră*», Angelo Niculescu?

Trăim un proces de vedetizare și răzgîiere absurdă a unora, în vreme ce mari fotbaliști, care trăiesc în provincie, sînt pur și simplu excluși din națională pentru că trăiesc în provincie. Nu contează valoarea, contează strada pe care stai.

Asta e inacceptabil. Echipa noastră reprezentativă nu poate fi constituită la nesfîrșit pe criteriul buletinului de București.

Iar dacă, după cum văd, clasamentul nu contează, propun ori păstrarea lui în secret, ori desființarea lui.

Ar mai fi o soluție: blamarea acestei sfidări pe care o arată Angelo Niculescu față de cele 18 etape de pînă azi ale campionatului național.

Dacă ne angajăm, fie și cu un refuz, în dilema «*Cu Neagu sau fără Neagu*», sîntem, desigur, pe același drum bucureștean, dar atît de «provincial», străjuit la un capăt de dispreț aristocratic față de provincie și la celălalt de vajnicul și tristul soldat al temporizării române.

Propun ca, sub bagheta remarcabilului antrenor Nicolae Dumitrescu, să se reunească lotul celor respinși de Angelo Niculescu și să se desfășoare acel meci care — dacă nu poate dovedi — poate în orice caz ajuta privirile să înțeleagă grava eroare în care se află actualul antrenor al naționalei.

Meciul *Provincie-București* poate fi considerat și meciul *Angelo Niculescu — Fotbalul românesc*.

Nu există nici un motiv care să stea în calea acestei nocturne. Așteptăm.

Iată o echipă posibilă a Provinciei: *Vidac (Ștefan, Adamache) — Anca, Lereter (Bădin), Pojoni (Böldni), Cișcău (Popovici) — Pescaru (Simionas), Dobrin-Uifăleam (Țarălungă), Muțescu (Broșovschi), Domide, Both (Györfi, Marcu)* ș.a.

Oricît l-aș iubi pe Ion Băieșu nu pot fi de acord cu propunerea lui din *Știința tineretului* ca Angelo Niculescu să-i ia la încălzit și la frapat pe cei ce nu sînt în formă (Neagu, Lupescu, Dumitru).

Știi, Ion Băieșu, ce-i poate aduce în formă pe cei numiți? Numai sentimentul concurenței! Dacă ei ar crede realmente că au concurenți, pe care A. Nic. îi ia în seamă, n-ar mai da dovezile de indolență pe care le dau din cînd în cînd.

Locul în națională nu e lăsat prin testament și nu e nici pe viață. Asta ar trebui să știe «senatorii».

Trăiască ochii deschiși, jos superstițiile! (Dacă se poate.)

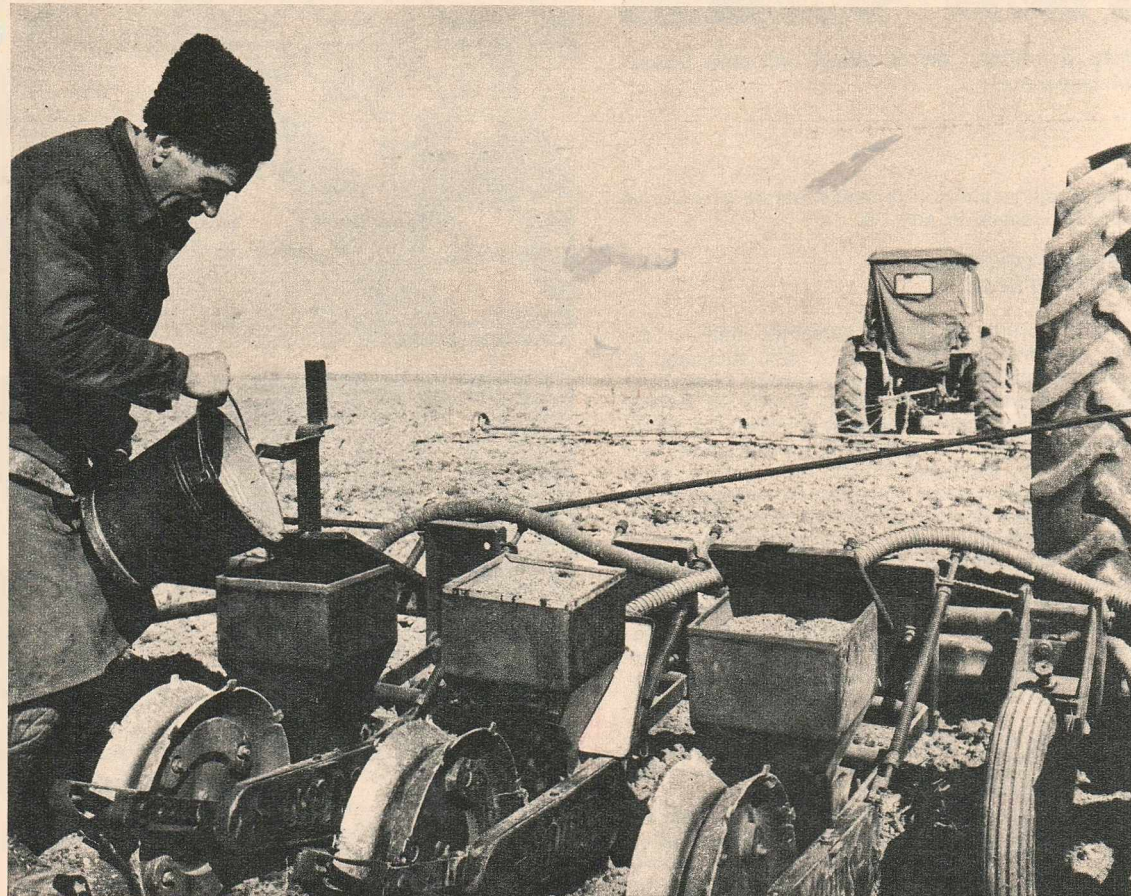
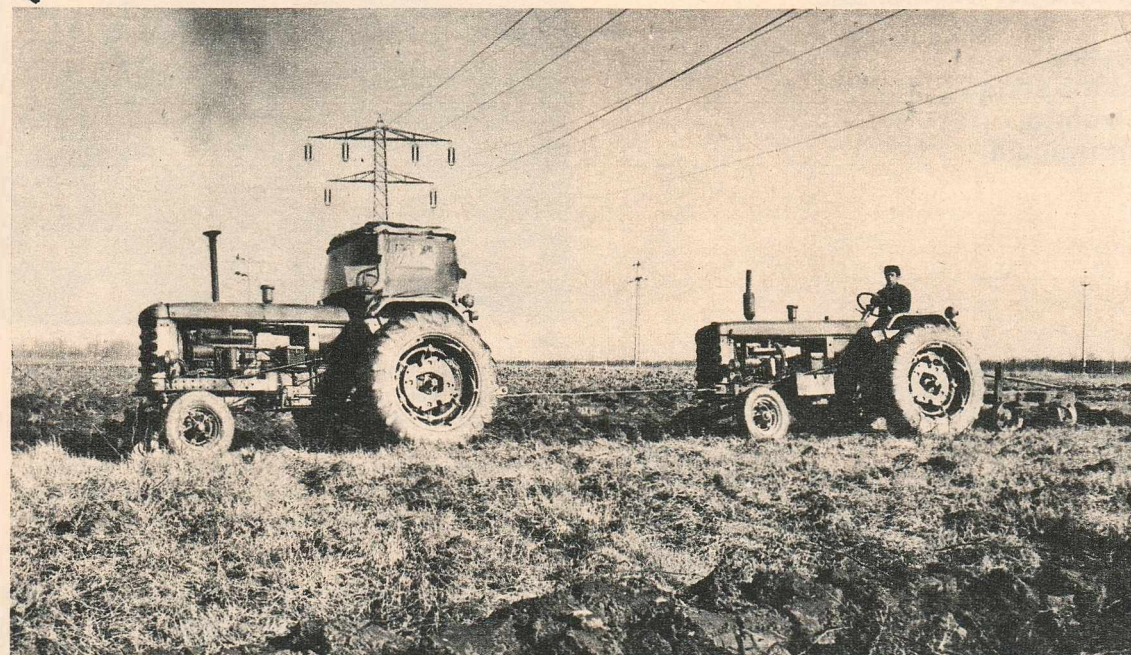
În această, scuzați cuvîntul, săptămînă nu mai răspundem bancurilor de prost-gust din «Săptămîna»

la ordinea zilei, însămînțările

Mai repede decît în alți ani, primăvara și-a anunțat sosirea. După o iarnă neobișnuit de blîndă, în care zăpada a fost un element de decor rarisim, iată-ne, așadar, în fața unei situații ce reclamă, din punct de vedere al lucrărilor agricole de primăvară, măsuri urgente, operative. Concret, ne referim la faptul că debutul foarte timpuriu al primăverii, mai ales în vestul țării, în Transilvania, și în județele din sud, impune o intensificare a însămînțărilor, în condițiile existenței unei umidități în sol destul de precare.

Aceasta presupune ca lucrarea de bază, semănatul, să se realizeze pe un teren bine afinat, bine nivelat, care să asigure păstrarea apei în sol, iar unde este cazul distrugerea totală a buruienilor.

Mecanizatorii de la I.A.S.-Titu execută arături în vederea însămînțării culturilor din epoca I.

Încălzirea bruscă a vremii reclamă urgente lucrări de însămînțare, fapt care i-a determinat pe cooperatorii din C.A.P.-Cojeneasca, jud. Dimbovita, să-și intensifice eforturile în această direcție.

Oricum, se desprinde o idee generală, valabilă în mai toate județele: accelerarea lucrărilor de primăvară în condițiile încălzirii timpului și ale absenței relative a precipitațiilor. De la M.A.I.A.A., din date centralizate, aflăm că în ultimele zile ritmul însămînțărilor a crescut simțitor în aproape toate regiunile. Cele mai mari suprafețe au fost însămînțate în județele din vestul și sudul țării.

Se impune pe mai departe o concentrare a eforturilor tuturor lucrătorilor din agricultură pentru ca timpul optim al însămînțărilor să fie integral și cît mai eficient folosit. Acum, în aceste zile, se hotărăște în bună parte recolta acestui an.

sala pașilor pierduți

de Sergiu ANDON

*prea mult zel,
mult prea mult zel!...
e suspect*

Uneori se depune atîta zel pentru o cauză minoră, încît te întrebî fără să vrei ce ar face oamenii respectivi, justițiabili sau justițiar, dacă ar fi puși să mute munții din loc.

De regulă, zelul exagerat în justiție debutează cu apariția tipului de o perseverență imposibilă în susținerea unei cauze iremediabil pierdute. Combustibilul lui derivă din identificarea falsă a ideii de *dreptate pînă la moarte* cu aceea de *dreptate cu orice chip*, mai pe românește, din substituirea dreptății prin avantaj personal. Este tipul ce are abilitatea pisicii de a cădea mereu în picioare și, neapărat, centrul de greutate bine plasat al unui «hopa-Mitică».

Iată, spre exemplu, cazul inginerului Tilichi. Nici un gen de hotărîre judecătorească nu poate fi atît de relativă, de menită a statua un echilibru mai trecător, ca cel al încredințării *provizorii* de copii. Justiția este chemată într-o asemenea situație nefirească din capul locului să pronunțe o soluție firească. Dar după ce o face, pentru că justitia funcționează scrupulos și cu probitate profesională, după ce se străduiește și face cît de cît lumină în întunericul provocat de alții, opera justițiară este anulată de un «hopa-Mitică» a cărui revenire pe verticală impresionează pe cine știe cine.

Vorbeam însă de inginerul Tilichi. Horia Tilichi era un soț model din cartierul Cotroceni. Dar, într-o bună zi, sentimentele lui au zburat din sectorul 6 în sectorul 8. Ca o consecință firească, după ce o anumită limită a răbdării a fost depășită, soția inginerului și-a luat copilul și a plecat în căutarea altui loc decent sub soare.

Dar n-au trecut decît două săptămîni și s-a produs clasică apariția a tatălui deposedat de autoritate, înfuriat și autovehiculat. Interesant este că în intenția inginerului H.T. de a juca ping-pong cu copilul, trimbalîndu-l de pe o plută pe alta a epavei familiale, dînsul a reușit să obțină concursul nedorit, neavenit și neimputernicit al unor autorități din Orăștie și din Cisnădioara. Cum? Nu pricepem, dar tocmai de aceea vorbim despre zelul exagerat manifestat față de indivizii cu dexteritate de «hopa-Mitică».

Pînă aici s-ar crede că imixtiunea noastră se face pe terenul sacru al sentimentelor paterne. Nu este chiar așa. Copilul, în vîrstă de numai 3 ani, se afla sub oblăduirea firească și onorabilă a unei mame model (apreciere dată prin hotărîri judecătorești), pe cînd perseverența tatălui adulterin, a tatălui vinovat de destrămarea familiei, era hrănită mai puțin de instincte nobile și mai mult de interese de spațiu locativ.

Dar iată-l pe Horia Tilichi, pe cel care nu a pregetat să-și facă dreptate singur, chemat onorabil, decent și cu calm, să participe în contradictoriu la procedura încredințării *provizorii* a copilului. În fața judecății imparțiale, H.T. pierde. Pierde la fond, pierde și la recurs. Pierde pentru că n-avea dreptate. Pierde pentru că era în interesul minorului să stea la mamă. Pierde chiar dacă soțul-prit a mers cu aria argumentelor pînă în zone indecente din punct de vedere rațional, pînă la a susține că soția abandonată nu și-ar iubi chipurile, copilul, deoarece n-a insistat să-l smulgă înapoi. Pierde pentru ca, în pofida acestui ultim argument, sfidînd migăloasa muncă de investigație a adevărului, făcută de judecători, el, cel care o acuzase pe mamă că nu vine să-și ia copilul, tot el să se opună, sistematic, adică trei termene consecutiv, în prezența executorilor judecătorești și a reprezentanților ordinii publice, la executarea celor hotărîte legal. El, cel care obținuse concursul neinvestit legal al unor autorități, tot el anihilează printr-o simplă opunere concursul aceluiași gen de reprezentanți legali, de data aceasta investiți împotriva lui.

Dar minunea minunilor este că, după toate opunerile, ing. H.T. reușește să obțină ceea ce nu știm ca cineva să mai fi obținut pînă acum: suspendarea executării sentinței și introducerea recursului extraordinar. A se introduce recurs extraordinar într-o cauză privind încredințarea *provizorie* a unui copil (dincolo de motivarea lui superfluă) echivalează cu a stinge o țigară cu tumba. Aici este vorba însă nu numai de disproporții, ci și de consecințe. Apellîndu-se la autoritatea Tribunalului Suprem pentru o soluție *provizorie*, dacă înalta instanță și-ar fi însușit recursul desființînd munca migăloasă a judecătoriei și tribunalului, care au încercat să găsească rezolvări onorabile, este lesne de imaginat ce precedent ar fi fost creat pentru ziua în care instanța de fond care judecă divorțul ar trebui să găsească nu soluția *provizorie*, ci aceea *finală*, de o viață, de o nouă viață, pe locul viran al fostei căsnicii.

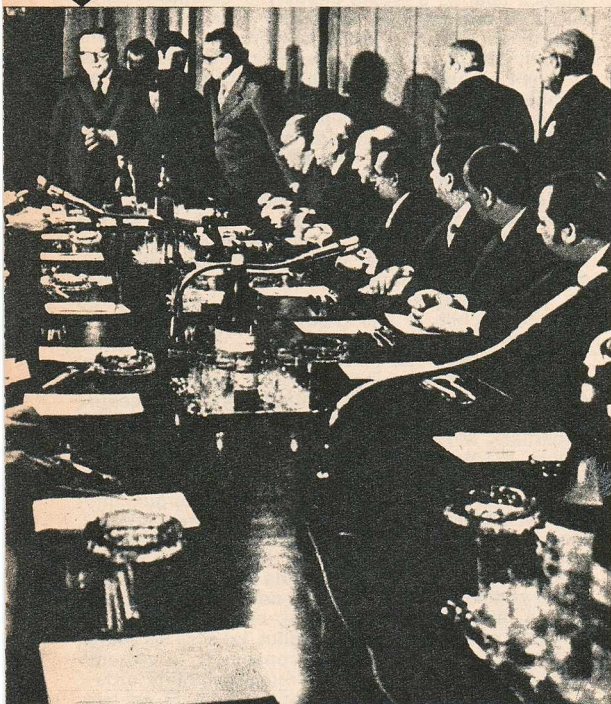
Și totuși, pentru ce s-a făcut acest efort procesual? În favoarea micuțului Tilichi? În favoarea lui Caius? Ori pur și simplu pentru că genul de justițiabili «hopa-Mitică» au darul de a provoca exces de zel...

ITALIA - de la „miracol economic” la „omul bolnav”

de Silviu BRUCAN

Italia, țara care timp de peste un deceniu fusese preaslăvită ca «miracol economic» a devenit în ultima vreme «omul bolnav» al Europei occidentale. Leacurile băbești pe care i le-a administrat democrația creștină s-au dovedit ineficace, iar formula de centru-stînga încercată de ea în ultimii ani n-a avut nici voința, nici capacitatea de a trece la operația chirurgicală pe care o reclamă societatea italiană. Iată condițiile în care președintele Leone a hotărît dizolvarea parlamentului și organizarea, înainte de termen, a alegerilor generale la 7 mai 1972.

Premierul Andreotti prezidează o ședință a celor patru partide care formaseră guvernul de centru-stînga în anii trecuți.

În perioada postbelică, scena politică italiană a fost dominată de prezența la putere a partidului democrat-creștin care dispunea de o combinație unică de atuuiri politice: biserica catolică, menținerea unui ritm înalt de creștere economică mergînd pînă la 8-10% și o inepuizabilă școală de cadre care produce prim-miniștri în serie. Atîta timp cît boom-ul economic își revela binefacerile, totul mergea bine și, chiar dacă numărul guvernelor democrat-creștine era mai mic decît cel al liderilor cu ambiții politice, exista totdeauna ca debușeu de rezervă postul de președinte. De aceea, unii comentatori înclină spre părerea că adevărata criză a democrației creștine s-a declarat în decembrie trecut, cînd pentru a alege un președinte a fost nevoie de mai multe balotaje și cînd, ca urmare, guvernul Andreotti a reunit pe foștii prim-miniștri, foștii secretari generali și pe liderii celor 9 curenți și tendințe din cadrul partidului democrat-creștin. Interpretarea ni se pare exagerată, deși fenomenul este simptomatic. Adevărul este că democrația creștină nu mai poate furniza o formulă

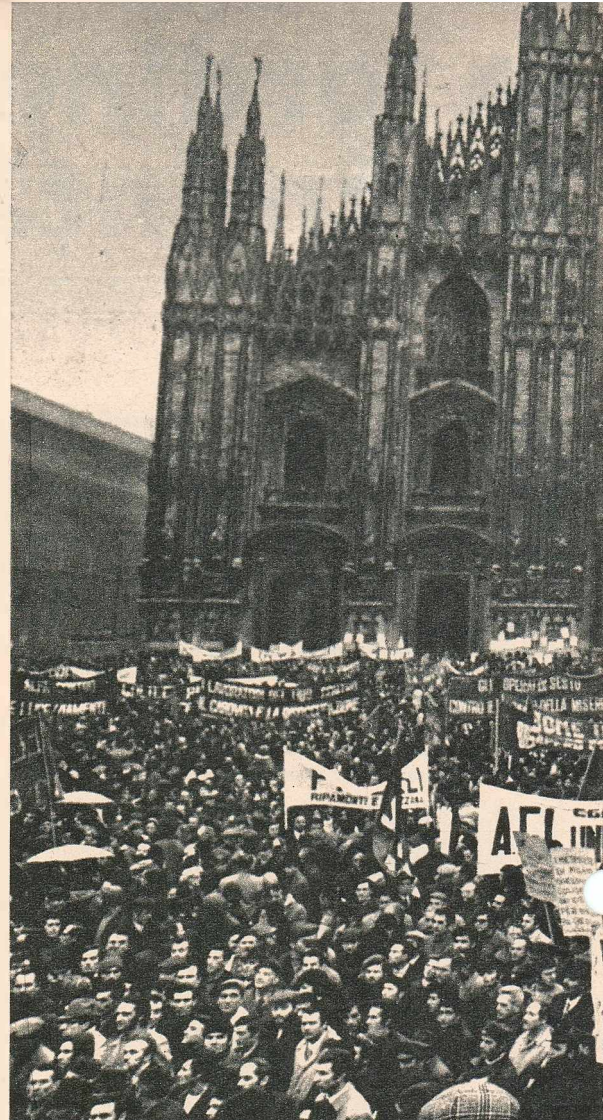
Studenti și profesori demonstrează împotriva terorismului neofascist.

politică stabilă pentru problematica tulbure și explozivă a societății italiene în anii '70.

ODISEEA FORMULEI CENTRU-STÎNGA

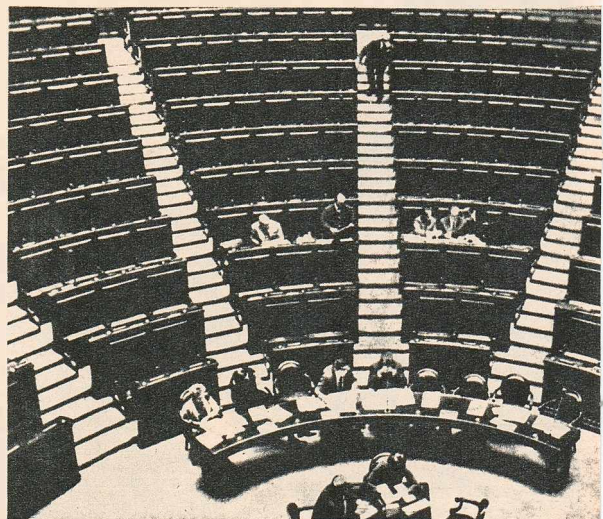
De fapt, lucrurile au început să scîrție mult mai devreme, cînd întreaga dezvoltare a țării stimulată de efectele revoluției științifico-tehnice s-a ciocnit de structurile sociale anacronice ale Italiei și cînd au început să se afirme mișcări puternice pentru o reinnoire democratică și națională. Conștientă că nu mai poate face față singură unei asemenea situații, democrația creștină a proclamat «deschiderea spre stînga» — manevră tactică menită a atenua contradicțiile sociale prin reforme timide și de fațadă. În acest scop, partidul democrat-creștin a făurit coaliția de centru-stînga cu trei grupări mai mici — social democrată, socialistă și republicană. Coaliția a rămas însă mai mult de centru decît de stînga, iar reformele promise au fost tergiversate cu o perseverență rară chiar și în anele parlamentarismului burghez. Între timp, conflictele sociale s-au ascuțit, problemele nerezolvate s-au acumulat iar inflația a anulat și acele sporuri de salarii obținute în anii de avînt economic. Ca rezultat, Italia a fost zguduită de puternice frămîntări sociale — greve, demonstrații, mișcări studențești, acțiuni țărănești etc.

Ultimele alegeri generale din mai 1968 au deschis criza formulei de centru-stînga care guvernase timp de cinci ani Italia. Principalii pierzători în alegeri — socialişti — au fost atît de deprimați de eșecul lor politic încît au hotărît să se retragă din guvern. Trecînd în opoziție, socialiștii s-au divizat în cinci grupuri distincte (Nenni, Tanassi, De Martino, Giolitti și Lombardi), în

Demonstrație muncitorească în Piața Domului din Milano în timpul grevei generale organizate de cele trei centrale sindicale.

Liderii celor trei confederații sindicale discută problema unității de acțiune. De la stînga spre dreapta: Raffaele Vanni (U.I.L.), Luciano Lama (C.G.I.L.) și Bruno Sorti (C.I.S.L.).

O ședință a Camerei Deputaților în zilele dezagregării coaliției de centru-stînga.

calul de fier

În cartea sa «Viitorul viitorului», prospectologul american John McHale publică o diagramă care ne înfățișează timpul scurs între momentul nașterii unor descoperiri științifice și data punerii lor în exploatare. Urmărindu-i scara piramidală, se poate constata ușor că, pe măsura apropierei de timpurile noastre, invențiile n-au mai fost obligate să zacă în perioade de gestație întinse uneori peste decenii, căci timpul dintre apariția și aplicarea lor în practică a început să se scurteze în raport direct cu creșterea progresului tehnic. Inventatorii nu prea mai duc cu ei în mormint mîhnirea de a nu-și fi văzut descoperirile recunoscute în viață, mîngîindu-se doar cu speranța unor generații viitoare mai puțin ingrate; în schimb, se plîng că, sub soare, n-ar mai fi rămas prea multe de descoperit. James Watt, descoperitorul motorului cu abur, n-a apucat cît a trăit să vadă prima locomotivă construită pe principiul său, căci George Stephenson și-a lansat pe șine «Racheta» abia după 56 de ani, cînd trenul său pus în mișcare la Stockton, în Anglia, avea să-și debarce cei dintii pasageri de cale ferată la Darlington, unde erau așteptați de mulțime ca eroii unei nemaipomenite aventuri. Dacă Watt ar fi fost ascultat în 1769, omenirea ar fi cîștigat, probabil, un avans de o jumătate de secol asupra viitorului și implicațiile unui astfel de fapt n-ar fi fost deloc neglijabile. Poate părea hazardat să afirmi că locomotiva ar fi tîrît după ea întregul viitor tehnic al lumii, dar este incontestabil că, fără ea sau cu o apariție și mai întîrziată, astăzi nu am fi ajuns unde sîntem. Căci mătăhala aceasta de metal, foc și aburi, care speria cu șuieratul ei peisajele bucolice ale trecutului, a smuls pămîntul de sub imperiul cailor și l-a încredințat mașinilor. În 1850 Statele Unite dispuneau de 15 000 km de căi ferate. După creaturile în serie marca «Tom Thumb», construite de Peter Cooper și care dădeau buzna în turmele de bizoni ai Vestului mijlociu prin anii 1840-1850, au apărut «York»-urile lui Phineas Davis și «Old Ironsides»-urile lui Baldwin. Cu coșurile lor ca niște uriașe clopote negre, răsturnate, cu dangătul de bronz, cu farurile-felinar și pufăitul grotesc, aceste bătrîne fumegătoare au smuls deșerturilor și preriilor majoritatea secretelor, prăcind prin localitățile improvizate «saloon»-uri, bănci, hoteluri și biserici pentru o lume intrată într-o concurență pe viață și pe moarte de inteligența sau poștalionul. Fenomenul a fost același pretutindeni, cu mici întîrzieri de două, trei decenii. Aceeași a fost și reacția omului din poștalion față de «calul de fier». Victor Hugo îi scria soției sale, din Anvers, la 22 august 1837: «Trenul care mergea spre Bruxelles s-a încrucișat cu al nostru. Nimic mai înspăimîntător decît aceste două iureșuri ce se năpusteau unul către celălalt și care ni se păreau nouă, pasagerilor, multiplicîndu-se la infinit. Nu se mai vedeau trecînd nici vagoane, nici bărbați, nici femei, ci niște forme sumbre sau albicioase cuprinse într-un vârtej din care țîșneau țipete, hohote de ris și urlete... Calul de fier este o adevărată sălbăticiune. Cînd este oprit îl auzi cum suflă, apoi, plecînd, geme, se opinește, asudă, tremură, șuieră, se poticnește, incetinește, își ia avînt aruncînd în tot lungul drumului său bălegar de cărbune încins și urină de apă clocoțită. Jerbe de scînteii îi țîșnesc de sub roți sau, dacă vrei, de sub copite și norii de fum ai respirației lui se destramă prin rămurețul copacilor... Nu este nevoie să vezi calul de fier. Dacă-l vezi, toată poezia dispăre. Cînd îl auzi, parcă-i un monstru, cînd îl vezi, e doar o mașină. Asta-i trista infirmitate a timpurilor noastre: utilul gol, niciodată frumos. Dacă acum patru secole cei ce au inventat praful de pușcă ar fi născocit mașina de aburi — și erau perfect capabili s-o facă — calul de fier ar fi fost cu totul altfel făurit. Ce magnifică himeră ar fi creat părinții noștri cu ceea ce noi numim cazanul de aburi! Îți imaginezi asta?...»

Acum, bătrîna locomotivă cu abur se duce. Electricele și dieselurile i-au uzurpat definitiv locul. Căii de fier se retrag către cimitirele ruginii sau crematoriile siderurgilor, tăcuți și inutili ca niște elefanți cărora le-a bătut ceasul.

Dacă nu s-au născut din poezie, mor în poezie. Căci în secolul lor, lumea a făcut un salt peste secole.

care deosebirile de tactică și principii se împletesc mai mult sau mai puțin armonios cu ambițiile liderilor politici.

Veteranul socialist Nenni s-a arătat cel mai dispus spre continuarea compromisului cu democrația creștină. De Martino a arborat o anumită intransigență principială, dar nu prea tare — cerînd ca în combinația de centru-stînga să fie ceva și din partea a doua, ceea ce a și permis refacerea temporară a coaliției în care el a ocupat locul de vicepremier. Singura fracțiune care s-a opus refacerii coaliției a fost cea condusă de Lombardi, reprezentînd stînga socialistă favorabilă unei colaborări cu comunistii și cu celelalte forțe politice de stînga.

Dezagregarea coaliției a dat naștere unui proces paralel în sinul democrației creștine, inclusiv formării unor grupuri de stînga («Base» și «Fuorze Nuove») reflectînd tendința de radicalizare din sinul masei catolice.

A stîrnit numeroase comentarii faptul că la acele alegeri Partidul Comunist Italian, principala forță de opoziție, a obținut peste 800 000 de voturi noi, 11 mandate în plus în Camera Deputaților și 2 în Senat față de alegerile precedente. Dat fiind că alegerile avuseseră loc într-o conjunctură relativ înaltă a afacerilor, succesul comunistilor a contrariat pe experții occidentali care stabiliseră regula că, în materie de alegeri, partidele comuniste își largesc influența politică numai în condiții economice proaste. Fenomenul a căpătat consistență prin aceea că și Partidul Socialist al Unității Proletare — aliat al comunistilor — a întrunit mai multe sufragii electorale.

VOLTA A DESTRA?

Partid eminent de centru, democrația creștină a recoltat în alegerile din 1968 un spor de voturi venit de la dreapta, marcînd pentru prima dată după război tendința unei alunecări spre dreapta a politicii italiene. Cînd, în iunie 1971, la alegerile municipale și provinciale, gruparea neofascistă Mișcarea Socială Italiană a realizat un progres electoral vădit și cînd grupurile teroriste organizate amintind «cămășile negre» au trecut la atac în diferite părți ale Italiei, problema a dobîndit consistență și acuitate. Adevărul este că în perioada de tulburări sociale și de instabilitate politică în care a intrat Italia nu mai este posibilă ocuparea exclusivă a scenei politice de către forțele de centru și, o dată cu lărgirea influenței stîngii, are loc inevitabil și o recrudescență a dreptei fasciste. De aceea, bătălia electorală deschisă acum în Italia va avea caracterul unei ascuțite confruntări social-politice în cursul căreia alegerile de la 7 mai vor constitui doar o etapă — o etapă importantă, dar nu neapărat decisivă.

Deplasarea spre stînga care s-a produs în societatea italiană nu s-a reflectat încă pe planul instituțiilor. Chiar și o asemenea reformă juridică menită a înlătura o situa-

ție anacronică pentru întreaga societate italiană ca legea divorțului, în pofida adoptării ei în Cameră, s-a văzut amenințată grav de cercurile catolice care au inițiat organizarea unui referendum, actualmente amînat pînă în 1973.

Marile lupte revendicative muncitorești ale anilor 1970 și 1971 în care s-a făurit unitatea de acțiune a celor trei centrale sindicale, luptele energice ale muncitorilor agricoli, dijmașilor și țărănilor, mișcările studentești combative care deseori s-au legat de mișcarea muncitorească și populară n-au dus la înfăptuirea acelui program de reforme și progres social în materie de locuințe, școală, sănătate publică, securitate a muncii, desființarea dijmii etc., devenite indispensabile funcționării propriu-zise a societății industriale moderne. Marea problemă a decalajului dintre nordul industrial și regiunile sărace și înapoiate din sud, problema dezvoltării zonei *Mezzogiorno* a rămas acută, deși s-au realizat deplasări semnificative în alinierea politice pe plan local, provincial și regional din această zonă. Numai într-o singură zi au avut loc: o demonstrație pe străzile orașului Siracusa (Sicilia) pentru dezvoltarea economică a acestei zone; o grevă la Milano a 180 000 de muncitori din construcții cerînd intervenția autorităților împotriva șomajului; o grevă generală a oamenilor muncii din provincia Ravenna împotriva creșterii vertiginose a șomajului; o grevă națională a medicilor și personalului auxiliar de la toate spitalele din Italia.

Problema politică a prezentei bătălii electorale este dacă curentul spre unitate al marilor centrale sindicale, al mișcărilor țărănești, studentești, populare își va găsi expresia în alianțe politice încheiate între forțele de stînga — obiectiv principal al Partidului Comunist Italian. Din declarațiile recente ale conducătorilor partidului reiese că P.C.I. apreciază că în actuala etapă, sarcina primordială o constituie elaborarea și impunerea unei *alternative politice pozitive*, deoarece simpla desfășurare a mișcărilor protestatare și revendicative suscită în anumite pături sociale mijlocii o senzație de insecuritate și nemulțumire care poate fi exploatată de demagogia drepte. Cu alte cuvinte, stînga nu poate oferi maselor doar perspectiva unei tensiuni sociale permanente, și întrucît rezolvarea radicală a problemei — viziunea strategică a socialismului în Italia — nu este la ordinea zilei, această *alternativă politică pozitivă* este concepută ca un obiectiv *intermediar* — obiectivul unei alternative *democratice* de guvernare prin construirea mișcărilor politice și alianțelor sociale funcționale care să permită o schimbare în orientarea politică a țării.

Rămîne de văzut dacă scurta perioadă a bătălii electorale va favoriza realizarea acestui obiectiv, știindu-se că într-o asemenea perioadă acționează deopotrivă tendința spre alianțe profitabile electorale, ca și dorința fiecărui partid de a-și păstra autonomia în fața corpului electoral.

pe ecrane

UN REVELATOR
ACT ARTISTIC,
O RADIOGRAFIE
A SOCIETĂȚII

INCIDENTUL

Noaptea metropolei... Spectaculoasă... Feerică. Vitrine care exhibează voluptuos bogățiile lumii... Cohorta automobilelor croindu-și drum pe albiile de asfalt ale bulevardelor.

Nu aceasta este noaptea care-l interesează pe cineastul newyorkez Larry Peerce. El își începe filmul mai târziu, spre dimineață, când spectaculosul și feericul au ostenit, când peste marele oraș s-a tras cortina vineției a pustietății, când fardul policrom al reclamelor luminoase nu-i mai poate ascunde nici cearcănel, nici rictusul amar. Acesta este decorul în care «Incidentul» debutează lent, adunându-și anevoie personajele, din drame adiacente și acțiuni launtrice: doi bătrâni care se despart rece de fiul lor fiindcă acesta le-a refuzat un ajutor bănesc; un bărbat încercând disperat o ultimă intervenție pentru a-și reintregi familia; un cuplu conjugal care trăiește, în plină stradă, o explicație inevitabilă; o fată a cărei mândrie abdică în fața tentației dragostei; un om de culoare, extremist, partizan al lui «Black-Power», care răspunde disprețului rasist printr-o ură nediferențiată împotriva albilor — iată cițiva dintre eroii viitorului «incident» pe care un vagon de metro îi colectează, unul câte unul, din stații. Fiecare adaugă atmosferei din vagon dramul său de nervozitate, de indignare, de revoltă care se adună, dând primei părți a filmului, deși lentă, o tensiune subterană, o minie secretă, abia înfrinată...

Și mai există încă doi călători care își așteaptă metroul. Doi tineri care și-au prelungit, din plictiseală, plimbarea nocturnă. Peerce ni i-a arătat, în pregeneric. «la lucru», «distrându-se» cu un act oribil și gratuit de tâlhărie, cu jefuirea unui bătrân vagabond, abandonat apoi, în nesimțire. Până la intrarea în scenă a celor doi, personajele vagonului trăiesc, fiecare, drama lor individuală, din care sînt sustrate de comportarea de gorilă a noilor veniți. Dar apariția acestor personaje respingătoare încheagă — prin reacția de repulsie pe care o trezește — o colectivitate. «Incidentul» este un film care se refuză unei obișnuite analize estetice. Peerce și-a dorit, înainte de toate, să pună sub lupa cinematografului un proces psihologic și social, să

studieze modul în care, pe nesimțite, din joacă parcă, tandemul derbedeilor va «prelua puterea» și va guverna, îmbătat de sentimentul atotputerniciei sale. Nimeni nu mai poate coborî din metro, fiindcă ușa a fost înțepenită, pasagerii vor călători prin subterane, parcă pînă la capătul vieții lor, suportînd o tiranie absurdă și instinctuală. Tactica dominatorilor este simplă, aproape schematică: demnitatea fiecăruia dintre «supuși» să fie frîntă. Printr-o subtilă lovitură de maestru, conștiința fiecărui pasager, rînd pe rînd, va fi maculată. Esențialul este ca niciodată să nu fie provocați doi subiecți concomitent. Pentru că succesul reușitei lor este să întrețină, mereu, iluzia că numai unul dintre cei prezenți este primejdut, ceilalți fiind doar spectatori. Demonstrația este poate prea riguroasă și în acest sens previzibilă: pe rînd, fiecare dintre cei provocați își va «face numărul»: la început amuzamentul exteriorizat ca să ascundă o vagă îngrijorare, apoi — după o scurtă izbucnire de revoltă — resemnarea și supunerea.

De ce supunere? Este clar pentru toată lumea că raportul de forțe nu e în favoarea agresorilor. Avantajul acestora constă însă în inițiativă și solidaritate. Ei «atacă» mereu; ceilalți, «oamenii la locul lor», așteaptă pasivi o reintrare în «legalitate», dăruită de autoritatea exterioară. Sînt lași — desigur — dar filmul lui Peerce demonstrează că la baza acestei lăși-tăți stă un program filozofic, ideologia lumii în care omul trăiește numai pentru sine însuși — individualismul. În el își găsește fiecare dintre personaje justificarea pasivității sale: «Nu e orașul meu» — își spune unul; «Nu e cartierul meu» — se consolează un altul; «Nu eu sînt cel vizat» — gîndesc toți, refuzînd să

observe că e lumea lor în joc, că toți au fost implicați, de îndată ce demnitatea unuia a fost periclitată.

E momentul să amintim că Larry Peerce nu este un nou venit pe ecranele noastre. Publicul român i-a apreciat un valoros film: «Un cartof, doi cartofi». Consecvent programului său artistic, acest curajos cineast independent din New York pune în discuție, după problema discriminării rasiale, o altă tară a societății americane contemporane — violența. Pentru realizatorul «Incidentului», însă, violența nu este un act izolat sau o izbucnire de moment, nici măcar un caz limită, un gest paroxistic, o crimă. În filmul lui Peerce violența este, înainte de toate, un climat generat implacabil de un mod de viață și de un mod de a gîndi, de pasivitatea resemnată a unora și de inițiativa scelerată a citorva, de alterarea sentimentului de solidaritate umană mărturisită de refrenul: «Nu știu nimic! N-am văzut nimic!» Este semnificativ că adevăratul rechizitoriu al lui Peerce se îndreaptă nu numai împotriva promotorilor violenței, ci și împotriva celor care o suportă, o tolerează. Ai sentimentul, uneori, că personajele «onorabile» ale filmului sînt biciuite de autorul filmului cu o voluptate de justițiar. Și cînd cel mai dezarmat om din vagon — un soldat cu brațul frînt — se ridică exasperat pentru a-i strivi, ca pe niște gîndaci, pe cei doi derbedei, el ne pare uriaș fiindcă a strîns în sine însuși întreaga umanitate ultragiată a celorlalți. Excelent jucat, expresiv filmat, «Incidentul» lui Larry Peerce devine o tulburătoare parabolă socială care îndeamnă la meditație și la un mod activ și solidar de a trăi.

T. CARANFIL

ADIO, DOMNUL CHIPS!

BINE AȚI VENIT,
DOMNUL
PETER O'TOOLE!

Cele mai multe dintre musicalurile contemporane sînt un fel de daruri așternute la picioarele vedetelor feminine («My Fair Lady»), «O fată nostimă», «Hello, Dolly», «Mary Poppins», «Darling Lili» etc.)... Bărbații erau chemați să le țină piept și, bineînțeles, să împlinească ceea ce este de împlinit: povestea de dragoste. Dar și cînd le încape pe mîna o vioară întii, atunci fac prăpăd în jur. Cum este cazul acestui irlandez cu ochi albaștri, pe nume Peter O'Toole. Greu să-și potrivească cineva pasul cu al lui. Chiar și regizorul lui — un foarte temperat spirit britanic — Herbert Ross nu i-a fost prea la îndemînă. Ca să nu mai vorbim de parteneră, stimata cîntăreață Petula Clark, actriță nevinovată însă, care pare tot timpul o biată floriciță

ce a avut ghinionul să răsără la umbra unui plop. Filmul, blînd și ușurel ca o nostalgie, este de fapt un recital (nu-i spunem magistral, căci se înțelege) al lui Peter O'Toole, al acestui actor care nu cunoaște opreliști, gata oricînd să se bată cu toate morile de vînt din lume, păstrînd aerul cuiva care își vede de ale casei. O imensă prefăcută cîndoare însoțește jocul marelui actor; în momentul în care este nevoit să o alunge, însă, pare îndurerat ca de dispariția unui prieten. Așadar, să-l privim pe domnul Chips, belfer de greacă și latină la Brookfield, cum împrumută chipul irlandezului și: cum face gafe după gafe cu mina vioasă a unuia care se întoarce dintr-o bătălie victorioasă; cum se duce la un party, abătut de parcă l-ar aștepta o înmormîntare; cum se strecoară printre două cucoane, grijuliu, ca și cînd ar avea în dreapta Scila și în stînga Caribda; cum — la aceeași petrecere — se agață de un amic salvator ca înecatul de un pai; cum aleargă peste verzile pajști englezești — imens corb cu aripile desfăcute; cum, la bătrînețe, mingie scrisorile elevilor și cum se desparte de ei, abia stăpînindu-și lacrimile. Plînge și sala, cum n-am mai văzut de la Love Story încoace, și cred că asta spune ceva. Doar sociologilor le-a scăpat din vedere amănuntul acesta: dimensiunile unui actor de geniu pot fi tot atît de înfricoșătoare ca și moartea.

Magda MIHĂILESCU

Loren

Cucina
amore

Magora
Lolita e simpatica

Usciu

Donna 1972

oro

SOPHIA LOREN:

„fiți
bineveniți
în
bucătăria
mea“

Tocmai în dimineața în care hotărâam soarta acestor pagini, chibzând cât spațiu să-i acordăm lui Peter O'Toole și cit lui Larry Pearce, am primit la redacție un mesaj insolit din partea Sophiei Loren: un volum măricel — aproape 400 de pagini — tipărite de prestigioasa editură Rizzoli, plin cu tot felul de bunătăți. Este faimoasa carte de bucate «In cucina con amore» («În bucătărie cu dragoste») — debutul publicistic al Sophiei Loren, «mai drag decât un film reușit». Dintr-o mai veche simpatie pentru revista noastră și pentru cititorii ei, care au ales-o de trei ori «cea mai populară actriță străină de film», marea vedetă «s-a grăbit» (după cum mărturisește în scrisoare) să ne expedieze cartea, cu speranța că odată și odată vom avea timp și curaj să gătim măcar un fel după sugestiile ei. Rețetele propuse de harnica napolitană sînt de multe ori încropite din amintiri și fantezie, poartă marca gustului său propriu:

«Ocupîndu-mă de gastronomie, nu am pretenția de a concura cu marii maeștri ori de a mă substitui lor. Ceea ce vă propun eu nu este un tratat de bucătărie, nici un catalog de rețete. Este o carte aparte, care vă sugerează ceea ce îmi place mie mai mult, și adeseori, dincolo de meniul oferit, se află un gînd sau o amintire personală... vă recomand maximă atenție, întrucît vreau ca rețetele mele să vă aducă un mare succes. Este o chestiune de orgoliu personal. Vă rog, nu-mi faceți figuri. Fiți bineveniți în bucătăria mea. Mîncăți cu mine».

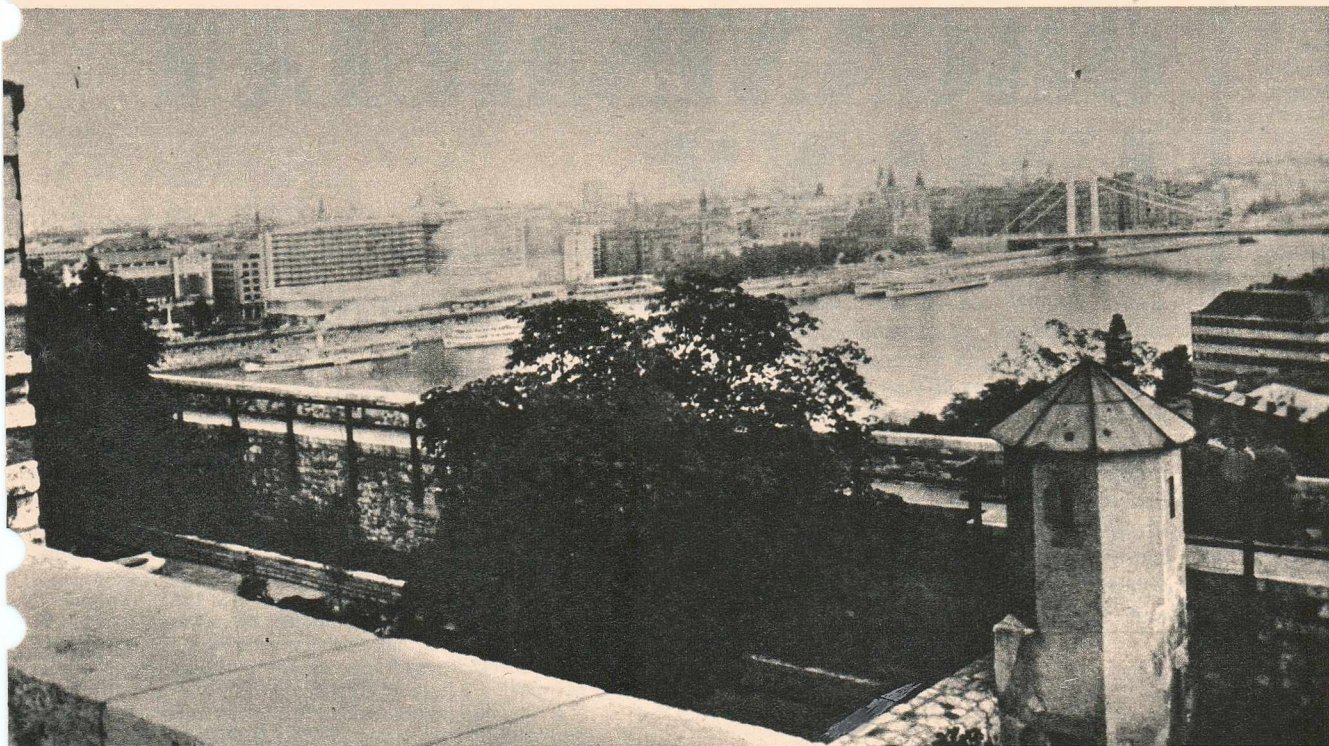
Cît despre mîncărurile propriuzise (bineînțeles, la loc de cinste se află pizza și sumedenii de combinații cu spaghetti), l-am împovărat pe colegul P.P. Nașu cu plăcuta îndeletnicire a experimentării lor, a traducerii și selecționării rețetelor; pentru a le pune la dispoziția celor interesați în «Almanahul Flacăra 1973».

M.M.

PORNIND DIN BUDAPESTA

note de drum din R.P. Ungară

de Alexandru PĂSĂRIN

Budapesta privită de pe zidurile fostului palat regal din Buda.

Budapesta m-a întâmpinat cu un cer cristalin, cu un aer limpede, care-ți permitea să admiri întreaga desfășurare a metropolei împărțite în două de apele molcome ale Dunării, traversate din loc în loc de elegantele arcuri ale celor opt poduri ce leagă Buda de Pesta. Un oraș care împlinește anul acesta un secol de când s-a încheiat sub forma actuală prin unirea Budei, Pestei și Obudei. Capitala ungară îmbină armonios, într-un tot, numeroasele monumente istorice și arhitectonice găzduite mai ales de Buda (cetatea cu străvechi vestigii) cu impozantele cartiere noi, cu clădiri din beton, sticlă și aluminiu, fiecare având trăsătura sa specifică. Îți împarți cu greu timpul între vizitele la Galeria națională, la Muzeul național, între plimbările la castelul Buda, la Bastionul pescarilor, la Muntele Gellért, de unde și se oferă panorama întregului oraș sau la Insula Margareta. Ești impresionat de clădirea Operei, de construcția în stil neogotic a Parlamentului, de animația și de feeria reclamelor luminoase de pe largile artere Lenin Körút, Tanács Körút, Rácóczi útca sau de pe Váci útca — stradă cu renume

comercial ce-ți amintește într-un fel de Lipsanii Bucureștilor. Dar Budapesta nu înseamnă numai atit. În acest oraș se concentrează jumătate din industria țării, mari întreprinderi de industrie siderurgică, de aluminiu, întreprinderi constructoare de mașini, unități ale industriei chimice, ușoare, alimentare. În anii puterii populare Budapesta a devenit un vast șantier de construcții civile și industriale. Numărul budapestanilor a crescut între timp la peste 2 000 000, față de 280 000 cât avea capitala ungară acum un secol.

Îndreptându-te spre alte centre economice ale țării, întâlnești roadele aceleiași munci însuflețitoare a poporului ungar. La sud de Budapesta, Dunaújvárosul, un oraș industrial nou, creație a puterii populare, este un important centru siderurgic și chimic. Spre sud-vest te surprinde culoarea roșiatică a pământului. E semn că locurile acestea sînt bogate în minereu de bauxită, fapt ce a făcut ca orașul Székesfehérvár, așezare cu o vechime de aproape 1 000 de ani, cunoscută înainte sub numele de Alba Regia, să se prefacă astăzi într-o puternică cetate a industriei aluminiului din R.P. Ungară, țară care dispune de mari rezerve de bauxită.

Peste tot se construiește: la Miskolc, al doilea centru industrial al țării, la Szeged, Debrecen, Győr, la Pécs — oraș cunoscut pentru monumentele sale romane și turcești și universitatea care datează din anul

1377, la Veszprém și în micuțul dar cochetul oraș Mohács, important port al țării la Dunăre, loc istoric amintind de crîncenele bătălii cu oștile otomane.

Poporul ungar depune importante eforturi pentru dezvoltarea intensivă a agri-

hărnicia membrilor cooperativelor de producție vizitate și, de ce să nu spun, mi-au plăcut vinurile ieșite din mîinile lor, celebrele Tokaj și Egri Bikaver (Sîngele taurului).

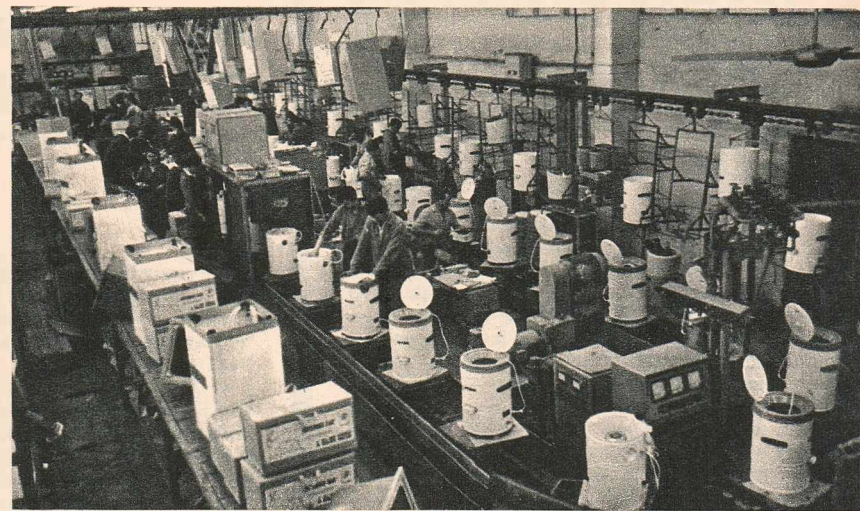
De o atenție deosebită se bucură în Ungaria turismul. Peste tot — hoteluri

Complex hotelier pe malul lacului Balaton.

cochete, pe toate șoselele principale, din loc în loc, vestitele Csárda (hanuri cu specific național), completate de campinguri și moteluri. Am întâlnit multe grupuri vesele de oameni ai muncii la odihnă și în excursii, precum și turiști străini pe străzile Budapestei, în stațiunile Tihány, Siófok și Balatonfüred de pe litoralul lacului Balaton, numit și «Marea Ungară», în celebra stațiune termală Harkányfűrdő, la 26 km de Pécs, la Hortobágyi Pásztor múzeum (Muzeul păstorilor din Pusta ungară) sau la Visegrád, frumosul defileu al Dunării creat printre masivele muntoase Piliș și Börjoni și dominat de ruinele unui fost mare palat al lui Matei Corvin.

În magazinele prin care am fost în Budapesta și în alte localități am remarcat cu plăcere prezența unor mărfuri românești. Am vizitat moderna întreprindere industrială de mașini electrocasnice din Hajduság, în apropiere de Debrecen. Aici am aflat de la tovarășul Kocsán László, șeful producției pe fabrică, că întreprinderea înființează din 1952, când a început prin a produce jucării. Avea pe atunci 500 salariați și o valoare a producției de 100 000 000 forinți pe an. Azi, 3 500 salariați realizează o producție în valoare de peste un miliard forinți anual și produc aici peste zece tipuri de mașini de spălat rufe, aspiratoare, încălzitoare electrice etc. Am remarcat calitățile mașinii superautomate de spălat rufe cu

Una dintre secțiile moderne de montaj ale Fabricii de mașini electrocasnice din Hajduság.

culturii, prin mecanizare și chimizare, prin vaste acțiuni de irigare. Am întâlnit culturi irigate în jurul Budapestei, al lacului Balaton, în regiunea Tisei în cea mai secetoasă zonă a țării, unde datorită construirii nodului hidroenergetic de la Tiszalök sînt irigate mari suprafețe agricole. M-a impresionat

program pentru toate operațiile, care se fabrică în cooperare cu R.S.F. Iugoslavia.

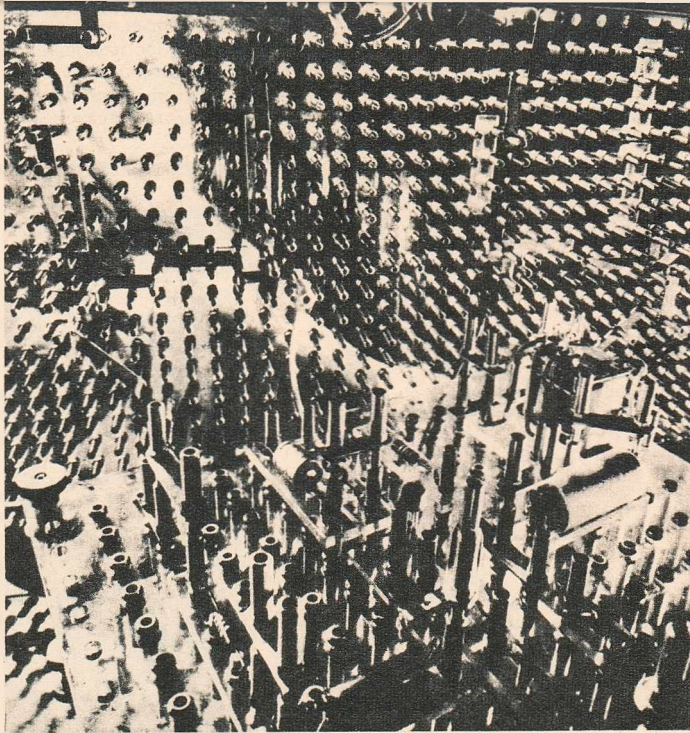
Vizita în Ungaria mi-a oferit și alte multe prilejuri de a face cunoștință cu spiritul gospodăresc și hărnicia oamenilor muncii din această țară, cu realizările obținute de ei în cele mai diverse domenii ale economiei.

Adrian PĂUNESCU:

istoria unei secunde

Încă de la primele manifestări, poezia lui Adrian Păunescu se impunea ca o expresie a unei revărsări de mari lave, impresionând prin debit și incandescență. Poetul dispunea de un suflu extraordinar și era atras de aspectele monumentale ale naturii și istoriei umane după cum, totodată, avea atîta forță încît să poată dilata insignifiantul, minusculul pînă la proporții epice. Nu altceva face în *Istoria unei secunde*, titlu simbolic ce semnifică tocmai gestul potențator al poetului de a pune în valoare zăcămintele de trăire și emoție omenească pe care clipa le comprimă. Așadar, un act de redimensionare a existenței devenit realizabil datorită însușirilor propulsive ale poeziei.

În cartea de față Adrian Păunescu se află așadar în prelungirea unei atitudini lirice cu care ne-a obișnuit din scrierile mai vechi, acest lucru neînsemnînd totuși că volumul repetă monoton culegerile anterioare. E vorba de o continuare în spirit, care dă marca unicității poetului, o dată cu un număr de motive noi și de accente pe care nu le percepușem pînă astăzi. Prima lectură desigur că va evidenția nota retorică, ducînd repede la impresia că ne găsim în fața unui liric prin excelență declamator și declamabil. Dar cititorul mai stăruitor va recepta nu doar gesticulația ci și ideile poetice care susură bogat în textele lui Adrian Păunescu, va desprinde un sens al meditației și un ethos ce sînt emanația unei conștiințe vizionare, frecventată de marile probleme și de întrebările fundamentale. În *lunga noapte*, *Cuie în viori*, *Între bine și rău*, *Învîgătorii Troiei*, *În amintirea unui accident*, *Jurnal*, *Ieșirea din sobă*, *Caricatura unei dureri* — iată cîteva poeme care formează zona de cea mai mare densitate lirică a cărții, poeme de curajoasă și nouă expresie și a căror substanță e atît de hotărîtor și de fecund irigată de contactul cu realitățile vieții contemporane. Ultimele două mai ales ni s-au părut excepționale prin vigoarea metaforelor-nucleu pe care le impun relevîndu-ni-l pe poet în momentele lui mari. De o inedită expresivitate e imaginea poetului asaltat din interiorul său de o forță nestăpînită, simțind o stranie feroare ce crește din el spre o culme ce-i taie respirația, absorbindu-i energiile celor mai îndepărtate celule spre a le purta către susținerea acelei ciudate invazii pornite dinlăuntru, totul spre creșterea acaparantă a simbolicei «măsele ocupante»: «Pot spune că din pulpă și-a luat avîntul prim,/ genunchii mei storcîndu-i de orice cartilajii,/ imensa mea măsca făcea ravagii,/ pe care nu mai pot să le reprim.// Trăiesc aproape numai pentru ea,/ îmi saltă ceafa cu îndemînare,/ geme în sternul gol, spre a mă mișca,/ prin cerul gurii fluieră călare.// Măseaua mea de minte, cețosul vîrf de munte/ urcînd din marea unui corp molîu,/ va ști să mă sculpteze, va ști, nebun să cînte,/ să fie monumentul hilar proptit pe brîu» (*Caricatura unei dureri*). E aproape inexplicabil cum acest poet, în stare să insufle tensiune lirică și puternică expresivitate grotescului, rămîne, cîteodată, exterior și retoric în prezența temelor generoase și insufleteitoare. Țîșnite din emoția momentului, frumoase, fără îndoială, prin noblețea ritmurilor și admirabila lor cantabilitate, o seamă de poezii cunoscute ale lui Adrian Păunescu (*Da, mai avem, Riuri*, *Mere de Ardeal*, *Războinicii*) și-au pierdut parcă, recitate, din intensitatea vibrației inițiale. Asta nu înseamnă că îi diminuăm lui Adrian Păunescu virtuțile de liric al cetății și al temelor de inspirație istorică și socială, domeniu pentru care e dintre cei mai dăruți, ci doar semnalăm o denivelare în cuprinsul unui volum altfel unitar și reprezentativ. O inimă pașoptistă va palpita totdeauna în textele lui Adrian Păunescu, poet patetic și vizionar, lăuntric iluminat de reprezentarea tulburătoare a Patriei ca simbol fundamental al permanenței noastre. Nu întîmplător figura tutelară a liricii sale e Nicolae Bălcescu, părinte spiritual ce trasează un drum, erou evocat în frumoase și ample cadențe, dintre cele mai inspirate din cîte i s-au închinat în poezia noastră: «Primiți-l pe Bălcescu și înclinați puțin/ Duioasa suprafață a patriei natale./ Pe Dunăre profetul să se coboare lin/ Și fluviul să se-ntoarcă în rîurile sale.// Și răspîndit să fie în Olt, în Jiu, și-n Prut/ Bălcescu Nicolae care ne e părinte./ Ca pîinea unui praznic să-i fie duhul rupt/ și împarțit multîmii pentru a-l ține minte.// Să vadă lumul jertlei de care e patrunș/ În vechiul rai freatic întins sub nava țării./ Să-l bea copiii noștri ca pe un etern impuls./ Să ni-l arunce-n cîmpuri și în bucate norii».

◀ O fotografie cu valoare de simbol pentru esența ergonomiei. Unul din preceptele de bază ale acestei științe spune că în spatele mașinii trebuie să vedem totdeauna OMUL.

Cum
„gospodărim“
această
mare avuție
care se
cheamă...

...ENERGIA ORGANISMULUI UMAN?

După apariția în revista noastră a amplului material despre problemele actuale ale ergonomiei am primit la redacție o serie de solicitări telefonice din partea unor cititori rugîndu-ne să publicăm mai multe amănunte despre această nouă știință, de a cărei utilitate nimeni nu se îndoiește, dar care este departe de a-și găsi în practică răspîndirea pe care o merită. Drept urmare, prezentăm chiar în acest număr o continuare su-generis a articolului din numărul anterior despre rolul de prim plan al ergonomiei în societatea modernă.

DIN „PREISTORIA“ ERGONOMIEI

● Preocupări pentru organizarea și adaptarea muncii la om, de protecție a omului în timpul muncii au existat din cele mai vechi timpuri: primele atestări le găsim în scrierile lui Xenofon (355 de ani î.e.n.) și ale lui Plinius (52 de ani î.e.n.).

● La sfîrșitul secolului al XVII-lea și începutul secolului al XVIII-lea inginerul militar francez Sébastien Vauban a căutat să determine activitatea maximă pe care puteau să o depună oamenii într-o zi la lucrările de fortificații. Tot în secolul al XVIII-lea, fizicianul francez G.A. Hirn determină echivalentul mecanic al unei calorii. În același secol, matematicienii D. Bernoulli și L. Euler au determinat «cantitatea de acțiune» produsă de munca umană, pe baza legilor mecanicii, ca produsul dintre forță, viteză și durată.

● La sfîrșitul secolului al XVIII-lea fizicianul Ch. Coulomb propune o metodă de evaluare a cantității de lucru pentru diferite profesii grele, stabilind timpul și efortul maxim posibil pentru un muncitor, iar în 1798 supune Academiei Franceze lucrarea sa «Memorii asupra forței omului». În același secol marele Lavoisier face primele studii de fiziologie pentru mișcări pe baza consumului de oxigen, ca indicator al efortului uman (metodă practică și azi!).

● În secolul al XIX-lea E. Maupay introduce studiul mișcărilor prin fotografiere, fiziologul J. Marey creează

cronofotografia (urmărirea în timp continuu) pentru cercetarea fenomenelor fiziologice, în timp ce S. Nosso inventează ergograful, un aparat pentru măsurarea efortului muscular.

● În secolul nostru soții Gilbreth — contemporani cu Fr. Taylor — au folosit două tehnici noi pentru studiul mișcărilor: ciclograma și cronociclograma, în care reprezentarea grafică combinată cu elemente de timp și simultaneitate dădea posibilitatea simplificării muncii. Tot ei enunță șapte principii ale economiei de mișcări.

● În timp ce preocupările de simplificare a muncii atît la Taylor cît și la soții Gilbreth au fost axate în special pe gestualitatea executantului, Ralph Barnes, profesor la Universitatea din Iowa, formulează — în 1937 — un număr de 22 de reguli privind economia de mișcări și reducerea oboselii. Spre deosebire de predecesorii săi, Barnes introduce, alături de reguli legate de gestualitate, unele elemente noi privind poziția și ambianța fizică.

● Cuvîntul «ergonomie» a fost folosit pentru prima oară de K.F.H. Murrel la o conferință la Oxford, în septembrie 1949, în care se vorbea despre nașterea noii discipline. Etimologia numelui dat acestei științe explică doar în parte obiectul său, care nu se rezumă la semnificația cuvintelor grecești «ergon» (muncă) și «nomos» (lege, descriere). Ergonomia, așa după cum a fost conturată chiar de la crearea sa, nu își propune să stabilească numai legi și principii sau să descrie condițiile în care trebuie solicitat omul în procesul muncii. Ea caută să asigure o participare cît mai eficientă a omului în muncă, în limitele posibilităților sale normale, prin valorificarea integrală a capacităților sale în folosul progresului individual și social.

LENIN DESPRE SISTEMUL TAYLOR

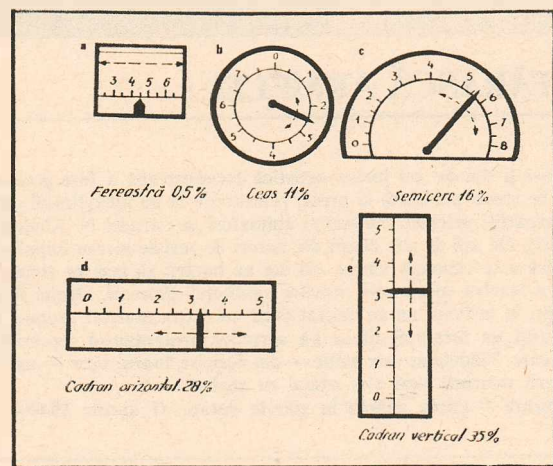
În ultimul deceniu al secolului trecut preocupările pentru studierea solicitărilor în muncă au luat o orientare extrem de fertilă — și în același timp contradictorie — prin lucrările americanului Fr. Taylor. Acesta studiază gesturile muncitorului, le descompune în mișcări elementare și stabilește modul cel mai rapid de execuție a operațiilor prin eliminarea gesturilor inutile.

Preocupările lui Taylor au fost sesizate la vremea lor de Lenin, care a atras atenția asupra importanței lor: «Nu trebuie să uităm nici un moment că sistemul Taylor cuprinde în sine un uriaș progres al științei, care analizează în mod sistematic procesul de producție și deschide calea spre o uriașă creștere a productivității muncii omenești. Cercetările științifice care au fost începute în America

în legătură cu introducerea sistemului Taylor, și în special analiza mișcărilor, cum spun americanii, au furnizat un bogat material care permite instruirea populației muncitoare în așa fel ca ea să-și însușească metode de muncă, în general, și de organizare a muncii, în special, care sînt incompatibile mai înainte...»

Reliefînd faptul că «sistemul Taylor — ca toate progresele capitalismului — întrunește în sine bestialitatea rafinată a exploataării burgheze și o serie de valoroase cuceriri științifice privind analiza mișcărilor mecanice în timpul muncii, eliminarea mișcărilor inutile și neîndeminate, elaborarea celor mai potrivite metode de muncă, introducerea celor mai bune sisteme de evidență și control etc.». Lenin atrăgea atenția asupra însușirii cu orice preț a tot ce e valoros în realizările obținute de știință și tehnică în acest domeniu, preconizînd chiar studierea și predarea sistemului Taylor, experimentarea și adaptarea lui sistematică la condițiile Republicii Sovietice.

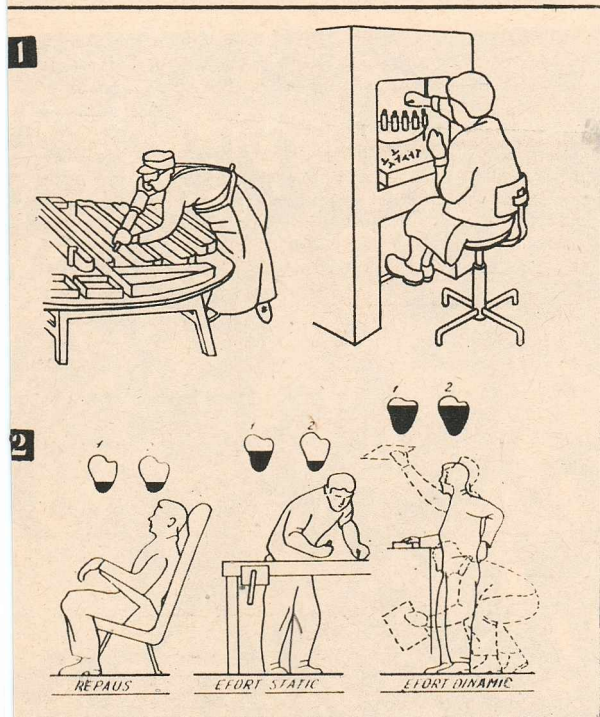
UN „FLEAC”

Este de necrezut ce efecte importante asupra procesului de producție pot avea «flecure» — care, firește, pot fi considerate «flecure» doar atît timp cît nu-și face apariția pe scenă ergonomică. Să luăm bunăoară citirea aparatelor. Inutil să subliniem însemnătatea urmării corecte a indicațiilor pe care le dau diferitele aparate. Închipuiți-vă că vă aflați la pupitrul de comandă al unui uriaș agregat energetic...

Or, ergonomia dovedește că simpla formă a cadranului poate avea o importanță hotărîtoare. În funcție de această formă erorile de citire spontană a aparatelor variază de la 0,5% la 35%... Flecure?!?

OBOȘIM... STÎND PE LOC

Oricît ar părea de curios, cel mai oboșitor pentru organism este efortul static (imaginea 1). Sînt afectați mușchii, simțurile, capacitatea mentală. Între altele, oboseala se datorează dezechilibrului care apare între necesarul de sînge în organism și cantitatea de sînge pompată de inimă.

După cum se vede cu claritate din imaginea 2, în poziția de repaus necesarul de sînge este redus și este egal cu cantitatea asigurată de sistemul cardiovascular: în efortul dinamic acest necesar este considerabil, dar acțiunea de contracție-relaxare a mușchilor asigură afluxul de sînge corespunzător; în efortul static însă necesarul este mai mare decît în repaus, dar cantitatea de sînge pe care sistemul cardiovascular o asigură organismului este cu totul insuficientă. Din acest motiv se recomandă diferite dispozitive care să reducă efortul static.

SIMFONIA CULORILOR — MAJOR ȘI MINOR

Culoarea este un factor de ambianță cu efect fiziologic și neuropsihic important. Cercetările specialiștilor au arătat că îmbinarea culorilor poate să influențeze în rău sau în bine condițiile de muncă, să afecteze gradul de solicitare a diferitelor organe, să influențeze starea de spirit. Combinațiile de culori folosite în vopsirea clădirilor, a încăperilor și utilajelor trebuie să urmărească în primul rînd efectul utilitar.

Iată principalele efecte fiziologice și neuropsihice ale cîtorva culori:

roșu urcă presiunea sanguină, activează respirația, creează senzația de căldură și de apropiere în spațiu;

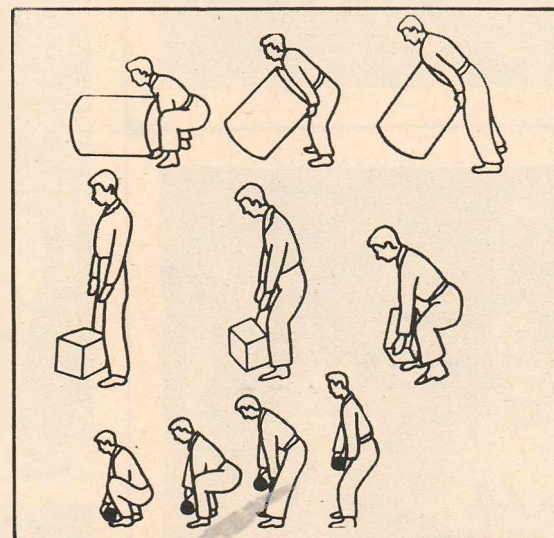
portocaliu accelerează pulsația inimii, favorizează secreția gastrică și digestia, provoacă o senzație de căldură și de apropiere în spațiu;

galben influențează funcționarea normală a sistemului cardiovascular, creează senzația de căldură, calmează, dă o senzație de veselie;

verde scade presiunea sanguină; este o culoare rece și liniștitoare, facilitează deconectarea nervoasă și creează senzația de depărtare în spațiu;

albastru scade presiunea sîngelui și a tonusului muscular; este o culoare liniștitoare, dar în exces conduce la deprimări;

violet mărește rezistența cardiovasculară; este o culoare «descurajantă» și dă senzație de apropiere mare în spațiu.

UN „EXTEMPORAL”: ȘTIȚI SĂ RIDICAȚI GREUȚĂȚI?

Gestualitatea — modul efectuării mișcărilor — are o importanță deosebită atît pentru rezultatul muncii cît și pentru sănătatea organismului. Poziția defectuoasă în mișcări, de ridicare de exemplu, provoacă adeseori îmbolnăviri ale coloanei vertebrale. În timpul solicitărilor de efort — ridicare, împingere sau tragere — încărcarea coloanei nu este egală, ci crește de sus în jos, solicitările maxime situîndu-se la nivelul ultimelor cinci vertebre din zona lombară. Astfel, la o aplecare orizontală a trunchiului, printr-o acțiune de pîrghie asupra coloanei, se exercită presiuni considerabile asupra discurilor din zona lombară. În aplecarea normală presiunea exercitată asupra vertebrei a cincea lombară este de 300 kg, iar dacă o greutate de 50 kg este ridicată de jos, presiunea atinge 700 kg!

Pentru a evita riscurile îmbolnăvirii, trebuie să se elimine ridicările de greutate cu spatetele rotunde. Se recomandă ridicarea cu spatetele drepte (desenul de sus).

Imaginile care apar în aceste pagini au fost reproduse din cartea lui Virgiliu Angheliescu — tipărită într-un tiraj mic și rapid epuizată — «Elemente de ergonomie aplicată», Editura politică, 1971. Această lucrare a servit ca documentație și pentru text.

drumetrie

de Gh. EPURAN

cabanele și marcajele

Nu cu prea mulți ani în urmă, cabanele formau unica noastră rețea de baze turistice, drumeția la munte fiind și singura formă organizată de turism.

Reînființarea Oficiului Național de Turism în 1955 de curînd devenit Ministerul Turismului — a dat un nou curs acestei activități recreative și de cunoaștere, astăzi la mare cinste pe toate meridianele. Și putem spune că am asistat la spectaculoasa naștere a unor noi baze turistice. Din niște modeste și prăfuite așezări, ce nu justificau numele de stațiuni, au apărut perlele din salba de soare a litoralului nostru; o rețea de hoteluri moderne s-a înălțat în principalele orașe de interes turistic; au înflorit și s-au dezvoltat stațiunile balneoclimaterice, iar de-a lungul tot mai umblatelor drumuri au apărut o mulțime de hanuri, terenuri de camping, popasuri turistice etc., etc. Pe ici, pe colo, nici aceste noi rețele de baze turistice nu satisfac încă toate nevoile turismului nostru intern, devenit real o mișcare de masă, și nici nevoile turismului internațional care ne aduce de la un an la altul tot mai mulți oaspeți. Pe ici, pe colo, lucrurile nu au fost totdeauna bine făcute. Planurile de dezvoltare a bazei turistice din acest cîncinal sînt însă o frumoasă promisiune și vor deveni, fără îndoială, o realitate care va lărgi mult aria de valorificare a unui tezaur turistic care așteaptă de mulți ani să fie descoperit și pus la îndemîna tuturor.

Subscriind la tot ce s-a realizat, deși nu de puține ori datorită lipsei de experiență — nu s-a mers pe linia cea mai economică și eficientă, nu ne putem totuși împăca cu situația în care se află astăzi turismul nostru montan și rețeaua sa de baze, cabanele. Mai mult chiar, ni se pare nefirească neglijarea acestei tradiționale ramuri a turismului care este drumeția, cu atît mai mult cu cît ea nu este numai o formă de cunoaștere și un prilej de emoții estetice, ci — prin activitatea fizică și puritatea cadrului natural în care se desfășoară — și un mijloc de fortificare, un mijloc de îmbunătățire a sănătății. Ce ne face să spunem că drumeția și cabanele au fost neglijate? În primul rînd, faptul că în ultimii 15 ani — cu excepția a două refugii apărute în Munții Făgăraș din inițiativa sibiienilor — nu s-a mai construit nici o cabană într-un loc din munți unde nu poate ajunge automobilul și — după cite se pare — nici planurile viitoare nu au avut în vedere aceste baze simple, aceste adăposturi pentru adevărații iubitori ai naturii. În al doilea rînd, faptul că — devenite din 1959 unități economice, cu planuri de realizări și obligații de rentabilitate — cele mai multe dintre cabane au devenit locuri de petrecere, de chefuri, căutînd să atragă mai mult petrecăreții decît drumeții. Dacă adăugăm la toate acestea lipsa de grijă pentru întreținerea și completarea marcajelor și potecilor de munte (fac, oarecum, excepție doar cîteva județe) completăm un tablou care ne arată că situația bazei materiale a turismului nostru montan nu este deloc roză. Și aceasta în ciuda faptului că el continuă să atragă noi generații de turiști; în ciuda faptului că numărul celor doritori să uroce cu rucsacul în spate a crescut și crește neîncetat. Pentru a convinge de acest interes pentru munte este suficient să arătăm că o cabană ca cea de pe muntele Băișoara — din vecinătatea Clujului — făcea pe deplin față afluenței de drumeți acum 20 de ani. În iarna aceasta nu au fost însă puține zilele de sfîrșit de săptămînă cînd pentru cele 80 de locuri de la Băișoara au urcat cite 250 și chiar 300 de amatori de munte. Cine s-a sesizat însă de această situație? Cine a aflat cum au dormit 250-300 de turiști în 80 de paturi? Cine se gîndește la o nouă cabană pe muntele Băișoara? Cine se gîndește la cabanele așteptate de drumeții care vor să cunoască Munții Rodnei, Munții Căliman, Munții Vrancei, Munții Parîngului? Am vrea să adresăm aceste întrebări unui serviciu central al turismului montan din ministerul de resort, pentru a nu răpi timpul prețios al conducătorilor lui. Cum însă — după cunoștințele noastre — acest serviciu al cabanelor și potecilor nu există în Ministerul Turismului, nu ne rămîne decît să le trimitem pe adresa sa. De altfel, aceste întrebări nu sînt numai ale noastre, ci ale sutelor de mii de drumeți care iubesc muntele și doresc un loc comod — nu luxos — într-o cabană liniștită, de unde, pe poteci întretinute și marcate, să pornească mai departe, spre alte culmi, spre alte zări, pentru a se bucura de nesfîrșitele frumuseți ale munților noștri.

*invitație
la khan el khalily*

Stimați gurmezi nu faceți imprudențe! Mai ales când umblați prin străinătăți. Nu vă duceți niciodată la restaurante de lux. Să zicem că sînteți la Cairo. N-are rost să vă repeziți la Sharaton, la Semiramis ori la Auberge des Pyramides. Și să vă explic de ce. Înainte de a ciocni «drink» cu urea locală «fisa hatak» (adicăteala «noroc»), pentru deschiderea apetitului veți băga de seamă — dacă nu cumva nu-ți fi amețiți de cap de atîtea piramide, sfînci, mumii, moschei ori dacă nu ați căpătat mal de Nil — că listele de bucate cuprind aceleași bune mîncăruri pe care le puteți găsi în oricare mare oraș al lumii. fie că e vorba de Paris, Londra, Moscova sau New York. Adică, aceleași antreuri cu sardeluțe portugheze și salată de boeuf, aceleași zupe de tomate, de pasăre ori coadă de ox (adică bou sadea), aceași pescărie rasol sau prăjită din sole, lup de mare etc., aceleași preparate la grătar cu nelipsitul mixgrille etc.

Ar fi mai bine să procedați ca mine: mergeți direct în Khan El Khalily, locul unde se află bazarul din Cairo. În afară de faptul că o să aveți o mare plăcere estetică căscînd gura la toate bibilurile, filigranele, statuetele, brelocurile și tot ce poate imagina mîntea și talentul artizanului, dar avangarda dv., nasul cu care v-a înzestrat natura, o să vă conducă spre fel și fel de tărăbuțe, chioșculețe ori dosnice birturi și grătare unde veți încerca delicii culinare absolut autentice și inedite. În primul rînd, nemaipomenita lipie egipteană de dimensiunile unei farfurioare de desert, care e numai coajă și pe care o puteți îngurgita fie umplută cu fel și fel de bucățele de cărnuri fierte (limbă, burtă, mușchi, ficat etc.), condimentate cu sare, piper și un sos picant bubuitor, fie cu un alișveliș din zarzavaturi și legume tocate la care se adaugă ca liant puțin unt de bivolită ori firimituri de brînză murată, asemănătoare brînzei de Brăila — gustărică consistentă la care vă trebuie aproape o ladă de bere spumoasă Stela ca să vă puteți stinge setea.

Lăsîndu-vă în continuare remorcați de nasul dv. isteț, veți nimeri în mod sigur și la vreun maistru bucătar specialist întru «tameia», care este tot ce s-a inventat mai de soi, în decursul istoriei, în materie de gogoși. Această fenomenală descoperire își are obîrșia în timpuri imemorabile și se zice că este atît de dătătoare de vigoare încît vechii egipteni s-au simțit obligați să-și consume surplusul de energie pe care li-l inoculau aceste gogosele, construind piramidele. Dar nu numai tameia trebuie neapărat încercată, ci și strașnicile salate «zaibadi» și «tahîn». Tahînul, care seamănă la prima vedere cu fasolea făcăluită, e rezultat din boabele unui soi de mazăre amestecate cu făină de alune și susan. Gustul acestor salate este atît de plăcut încît orice moftangiu ursuz, după ce mestecă citeva lingurițe, devine mai simpatic decît Goofy, Claudia Cardinale și prima anuală luată la un loc. De asemeni să nu ocoliți porumbeii, oricîte sentimente gingașe v-ar inspira. Felul în care sînt pregătiți la grătar și stropiți cu mujdei este de neîntrecut. Nu mai vorbesc de chebapul făcut pe grătar cu jeric din lemn de palmier: de ficăței de pasăre prăjiți înăbușiți în ulei de simburii de bumbac; de pilaful picant, cu orezul prăjit înainte de a fi fiert și apoi mozoțit în sos de roșii, stropit cu unt și împănat cu fel și fel de tîrțițe de pasăre.

Vă spun sincer că nu trebuie să încercați a prepara vreun fel din cele pomenite mai sus pentru că toate trebuie consumate la locul unde se prepară, adică prin cotloanele bazarului Khan El Khalily din Cairo. Mai ales că nici nu-i prea greu, TAROM-ul are curse în fiecare marți, așa că nu vă pot ura decît «fisa hatak».

P.P. NAȘU

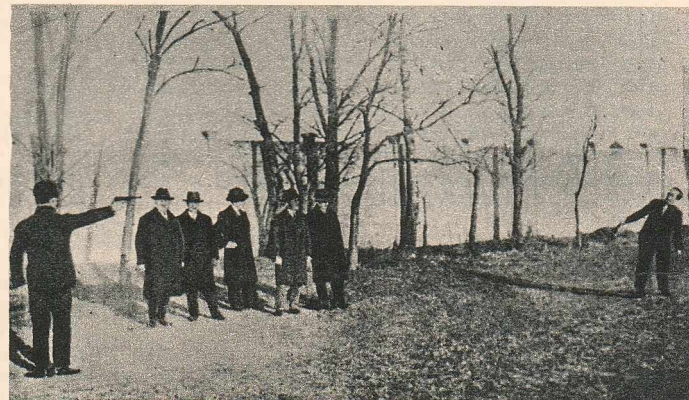
**CONCURSUL
VIORILOR**

Exact: al viorilor, și nu al violoniștilor. Concursul acesta a avut loc recent la Moscova, unde un foarte distins juriu, în frunte cu V.B. Bistrojinski, directorul Colecției de stat de instrumente muzicale rare, a examinat un lot de viori valoroase destinate participanților sovietici la viitoare concursuri unionale și internaționale. Un număr de 50 de viori au primit, din partea juriului, dreptul să cînte...

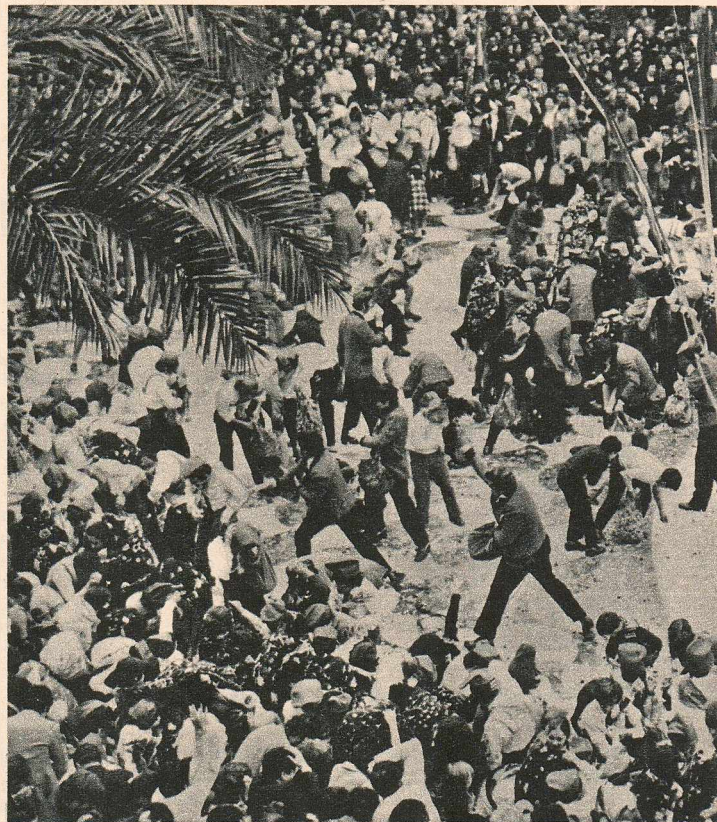
**DANS ȚIGAN-
AUTENTICITATE
100%**

În saloanele elegantului hotel budapestan Royal a avut loc de curînd cea de-a 9-a ediție a Balului internațional țigănesc. Strălucirea costumației, pitorescul și farmecul incomparabil al dansului și muzicii specifice au adus o nouă și binemeritată faimă folclorului țigănesc. În imagine — dansatori din ansamblul gitan «Domjan» din Budapesta.

SĂ HOTĂRĂSCĂ ARMELE!

Acum treizeci și doi de ani lumea artistică bucureșteană a fost profund impresionată de știrea publicată în presă, referitoare la un inexplicabil duel între doi nedespărțiți prieteni, cunoscuții animatori ai estradei N. Kirițescu și N. Vlădoianu. De ani de zile acești doi autori de reviste lucrau împreună și deodată, fără a se cunoaște cauza, cei doi au hotărît să iasă pe teren, la Șosea, pentru a rezolva cu ajutorul armelor conflictul dintre ei. Duelul fiind interzis de lege, la înfîlțire nu au asistat decît cei patru martori propuși și un medic. Totuși, un fotograf dibaci i-a surprins. Instantaneul reprezintă momentul în care Vlădoianu este rănit — din fericire, foarte ușor — astfel că pînă la urmă martorii s-au ales numai cu spaima. Uitam o precizare — știrea apăsă în ziarele datate «1 aprilie 1940».

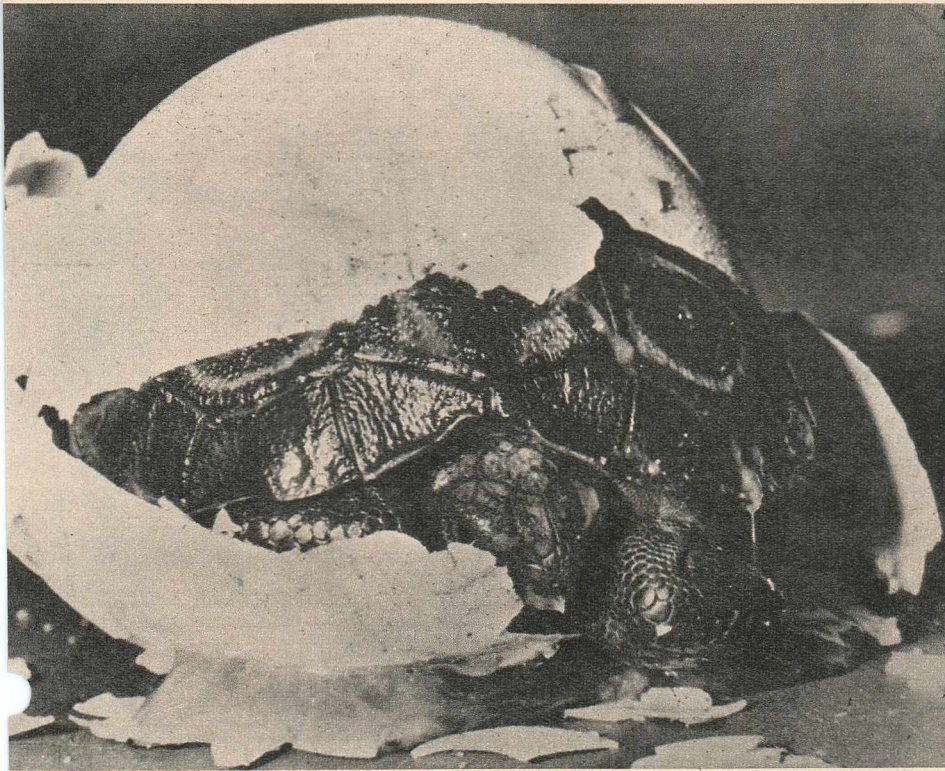

cititori căt-re cititori

Doresc să corespundez următorii cititori:

Csaba Lajos Jozsef, Brăila, str. Unirii, nr. 4: teme diverse, schimb de ilustrate; *Sună Tatiana*, 21 ani, Fălcieni, str. Republicii, nr. 86, jud. Suceava: literatură, muzică, cinema; *Sitaru George*, elev, com. Mircea-Vodă, jud. Brăila: teme diverse (în mod deosebit schimb de opinii în orientarea profesională); *Răducanu Constanța*, 19 ani, elevă, com. Filipeștii-Tîrg, str. Cuza-Vodă, nr. 329, jud. Prahova: teme diverse, schimb de foto și adrese de actori, ilustrate; *Lepădatu George*, 21 ani, frezor, Brăila, str. Roșiorilor, nr. 175: muzică, turism, schimb de ilustrate; *Mateescu Dora*, 22 ani, stud., Tirgu Mureș, cămin stud. I.M.F. nr. 3, str. N. Grigorescu, nr. 15 B: teme diverse, schimb de ilustrate; *Gheorghe Alexandru*, 17 ani, elev, Giurgiu, str. Cerbului, nr. 5: schimb de ilustrate; *Popescu George*, 25 ani, jurist, București, sect. 7, Prelungirea bd. Ghencea, nr. 6, bl. R3, sc. B, ap. 85: viața tineretului, schimb de ilustrate; *Vuza Ioana Dana*, Fălcieni, Aleea Trandafirilor, bl. A1, sc. B, et. 3, ap. 13, jud. Suceava: cinema, muzică, schimb de foto de actori și ilustrate; *Jurubișă Sandu*, 22 ani, stud., București, cămin stud. C2, căsuța poștală 4019, of. p. 32: teme diverse, schimb de ilustrate; *Dionis Constantin*, 22 ani, Arad, str. Odobescu, nr. 11: literatură, cinema, fotbal; *Chwojka Mariana*, 17 ani, elevă, Anina 2, str. Dealul Frumos, nr. 62, jud. Caraș-Severin: literatură, teatru, cinema, schimb de ilustrate; *Milnicu Octavian*, 25 ani, Cîmpulung Moldovenesc, str. G.I. Praporgescu, nr. 6: teme diverse; *Ionescu I. Ștefan*, 24 ani, ajutor maestru, com. Bascov-Prislop, jud. Argeș: poezie, muzică ușoară, sport (în mod deosebit fotbal, șah, tenis), schimb de ilustrate; *Man Elena și Radu Mariana*, stud., Tirgu Mureș, cămin stud. «Apollo», Piața Trandafirilor, nr. 5: literatură, muzică, schimb de foto de actori și ilustrate; *Iorgu Nicolae*, com. Certejul de Sus, bl. 103, cam. 4, jud. Hunedoara: schimb de ilustrate; *Nițoiu I. Victor*, com. Bezeab, nr. 501, jud. Dimbovița: muzică, cinema, sport, schimb de ilustrate; *Păsărin Neelu*, elev, com. Bîlteni, jud. Gorj: viața tineretului, muzică, turism, sport, schimb de ilustrate; *Alișei Tamara*, 19 ani, elevă, Iași, str. Codrescu, nr. 7, bl. C4, et. IV, ap. 19: viața tineretului, schimb de foto de actori, cîntăreși și ilustrate; *Nucman Ovidiu*, tehnician, sat Cuvin, nr. 122, com. Ghioroc, jud. Arad: teme diverse, schimb de ilustrate; *Stanciu Tina*, 27 ani, învățătoare, Clmpina, str. Mărășești, nr. 36, jud. Prahova, lucru manual, schimb de foto de actori, cîntăreși și ilustrate; *Badea Florică*, com. Urluiul, jud. Teleorman: viața tineretului, O.Z.N., cinema, sport, filatelie, schimb de ilustrate; *Ivnică Gherghina*, 18 ani, elevă, București, sect. 5, Calea Văcărești nr. 468, ap. 31: cinema, muzică, sport; *Mănescu I. Ioan*, 24 ani, tehnician constructor, Ploiești, str. V.I. Lenin, nr. 2, bl. A, sc. C, ap. 3: schimb de ilustrate; *Nicorici Lucia*, 18 ani, elevă, Botoșani, liceul pedagogic, an III A: schimb de ilustrate; *Teacu Lalesy*, 22 ani, electromecanic, Tirgu Jiu, str. Otului, bl. C1, sc. 4, et. 1, ap. 66: viața tineretului: sport, schimb de ilustrate; *Bărbieru Valeria*, 19 ani, elevă și *Ionescu Ana*, 22 ani, tehnician agronom, Constanța, str. Lemnea Teodor, nr. 12: teme diverse, schimb de ilustrate; *Medve Arpad*, 20 ani, elev, Curtici, str. Dunării nr. 28, jud. Arad: teme diverse, schimb de ilustrate; *Păun Anica*, 18 ani, Iași, str. Cuza-Vodă, nr. 12, ap. 1: cinema, schimb de ilustrate; *Reaș Victor*, 19 ani, muncitor, com. Vicov de Sus, nr. 1054, jud. Suceava: teme diverse, schimb de ilustrate; *Costea Aura*, 22 ani, asistentă pediatrice, Tirgu Mureș, Aleea Carpați, bloc 51, et. 5, ap. 524: teme diverse, schimb de ilustrate; *Giurgiu I. Ioan*, 18 ani, elev, Cluj, str. Paskaly, nr. 2: teme diverse, schimb de foto de actori și ilustrate; *Grănescu Nicolae*, București, sect. 2, str. Tîbana, nr. 5, of. p. 9: plante medicinale, homeopatie; *Chiriță Margareta*, 18 ani, elevă, București, sect. 6, str. Lucifer, nr. 4: teme diverse, schimb de foto de actori și ilustrate; *Stratone Ioan*, 23 ani, stud., București, sect. 3, str. Plantelor, nr. 11: muzică, cinema, O.Z.N., sport, schimb de ilustrate; *Ioan F. Elena*, 20 ani, com. Bascov, jud. Argeș: teatru, cinema, muzică, sport, filatelie, schimb de ilustrate; *Vrăbiescu Gr.*, 57 ani, pictor, București, sect. 4, str. Foișorului, nr. 95, bl. 2, ap. 17: pictură, schimb de ilustrate; *Hociu Ecaterina*, funcționară, Iași, str. Republicii, nr. 1, bl. C7, sc. C, ap. 2: teme diverse, schimb de ilustrate; *Cruceru Castel*, 22 ani, strungar, Reșița, liceul industrial, jud. Caraș-Severin: teme diverse, schimb de ilustrate; *Moței Valeria*, învățătoare, Moiniești, Șc. generală Valea Arinilor, jud. Buzău: literatură, teatru, cinema, muzică, schimb de ilustrate; *Smedescu Nicolae*, 18 ani, elev, Oradea, str. Orșovei, nr. 5: prietenie; *Actrîșnarița Viorica*, stud., Iași, complex stud. Pușkin, cămin nr. 6, cam. 89: filozofie, schimb de ilustrate; *Spînu Fănel*, 27 ani, strungar, Hunedoara, bd. Traian, nr. 14, bl. U3, sc. B, ap. 17: schimb de ilustrate; *Godea Elena*, 18 ani, Galați, str. Ghechet, nr. 9: teme diverse.

N.R. Datorită numărului foarte mare de solicitări, rugăm pe cei ce ne trimit corespondența să aștepte pînă le va veni rîndul, deoarece publicarea adreselor se face în ordinea sosirii scrisorilor la redacție.

ERGO SUM!

Oferim cititorilor noștri această imagine lăsîndu-le libertatea să mediteze din nou la banalul și zguduitoarul act al creației. Noi ne mărginim doar să facem precizarea că fotografia a fost făcută la San Diego Zoo în California.

CUMPLITA BĂTĂLIE CU BIGI-BIGI...

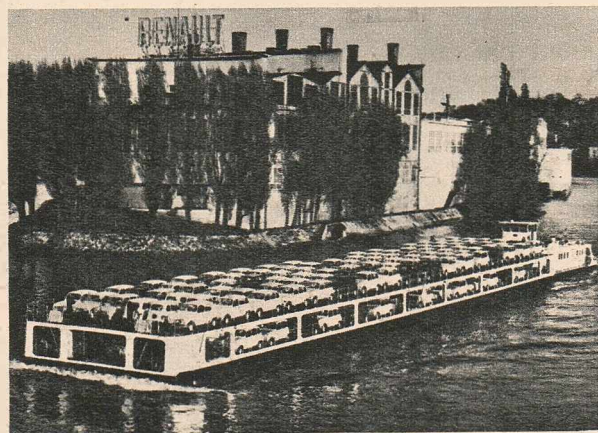
...te numele ei complet Villanueva y Geltrú, localitate din provincia spaniolă Barcelona. ...a înscris numele în istoria războaielor cu cel mai original și mai benign război: bătălia caramamelor. De 200 de ani încoace, într-o anumite zi a primăverii, sute de perechi de bărbați și fete se înfruntă în piața centrală a orașului, fiecare pereche beligerantă avînd dreptul la un consum de muniție de 25 de kilograme de caramele. Anul acesta s-au înfruntat 1 021 de perechi, ceea ce înseamnă că s-au consumat în total 25 525 kilograme (sau 2 milioane 500 000 și jumătate) de zaharicale.

RENDEZ-VOUS LA CAMPING

Pentru înaltele sale performanțe tehnice — printre altele, aterizarea la punct fix pe acoperișul unei rulote — elicopterul tip «Camping' 72» va fi prezentat la cea de-a 19-a ediție a Expoziției vest-germane de camping, care va avea loc între 8 și 16 aprilie. Foarte bine! Să participe dacă este atît de grozav. Dar rulota asta care-l suportă n-are nici un merit?

INSULA RENAULTURILOR

În suburbia pariziană Boulogne-Billancourt, pe un ostrov de pe Sena, concernul Renault a înființat mai demult — cine știe din ce considerente economice — una dintre fabricile sale de autoturisme. Printre altele adaptări la situația specială de insulari, constructorii au realizat și acest gigantic remorcher putînd transporta de pe insulă pe ...continent un număr de 250 de autoturisme într-un singur tur.

F Nr. 14 (878)
CUPON DE PARTICIPARE
CITITORI CĂTRE CITITORI

NOU!

**TORTUL DE
ÎNGHETATA**

DESERT DELICIOS

CU MARE VALOARE NUTRITIVĂ ȘI ENERGETICĂ

Fabricat de Întreprinderea de industrializarea laptelui-București

**OPERATIVELE
MEȘTERESUGĂREȘTI
IN JUDEȚUL BUZĂU
SUN
LA DISPOZIȚIA DV.
O GAMĂ VARIATĂ
DE BUNURI
DE LARG CONSUM
IN UNITĂȚILE:**

● «DESERVIREA»-Buzău: Frizerie, coafură, cosmetică. Reparații radio, televizoare, ceasornice, obiecte electrocasnice. Bijuterii. Coșerit, deratizări.

● «MUNCITORUL»-Buzău: Confecții după comandă pentru bărbați, femei și copii. Lenjerie de pat și de corp. Mode-pălării. Mobilă, timplărie, tapițerie.

● «SPORUL»-Buzău: Confecții după comandă pentru bărbați, femei și copii. Lenjerie de pat și corp. Blănărie, cojocărie. Încălțăminte fină, articole de marochinărie. Tricotaje.

● «CONSTRUCTORUL»-Buzău: Reparații și amenajări (extinderi) la clădiri, instalații

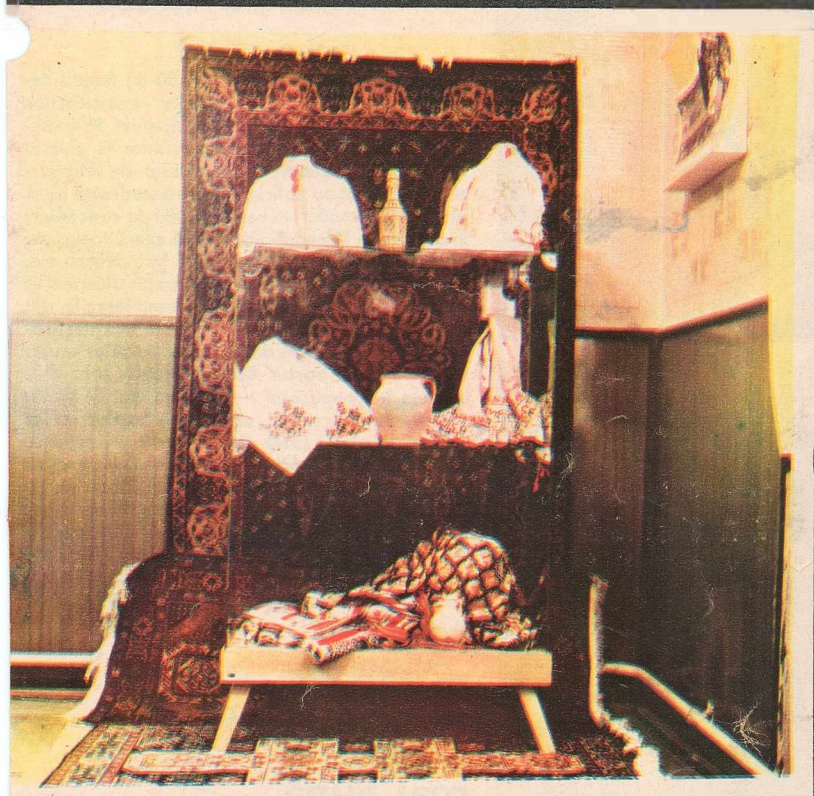
electrice și sanitare.

● «ARTA BUZĂULUI»-Buzău: Covoare de tip oriental, cusături, broderie, articole matlasate pentru copii. Spălătorie, curățătorie, boiangerie.

● «PRESTAREA»-Rîmnicu Sărat: Frizerie, coafură. Reparații imobile, instalații electrice și sanitare, construcții metalice. Mobilă, tapițerie.

● «SOLIDARITATEA»-Rîmnicu Sărat: Confecții de comandă, tricotaje, lenjerie. Încălțăminte fină, confecții din piele și blănărie.

● «ARTA POPULARĂ»-Rîmnicu Sărat: Covoare de tip oriental, scoarțe. Împletituri răchită.

săptămână în lume

În cea de-a treia săptămână a desfășurării ei prestigioase, călătoria pe care secretarul general al partidului nostru, președintele Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu, o efectuează, împreună cu tovarășa Elena Ceaușescu, în mai multe țări africane a oferit noi și numeroase prilejuri de manifestare a solidarității active și a prieteniei dintre poporul român și popoarele continentului negru. În fiecare etapă a acestui amplu periplu, întreprins sub semnul păcii și cooperării, înaltul oaspete român continuă să fie întâmpinat cu flori, cu onoruri deosebite, cu puternice manifestații de simpatie și admirație, de încredere și recunoștință. Este emoționant să întâlnești, la zeci de mii de kilometri depărtare de țară, în importante centre din inima Africii, semnul unor asemenea prețuiri pentru România socialistă, să vezi fluturând tricolorul nostru, să auzi scandându-se la unison numele conducătorului partidului și statului nostru. Întregul itinerar al vizitei, din Algeria pînă la etapa ei din Tanzania și mai departe, a fost și este dominat de mărturie sinceră, înscrise pe pancarte, cuprinse în cuvintări oficiale sau scandate de mulțimi africane: «Mulțumim României, președintelui Ceaușescu, pentru solidaritatea militantă cu lupta noastră». Lupta pentru consolidarea independenței naționale, pentru proapșirea economică, socială și culturală, pentru lichidarea sechelelor colonialismului și pentru a se bara calea neocolonialismului, imperialismului. Sub acest aspect are un puternic ecu adeziunea categorică, exprimată în repetate rânduri de către conducătorul statului nostru, la ideea necesității întăririi tuturor detașamentelor frontului antiimperialist, urmărind — așa cum se arată și în Declarația Comună româno-congoleză — eliminarea politicii imperialiste de dictat și agresiune, de folosire a forței sau a amenințării cu forța și eradicarea completă a colonialismului și neocolonialismului.

Afirmarea categorică a dreptului fiecărui popor de a fi stăpîn la el acasă, de a dispune liber de bogățiile naționale și de a hotărî, fără ingerințe externe, asupra căilor dezvoltării țării respective, a constituit, pe parcursul vizitei, un adevărat leitmotiv al comunității de vederi româno-africane în acest domeniu de importanță vitală. Conducătorii țărilor gazdă au ținut să exprime aprecieri sincere la adresa politicii externe românești, a conducerii tovarășului Ceaușescu. Președintele Zambiei, Kenneth David Kaunda, a elogiat «politica de pace și înțelegere omenească a României», arătînd că țara sa «urmează acest exemplu». Poporul zambian — a arătat președintele Kaunda — nutrește admirație pentru conducerea tovarășului Ceaușescu. Cu cîteva zile mai înainte, președintele Mobutu își exprima de asemeni bucuria de a primi, în persoana președintelui Ceaușescu, solia primului șef de stat dintr-o țară socialistă care vizitează Zairul, aducînd un mesaj de prietenie și colaborare. Și aici, ca și în celelalte țări vizitate, s-a făcut auzit glasul României condamnînd energic colonialismul și exprimînd solidaritatea cu lupta popoarelor din Angola, Mozambic, Guinea-Bissau, Namibia. Discriminările rasiale, politica de apartheid și orice încălcare a drepturilor legitime ale popoarelor africane au fost respinse ca anacronice, condamnable.

Înscrisă pe coordonatele cursului ascendent al relațiilor româno-africane, călătoria conducătorului partidului și statului nostru aduce — după cum era de așteptat — un spor substanțial de simpatie și prietenie față de România. La întîlnirea sa cu membrii coloniei române din Lusaka, tovarășul Nicolae Ceaușescu a arătat, pe bună dreptate, că tocmai datorită rezonanței de care se bucură activitatea internațională a României, «avem prieteni pretutindeni; ne aflăm în a cincea țară africană pe care o vizităm și peste tot am fost întâmpinați de popoare prietene, am avut convorbiri rodnice, am ajuns la acorduri deosebit de bune, privind dezvoltarea relațiilor noastre cu aceste țări. Vă pot spune că, de fapt, pe toate continentele România se bucură de simpatie, are prieteni cu care dezvoltă larg relațiile de colaborare».

Preocuparea partidului și statului nostru de a continua și lărgi relații principale atît cu statele socialiste frățești cît și cu țări nesocialiste și-a găsit expresia într-o serie de contacte economice și politice semnificate în agenda acestei săptămîni. S-au încheiat cu succes vizitele delegațiilor M.A.N. în R.S.F. Iugoslavia și în R.D. Germană, a fost parafată noua convenție consulară cu Cehoslovacia. Pe linie de partid, delegația P.C.R., condusă de tovarășul Dumitru Popescu, membru al Comitetului Executiv, secretar al C.C. al P.C.R., a sosit în Suedia la invitația Partidului de stînga — comunist. Între timp, a continuat vizita în S.U.A. a delegației Consiliului Economic, condusă de tovarășul Manea Mănescu. Cu prilejul primirii delegației de către președintele S.U.A., Richard Nixon, s-a efectuat un schimb util de păreri cu privire la actualul stadiu al relațiilor bilaterale româno-americane. Un articol consacrat cooperării economice româno-egiptene a apărut în «Egyptian Gazette», evocînd extinderea și diversificarea cooperării tehnice și economice dintre România și R.A. Egipt, pe baza unor acorduri și contracte.

Printre evenimentele care au reținut atenția pe plan european trebuie consemnată răsturnarea de situație rezultată ca urmare a hotărîrii guvernului Heath de a trece Irlanda de Nord sub controlul autorităților britanice. Opiniile pro și contra acestei măsuri, care a și stîrnit un val de reacții, continuă să se înfrunte, fără a se putea întrevădea însă perspectiva lichidării conflictului, ce s-a ascuțit pînă la incandescență. Cei ce critică energic gestul Londrei consideră că acesta, departe de a liniști lucrurile, de a pacifica Ulsterul, are, dimpotrivă, toate șansele să genereze noi crize.

În Franța, forțele de stînga iau atitudine față de referendumul proiectat de președintele Pompidou în legătură cu lărgirea Pieței comune. La plenara C.C. al P.C. Francez, secretarul general adjunct George Marchais a declarat că acestui referendum, forțele muncitorești democratice și patriotice nu pot răspunde decît printr-un: NUI! Deviza unității populare este considerată de P.C.F. mai actuală ca oricînd în situația politică-economică și socială a Franței de azi.

Dic. BABOIAN

Martî, 28 martie 1972

500 de cruci la harvard university

Nu e un cimitir, ci un simbol, o sinteză, un protest. Aceste cruci, 500 la număr, au fost puse de studenți în campusul Universității Harvard din Statele Unite, în memoria africanilor uciși în coloniile portugheze. Gestul lor nu este numai un protest împotriva colonialismului în sine, ci vizează în egală măsură unul din instrumentele sale, compania petrolieră Gulf Oil, cel mai mare investitor american în exploatarea resurselor petroliere din aceste teritorii. Faptul că administrația Universității Harvard deține acțiuni ale companiei Gulf Oil în valoare de 21 milioane dolari explică pe deplin protestul studenților și apariția cimitirului-simbol.

realități din lumea capitalului

50 de femei în numele a 12 000

După două luni de insistențe, 50 de femei, delegate ale soțiilor și mamelor muncitorilor siderurgiști de la uzinele companiei Wendel-Sidélor din Lorena, au fost primite de palatul Matignon, președinția Consiliului de Miniștri al Franței. Ele au solicitat această audiență ca să protesteze împotriva celor 12 000 de concedieri anunțate de Wendel-Sidélor, să ceară locuri de muncă sigure pentru soții și fiii lor, pentru ele. La conferința de presă convocată ulterior la sediul Uniunii Femeilor Franceze, femeile din Lorena și-au exprimat insatisfacția față de promisiunile vagi făcute de reprezentanții primului ministru și au vorbit despre situația lor. «Nu credem în promisiuni — au spus ele. Se fac în același timp presiuni asupra bărbaților ca să accepte să plece. Dacă plecați acum, li se spune, plecați ca muncitori calificați. Mai tîrziu o să plecați ca salariați». Înainte de a reuși să fie primite la Consiliul de Miniștri femeile au organizat o demonstrație în localitatea Willerupt. A fost prima de acest fel, dar nu ultima, căci, așa cum s-a subliniat la conferința de presă, «12 000 de muncitori concediați înseamnă și 12 000 de femei lovit».

din 52 de orașe-pentru o viață mai bună

Locuri de muncă, acces la instruire, meserie pentru toți — acestea au fost și lozincile sub care s-au desfășurat în 52 de orașe din Franța

↑ Pentru a bara calea uneltirilor reacțiunii, oamenii muncii din Chile își spun răspicat părerea: în întreprinderile care le aparțin sabotorii nu au ce căuta.

mari manifestații, organizate de Mișcarea Tineretului Comunist Francez, la care au luat parte zeci și zeci de mii de tineri. Ei și-au exprimat nemulțumirile, îngrijorările, dar și dorința de a acționa împreună pentru a-și îmbunătăți soarta, a-și asigura o viață mai bună. Au fost tineri șomeri, copii de muncitori și de agricultori care întâmpină greutăți în accesul la instruire, tineri care termină școala fără a avea o formațiune profesională, fete care nu se pot pregăti pentru meseria la care aspiră, studenți și elevi care văd lărgindu-se cu fiecare zi prăpastia care desparte învățământul de cerințele lumii contemporane. La Paris, la aceste mari demonstrații, considerate un moment important al luptei tineretului pentru drepturile sale, au participat 60 000 de tineri (în fotografie).

școală în garaj

«Incredibilele săli de clasă ale școlii medii «Rosmini» în via Gregorio XIII au fost amenajate în garajele a trei vilizoare. Aici lumina și aerul pătrund prin ferestruici situate aproape de tavan, ca în carcere». Aceste cuvinte, împreună cu imaginea din dreapta, au apărut într-un recent număr din ziarul «Paese Sera», de unde le reproducem. Nu este un caz izolat în capitala Italiei, precizează același ziar: «Dar Rosmini... e doar exemplul cel mai grăitor al unei situații dramatice care privește toate școlile din cartierul Primavalle-Torrevecchia. În condiții similare se află școala medie «Scalia» din via Callista II...». Și aceasta la câțiva pași de faimosul palat particular Sama, «promis în mai multe rânduri populației cartierului ca edificiu menit să adăpostească o școală»

CHILE:

împotriva primejdiilor interne și externe

De câteva luni guvernul Unității populare din Chile este obiectul unor atacuri deschise sau acte de subminare, puse la cale, concomitent și în unele cazuri în evidență coroborare, de către reacțiunea internă și cercurile monopoliste străine. Nu trece zi fără ca ziarele să nu anunțe un act de sabotaj sau de șantaj, o declarație ostilă sau un act de presiune politică și economică, urmărind intimidarea forțelor progresiste chiliene și paralizarea acțiunilor guvernului Salvador Allende. Proiectul de reformă constituțională supus spre aprobare în Congres de către partidele de dreapta (care dețin majoritatea parlamentară) se înscrie pe aceleași coordonate ale uneltirilor reacțiunii, care urmărește să frneze procesul revoluționar și să înapoieze foștilor exploatare întreprinderile trecute în proprietate de stat ca bunuri ale întregului popor. Pentru discreditarea guvernului se încearcă de asemenea blocarea în Congres a legii privind majorarea salariilor oamenilor muncii în raport cu nivelul de trai. Acțiunile seditioase ale reacțiunii pe plan intern sînt sprijinite și susținute de mașinațiile marilor companii americane, dintre care «Anaconda Co.» și «Braden Copper» au recurs pînă și la blocarea în S.U.A. a unor bunuri și fonduri aparținînd Corporației chiliene a cuprului.

Reintors la Santiago de Chile după o călătorie de aproape o lună prin țară, unde a vizitat importante centre muncitorești, mine de cupru și de cărbune, președintele Allende a ținut să denunțe conspirația cercurilor reacționare, declarînd: «Sintem atacați atît din exterior cît și din interior». Și există dovezi concrete ale intensificării acestor atacuri convergente, cărora trebuie să le facă față forțele progresiste, democratice, întregul popor chilian. În ultimele săptămîni riposta de masă împotriva manevrelor partidelor de dreapta, ale oligarhiei interne și monopolurilor străine a cîștigat în amploare și intensitate. În uzine și fabrici, pe ogoare, în școli și universități, sabotorii procesului revoluționar sînt demascați fără cruțare. Pretutindeni oamenii muncii luptă sub lozincă «Vom apăra cuceririle noastre! Nu vom înapoia monopolurilor întreprinderile noastre!»

Partidul Comunist din Chile, Partidul Socialist, Mișcarea de acțiune populară și președintele Allende personal adresează poporului chemarea de a continua cu toate forțele sale lupta pentru zădărnicierea complotului reacțiunii. Avînd sprijinul oamenilor muncii, guvernul Unității populare poate să reziste și să înfrîngă uneltirile îndreptate împotriva sa și a transformărilor social-economice care au loc azi în Chile.

BURNSIDE:

boicot-solidaritate

Reluarea de către S.U.A. a importurilor de crom din Rhodesia, în pofida embargoului stabilit de O.N.U., a stîrnit vii proteste în rîndul opiniei publice americane. Într-un discurs rostit în Senat, Edward Kennedy a calificat drept nejustificat argumentul că importurile de crom rhodesian ar fi atît de necesare economiei americane încît să determine S.U.A. să se alătore Portugaliei și Republicii Sud-Africane — singurele țări care încalcă interdicția O.N.U. privind comerțul cu regimul rasist de la Salisbury. Recent sosirea în portul Burnside a unui vas transportînd crom rhodesian a prilejuit o puternică demonstrație de protest, la care au luat parte docheri și reprezentanți ai populației de culoare, ce și-au exprimat astfel, totodată, solidaritatea cu lupta celor cinci milioane de africani împotriva regimului rasist al lui Jan Smith.

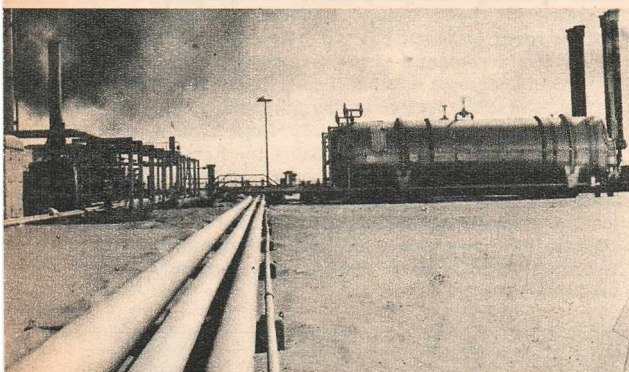
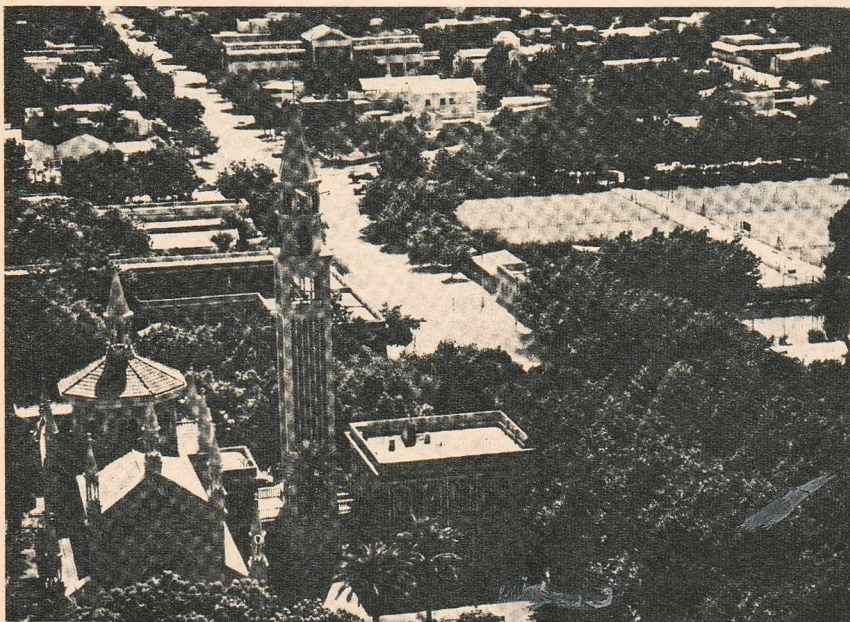
SUB CERUL SUDANULUI

Puțină lume știe că trei sferturi din cursul Nilului trece pe teritoriul Sudanului, pe care-l împarte în două pe verticală, asigurând, pe lângă hrana și apa de băut a sudanezului, posibilitatea de legătură între nord și sud. De apele lui depind, în cea mai mare parte, agricultura țării și în primul rând marile plantații de bumbac. Am putut verifica acest adevăr văzând culturile concentrate pe o panglică de pământ roditor, de o parte și de alta a fluviului; în rest, predomină mărcinișurile din care se înfruptă turmele de bovine, capre și cămile, care constituie una dintre principalele resurse economice ale țării.

După secole de dominație străină, Sudanul — cea mai vastă țară a Africii, cu o suprafață de 2,5 milioane km pătrați și o populație de 15 700 000 de locuitori — dobândește independența la 1 ianuarie 1956. Din acel moment crucial începe o luptă dâră cu urmele adânci ale dominației coloniale — o economie șubredă, o viață politică incertă, grave contradicții sociale, dispute între sutele de grupe etnice. Una dintre principalele probleme care stau astăzi în fața Sudanului și care avea să revină în toate convorbirile pe care le-am avut cu oficialitățile țării este trecerea de la economia bazată pe monocultură — bumbacul produs în Sudan constituind 30 la sută din producția mondială și furnizând 80 la sută din veniturile totale ale statului — la o economie dezvoltată

multilateral. La Khartum, capitala țării, am vizitat cea mai mare uzină textilă din Sudan. Împreună cu alte întreprinderi asemănătoare de mai mici dimensiuni, aceasta prelucreează o parte din ce în ce mai însemnată a recoltelor de bumbac care, până nu de multă vreme, erau exportate în stare brută, importându-se în schimb țesături. Noul plan cincinal 1971 — 1975 prevede și construirea de obiective industriale pentru prelucrarea bogățiilor subsolului sudanez, aur, minereu de fier, cupru, mangan, plumb etc. În cursul vizitei mele în Sudan, am putut constata efortul pentru lichidarea analfabetismului, acțiune de masă în al cărei sprijin sînt chemați toți intelectualii. Statul se preocupă paralel de formarea de cadre bine pregătite pentru agricultură, industrie, administrație. La Khartum funcționează o universitate cu mai multe facultăți. Tinerii sudanezi pleacă de asemenea la studii în țări socialiste, printre care și România. Colaborarea româno-sudaneză se desfășoară și pe alte planuri, ca de pildă în domeniul exploatărilor miniere și petroliere. Volumul schimburilor noastre comerciale cu Sudanul înregistrează, la rîndul său, o permanentă creștere. Solidar cu lupta pe care tinerele state independente o duc pentru o viață mai bună, poporul român urmărește cu simpatie succesele obținute de Republica Democratică Sudan în dezvoltarea sa politică și economică.

Constantin OPRICĂ

Vedere din capitala sudaneză — compusă de fapt din trei orașe distincte situate la confluența Nilului Alb cu Nilul Albastru: Khartum, Omdurman și Khartum Nord sau Bahri.

Instalație de separare a apei la exploatarea petrolieră din abro-piere de Port Sudan.

Cartierul artizanilor și negustorilor la Omdurman. Aici fildeşul și abanosul se transformă în statuete și măști africane, cuprul în podoabe, pieile de șarpe sau bovine în genți și alte obiecte foarte apreciate de turiști.

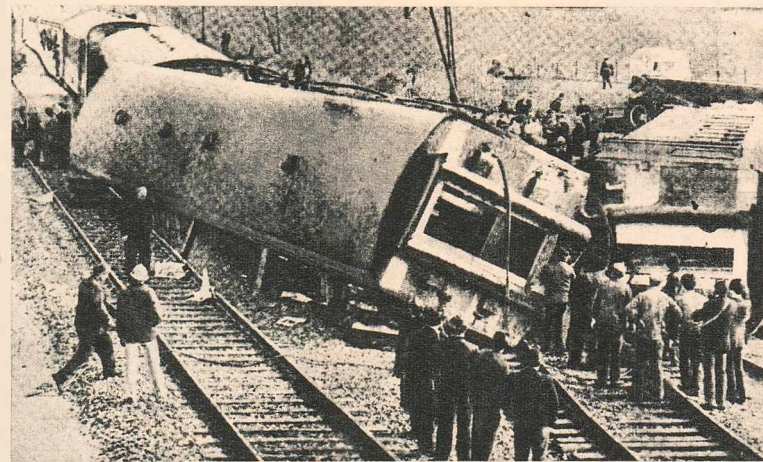
carambolaj pe ceață...

Ceața britanică evocată în atâtea reportaje de culoare și romane polițiste nu are nimic romantic atunci cînd constituie factorul determinant al unor grave accidente de circulație. Fotografia care ne-a parvenit în această săptămînă, prin intermediul agenției londoneze «Keystone», redă imaginea unui tragic carambolaj de autovehicule pe una din autostrăzile moderne ale Angliei. Din cauza perdelei dense de ceață, 130 de limuzine, camioane și autocisterne au fost distruse într-un accident de circulație de proporții cu totul neobișnuite. Numeroase alte autovehicule au fost grav avariate, fiind proiectate în afara autostrăzii. Cinci oameni și-au pierdut viața, iar alți cincizeci au fost răniți.

...pe zăpadă...

Iată și un alt accident datorat intemperiilor naturale. Carambolul a avut loc de astă dată pe o autostradă americană în statul New York. Piculina de gheață care a acoperit asfaltul în urma unei furtuni de zăpadă a provocat derapări în masă, care s-au soldat, după cum vedeți, cu o «parcare» forțată, în dezordine, și mai ales... contrară regulilor de circulație.

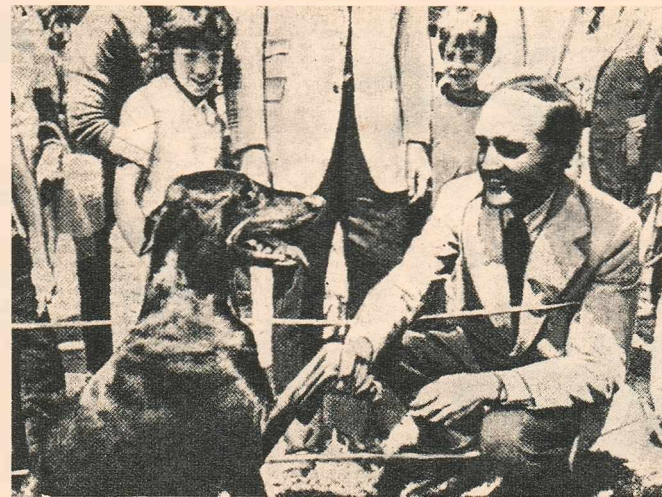

...și pe șine

De data aceasta n-au fost de vină nici ceața, nici zăpada și nici n-a fost un carambolaj propriu-zis, deși imaginea cam tot așa arată. Accidentul s-a întîmplat pe șine. A fost de fapt o fugă de pe șine, o deraiere, de care presa s-a ocupat pe larg fiind vorba de cel dintîi accident al turbotrenului francez. Trenul cu locomotive acționate de turbine a fost dat în folosință în Franța acum doi ani, circulînd cu o viteză medie remarcabilă — 131 kilometri — între Paris și Cherbourg. Este un vehicul de tip nou, folosit pînă în prezent numai în Franța și Canada. Societatea națională a căilor ferate franceze a deschis o anchetă asupra cauzelor accidentului, soldat cu patru morți și circa patruzeci de răniți.

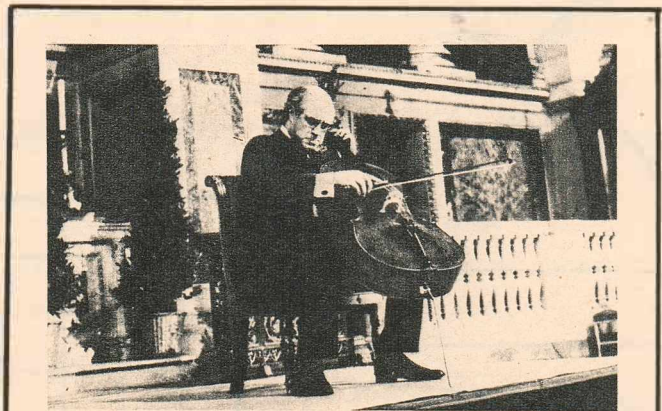
echilibristică... electorală

Apropierea datei alegerilor prezidențiale se face tot mai mult simțită pe scena politică americană. Fie chiar și numai din manifestările, unele mai «originale» ca altele, prin care diverși candidați înțeleg să-și destășoare campania electorală. Iată câteva secvențe ale «spectacolului electoral» specific american, ediția 1972.

Senatul democrat Henry («Scoop») Jackson și-a făcut apariția la o întrecere ciclistă la Dade County, înaintea «preliminariilor» din Florida, conducând o bicicletă fără a se ține cu mâinile de ghidon. Jackson — au remarcat observatori malițioși, după respectivele alegeri preliminare — s-a dovedit un bun echilibrist, dar numai pe bicicletă...

În rîndurile alegătorilor se găsesc desigur mulți iubitori de animale. Și un asemenea gest — imortalizat pe pelucula fotografică — ca acela al lui George McGovern va face — cine știe? — ca în cele din urmă să-l «surclaseze» pe Ed. Muskie, principalul său rival din partea acelei partide democrat.

rostopovici la paris

Marele violoncelist sovietic Mstislav Rostropovici a luat parte la o gală de caritate oferită la Paris, unde a interpretat, spre delectarea melomanilor, trei piese de Bach. Concertul a fost prezentat într-un cadru cât se poate de adecvat muzicii lui Bach: biserica Madeleine. În fotografie: Rostropovici și violoncelul său pe fundalul altarului bisericii.

John Lindsay, primarul New Yorkului, este convins — afirmă o publicație franceză — că pentru a reuși în politică trebuie să fii un bun înotător. Să fi căutat oare în Florida curentul care să-l ducă spre desemnarea sa de către convenția democratică candidat la președinție?

Și iată-l și pe inveteratul rasist George Wallace, guvernatorul Alabamei — care deocamdată este înscris pe lista candidaților democrați, dar care amenință că ar putea să se prezinte din partea unui al treilea partid «independent» — participând la o întrunire a clubului «Cercul sfinților și păcătoșilor». Adevărat circ...

agendă

Exprimind comunitatea de vederi franco-austriacă în problema convocării unei conferințe general-europene pentru securitate și pace, președintele Austriei, FRANZ JONAS, a declarat — în cursul vizitei sale oficiale la Paris — că ambele țări vor să vadă «eliminarea divizării» continentului. «Austria — a subliniat președintele federal — este hotărâtă să participe activ la politica de pace și cooperare în Europa».

Într-o atmosferă de strînsă unitate și de mobilizare politică s-au încheiat lucrările celui de-al XIII-lea Congres al P.C.I. După ședința publică din ultima zi a lucrărilor, delegații, reprezentând pe cei 1.521.000 membri ai partidului, au aprobat documentele Congresului și cuvîntarea concluzivă rostită de ENRICO BERLINGUER. În unanimitate tovarășul Luigi Longo a fost ales președinte al partidului, iar tovarășul Enrico Berlinguer secretar general.

În legătură cu intenția guvernului francez de a organiza la 23 aprilie un referendum asupra politicii actuale a Franței privind lărgirea Pieței comune, FRANÇOIS MITTERRAND, prim-secretar al Partidului Socialist Francez (P.S.F.), a declarat că, potrivit unei decizii luate în unanimitate în Biroul Executiv, partidul său se va abține de la un asemenea scrutin. Între timp, au loc consultări între P.S.F. și P.C.F. pentru elaborarea unei poziții comune.

Intrunit zilele trecute la Bruxelles, Consiliul ministerial al Pieței comune a desemnat pe SICCO MANSHOLT ca președinte al Comisiei Executive a C.E.E., în locul demisionarului Franco Maria Malfatti. Mansholt, reprezentantul Olandei în comisie și vicepreședinte al acesteia pînă-n prezent, este inițiatorul controversatului plan ce-i poartă numele și care prevede modernizarea agriculturii țărilor Pieței comune pe seama dispariției micilor gospodării.

DONALD SLAYTON, singurul dintre primii șapte cosmonauți americani care n-a făcut pînă în prezent nici o călătorie spațială, a reușit să fie repus — după zece ani de absență — pe lista cosmonauților S.U.A. Donald Slayton urma să participe la cea de-a doua misiune orbitală americană atunci cînd medicul ai observat că prezintă anumite tulburări cardiace. Între timp, aceste tulburări au dispărut, ceea ce îl face apt, se pare, pentru un voiaj cosmic.

După marele succes de librărie pe care l-a înregistrat în Statele Unite, cartea devenită celebră a lui ALVIN TOFFLER «Șocul viitorului» a obținut un succes remarcabil și în Franța. Un juriu parizian, special constituit pentru aprecierea lucrărilor de eseu, a hotărît să-i decerneze autorului american premiul pentru cea mai bună carte străină ce s-a impus în Franța atenției generale în 1971.

cronica de trei secunde

UN K.O.

Din 1968, electroencefalogramele campionului de box Robert Gallois, categoria ușoară, mărturiseseau — că de aceea se numesc ele atât de lung — semnele unei meningite la creierul («ușorului»). După patru ani deangoase medicale, dar și de lupte crîncene purtate în ring, anul acesta specialistii s-au liniștit: Gallois s-a bătut minunat, primind dar și dînd, cu campionul lumii, Billy Backus, el a fermecat prin vitejia sa o țară întreaga și, în consecință, semnele de meningită — exact după această bătălie — au dispărut din electrocumleze. Numai că săptămînile trecute, Gallois a încasat un k.o. în repriza a șasea de la un francez de-al său — și marea întrebare a medicilor acum, cu analizele în față, e dacă ceea ce au vindecat pumnii lui Backus n-a stricat upercutul lui Ménétrety? Sînt semne... Într-atît e de adevărat că pumnul oriunde l-ai aplica, în gură sau la ficat, nu rezolvă mai niciodată problemele creierului.

UN ATENTAT

Poate că nu fac bine ce fac, poate c-ar fi mai bine să tac, să mă prefac că n-am citit ceea ce am citit, poate că ar fi încă o dată recomandabil să închid ochii așa cum i-am mai închis și nu mi-a fost deloc mai rău decît dacă i-aș fi deschis mari cît cepele, poate că mă las dus de spiritul acela de exagerare care mi-a compromis de atîtea ori cele mai bune intenții — nu știu, și la drept vorbind nici nu vreau să știu.

Mă simt dator să comunic că în ziua de 5 martie,

cam spre orele 9 seara, în localitatea Boulogne-Billancourt, situată în Franța, s-a tras un glonte de revolver asupra automobilului domnului Thierry de Brunhoff. Proiectilul, pătrunzînd prin geamul din spate al mașinii, l-a atins grav pe dl. Yves Foucher, aflat pe banchetă. Proprietarul mașinii era la volan. Dînsul a scăpat. Dar nu se poate ascunde că dl. Thierry de Brunhoff este pianist, ceea ce — după cum se poate vedea cu ochiul liber și fără spirit de exagerare — complică deodată lucrurile.

În pofida atîtor avertismente serioase, glumețe, responsabile și iresponsabile — s-a început a se trage în pianist. Nu utilizez pluralul «pianiști» — pentru a nu crea panică. Dar chiar și numai la singular, situația nu mi se pare mai puțin îngrijorătoare. Credeam din adîncul inimii că măcar în pianist nu se va trage. Era una din cele mai frumoase lozinci ale omenirii: «nu trageți în pianist»... Era poate cea mai tandră, cea mai inofensivă, cea mai surizătoare convenție dintre toate convenționalismele lumii. M-am numărat cu o mare plăcere printre conformiștii care s-au conformat acestei chemări. Ce folos?

A murit și această lozincă. S-a încălcat și această convenție. Glonțul acela de 7,65 milimetri, tras asupra pianistului Thierry de Brunhoff, va deschide viitor o nouă epocă în istoria atentatelor? Aș fi de un conformism îngrozitor dacă n-aș trage semnalul de alarmă, clamînd în cele patru vînturi: «aux armes, pianistes!»... Și și mai tare: «aux pianos, citoyens!»...

Radu COSAȘU

cronica satirică

de Teodor MAZILU

grosimea obrazului

Și pe suflet se poate depune grăsime... chiar dacă individul, din alt punct de vedere, e tras ca prin inel. Am văzut cu toții indivizi rotofei sufletește, greoi, care n-au mers sprinten de căprioară decât când e vorba de interesul lor. Dacă e vorba să-ți dea un pahar cu apă, anevoie se mișcă, numai interesul e capabil să-i trezească, să-i facă să alerge în căutarea pradei.

La acest gen de oameni privirea începe să se întunece, văd ca prin ceață. O mare mulțumire de sine începe să-i brăzdeze în lung și în lat. Viața e pentru ei o afacere și vor să ne lase impresia că lor totul le merge din plin. Le-a mers și cu slujba. Le-a mers și cu femeile. Le-a mers și cu arta. Totul le merge din plin. Au bani ciți vor. Toate femeile, de la cele mai simple pînă la cele mai enigmatice, se dau în vînt după ei. Ei nu greșesc niciodată, totdeauna sînt «pe fază». Totdeauna știu exact cînd se strică și cînd se îndreaptă vînzarea!

— Pe mine să mă refuze o femeie? Nu există, domnule.

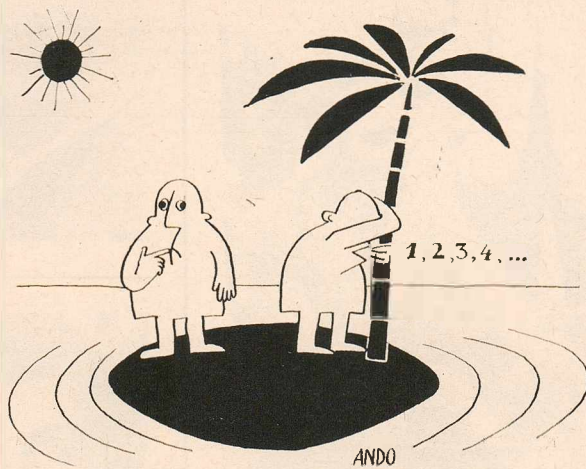
— Eu să n-am idei, domnule? Totdeauna capul îmi duduie de idei originale...

E ceea ce se numește un «om avans». Deși de fapt nu a ajuns nicăieri, el are impresia că ne-a luat-o înainte, ca și cum viața ar fi o cursă pe care a cîștigat-o. O dată cu burta fizică i-a crescut și burta psihică... Sufletul îi atîrnă opac și flasc... Cum se spune în popor, «are o mutră care cere palme»...

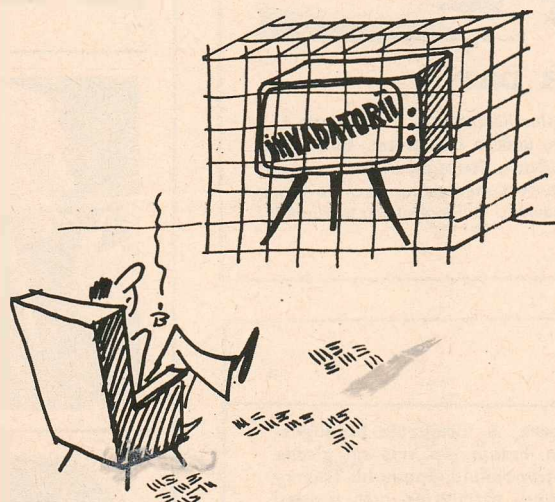
Din cauza grăsimii psihice, nuanțele au dispărut din viața lui. Obrazul a devenit atît de gras încît nu mai suportă mîngîierile, ci doar loviturile... Dacă-l mîngîi, nici nu observă. Nasul s-a deteriorat și el alarmant, nu mai înregistrează miresmele, ci doar duhurile. Dacă-i vorbești în șoaptă, te ascultă cu uimire. El nu admite decât urletele, țipetele. «Obrazul gros» e și o metodă de apărare... Din pricina grosimii excesive, n-ai cum să-l jignești... Orice i-ai spune, oricît l-ai blestema n-ajunge pînă la el... Nu observă că-l jignești ca să-și ducă interesul pînă la capăt. De aceea el caută să-și mențină grosimea obrazului, să-și păstreze intacte aroganța și obezitatea... Dar cu cît grosimea obrazului crește, cu atît devin mai vulnerabili.

umor de

ANDO

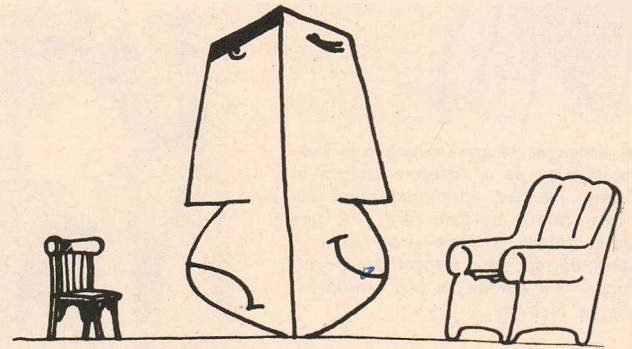
M. OPROIU

Măsura lui de precauție.

CONCURSUL NOSTRU „CEA MAI FRUMOASĂ FOTOGRAFIE”

Cu viitoarea apariție a revistei («Flacăra» nr. 15 din 8 aprilie a.c.) debutează concursul nostru, dotat cu importante premii, «CEA MAI FRUMOASĂ FOTOGRAFIE». Am rezervat acestei teme o pagină de revistă în care, o dată cu primul set de fotografii selecționate de juriu, va apărea și cuponul nr. 1 pentru participarea cititorilor la desemnarea cîștigătorilor concursului. De asemenea vom publica o «Poștă a concursului» pentru clarificarea unor întrebări puse de participanți la concurs sau de cititori.

TALERUL CU DOUĂ FEȚE

-mică păcăleală-

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										

ORIZONTAL: 1) Ziare, revistă... — ...și o carte de școală. 2) Măsoară pămîntul în lung și-n lat. — O pasăre de baltă... 3) ...și un mamifer nordic — Vergele de fier... 4) ...și o talpă de oțel — Garnitură. 5) Un cal... — ...un riu... — ...și încă un cal. 6) Piatră prețioasă — Notă muzicală. 7) A-și impune voința. 8) Vehicule cu cai... — ...și curea pentru cal. 9) Întinse — Formație sportivă. 10) Nici mai mult, nici mai puțin — Păr... tare. 11) Posesiv — Cărți științifice, cursuri.

VERTICAL: 1) Teasc — Prima vertebră. 2) Joc de noroc — Parte din datoric. 3) Avînt — Nuri. 4) Foarte bătrînă — Mai puțin decît un meci. 5) Atmosferă (abr.) — Hoț (pop.) — Acut! 6) Nume feminin — Prefix. 7) A pronunța... ce se va scrie. 8) Linii, trăsături — Între ogoare. 9) Păr dezordonat — A utila. 10) A incita — A «obține» niște bani. 11) Sări! (pop.) — Servite cu cafea sau dulceață.

I. Gh. CARAIMAN

Dezlegarea jocului «VERSURI», apărut în numărul trecut.

ORIZONTAL: 1) ERATO — PISCA. 2) PICIOARE — IN. 3) IMOS — REPETA. 4) TALENT — UPA. 5) A — O — MIORITA. 6) FA — C — SPIC — L. 7) STANTA — IUB. 8) POEZII — L — RE. 9) ARCUS — PICI. 10) STIR — SONETE. 11) IA — INSPIRAT.

flacăra **F** *album*

Brigitte Bardot rămîne Brigitte Bardot.

Foto UNIFRANCE

